MARY HIGGINS CLARK

KERŠTAS

Alma littera

MARY HIGGINS CLARK

KERŠTAS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Donatas Masilionis

Alma littera
VILNIUS / 2015

UDK 821.111(73)-31
Cl-21

Versta iš:
Mary Higgins Clark
I've got You under My Skin
Simon & Schuster, Inc., New York, 2014

Ši knyga yra grožinės literatūros kūrinys. Vardai, personažai, vietos ir nutikimai yra arba autorės vaizduotės kūriniai, arba naudojami kaip meninė priemonė. Bet koks panašumas į tikrus įvykius, vietoves ar asmenis yra visiškai atsitiktinis.

ISBN 978-609-01-1854-2

Su meile
Skiriu Johnui
Taip pat mūsų Clarkų ir Conheeney vaikams
bei vaikaičiams

PROLOGAS

Daktaras Gregas Moranas žaidimų aikštelėje Manhatano Rytinėje penkioliktoje gatvėje, netoli nuo savo buto, sūpynėse supo trejų metukų Timį.

– Perspėju: liko dvi minutės, – tarė tėvas nusijuokdamas ir pastūmė sūpynes tiek, kad patenkintų savo padaužą sūnų, bet sėdynė nepraskrietų per sūpynių viršų.

Kadaise jis matė tokį vaizdą. Niekas nesusižalojo, nes sėdynė buvo saugi. Tačiau vis tiek, turėdamas ilgas rankas ir būdamas metro devyniasdešimties, Gregas elgdavosi itin atsargiai, kai Timis sėsdavo į šias sūpynes. Skubios pagalbos skyriaus gydytojas per daug gerai žinojo, kad nutinka ir pačių netikėčiausių nelaimingų atsitikimų.

Buvo pusė šešių, ir vakaro saulė ant žaidimų aikštelės išdriekė ilgus šešėlius. Oras netgi šiek tiek atvėso primindamas, kad kitą savaitgalį bus Darbo dienos šventė.

– Liko viena minutė, – griežtai perspėjo Gregas.

Prieš atsivesdamas Timį į žaidimų aikštelę Gregas budėjo dvylika valandų. Skubios pagalbos skyriuje, kuriame visada verda darbas, tą dieną tvyrojo tikra sumaištis. Pirmajame aveniu susidūrė du automobiliai su paaugliais. Galima tik stebėtis, kad niekas nežuvo, bet trys vaikai buvo sunkiai sužaloti.

Gregas atitraukė rankas nuo sūpynių. Reikėjo leisti joms sulėtėti ir sustoti. Timis net nemėgino tuščiai prieštarauti, vadinasi, ir jis buvo pasirengęs eiti namo. Be to, jiedu buvo vieninteliai likę žaidimų aikštelėje.

– Daktare!

Atsigręžęs Gregas išvydo stambaus sudėjimo vidutinio ūgio vyrą, kurio veidą slėpė kaklaskarė. Jis laikė į Grego galvą nutaikytą pistoletą. Gregas instinktyviai žengė platų žingsnį į šalį, kad kuo toliau pasitrauktų nuo Timio.

– Klausyk, piniginė yra mano kišenėje, – tyliai tarė Gregas. – Gali ją pasiimti.

– Tėti! – išsigandęs šūktelėjo vaikas. Jis pasisuko sėdynėje ir įsispitrėjo ginkluotam vyrui į akis.

Paskutinę gyvenimo šioje žemėje akimirką Gregas Moranas, trisdešimt ketverių metų nusipelnęs gydytojas, karštai mylimas vyras ir tėvas, mėgino pulti užpuoliką, bet jam nepavyko išvengti mirtino šūvio tiesiai į kaktos vidurį.

– TĖĖTIIII! – suklykė Timis.

Užpuolikas nubėgo į gatvę, tada sustojo ir atsigręžė.

– Timi, pasakyk savo mamai, kad dabar jos eilė! – sušuko jis. – Paskui tavo.

Šūvį ir riksmą girdėjo Mardžė Bles, pagyvenusi moteris, grįžtanti namo iš vietinės kepyklos, kurioje dirbo ne visą darbo dieną. Ji ilgai stovėjo ir nustėrusi spoksojo į košmarišką vaizdą: už kampo nubėgančią žmogystą su pistoletu rankoje, sūpuoklėse klykiantį vaiką, ant žemės sukniubusį žmogų.

Moters pirštai taip smarkiai drebėjo, kad jai tik iš trečio karto pavyko surinkti pagalbos telefono numerį 911.

Kai atsiliepė operatorė, Mardžė tepajėgė išlementi:

– Paskubėkite! Paskubėkite! Jis gali grįžti! Jis nušovė vyrą, paskui grasino nužudysiąs ir vaiką!

Mardžė nutilo, kai Timis suklykė:

– Mėlynakis nušovė mano tėtį... Mėlynakis nušovė mano tėtį!

1

Lorė Moran pažvelgė pro savo kabineto Rokfelerio centro 15-ojo namo dvidešimt penktame aukšte langą. Pro jį buvo matyti šio garsaus Manhatano komplekso viduryje įrengta čiuožykla. Buvo saulėta, bet šalta kovo diena. Lorė matė netvirtai svirduliuojančius ant pačiūžų naujokus, ryškiai besiskiriančius nuo kitų čiuožėjų, kurių judesiai buvo grakštūs tarsi baleto šokėjų.

Aštuonerių metų Lorės sūnui Timiui labai patiko ledo ritulys, ir berniukas, sulaukęs dvidešimt vienerių, svajojo žaisti „New York Rangers“ komandoje. Mintyse išvydusi Timio veidą su liepsnojančiomis iš pasitenkinimo išraiškingomis rudomis akimis, kai berniukas įsivaizduodavo esąs vartininkas per būsimas „Rangers“ rungtynes, Lorė nusišypsojo. Moteris pagalvojo, kad tuo metu vaikinas bus tikras Grego atvaizdas, bet kaipmat nuvijo šią mintį ir sutelkė dėmesį į bylą ant rašomojo stalo.

Trisdešimt šešerių metų, medaus spalvos plaukais iki pečių, rusvomis akimis, kurios labiau buvo žalsvos negu rudos, liekna, klasikinių veido bruožų, be jokio makiažo, Lorė buvo ta moteris, į kurią praeidami žmonės atsigręžia, kad pažvelgtų dar sykį. Ją įprastai apibūdindavo kaip „klasišką ir dailią“.

Lorė, premijomis apdovanota Fišerio Bleiko studijos prodiuserė, ketino pradėti naują kabelinės televizijos laidų ciklą, kurį buvo sumaniusi dar Gregui gyvam esant. Tada ji šį sumanymą atidėjo – nuogąstavo, kad kai kurie žmonės pagalvos, jog ši min-

tis jai atėjo į galvą dėl to, kad vyro žmogžudystė buvo neišaiškinta.

Laida būtų grindžiama vėl suvaidinant neišaiškintus nusikaltimus, bet joje dalyvautų ne aktoriai, o aukų draugai bei artimieji, kurie pateiktų *savąją* įvykio versiją. Jei tik įmanoma, bus filmuojama tikroje nusikaltimo vietoje. Sumanymas buvo rizikingas – jis galėjo atnešti didžiulę sėkmę, bet taip pat ir sukelti sumaištį.

Lorė ką tik grįžo iš posėdžio pas savo viršininką, Bretą Jangą, kuris priminė, jog Lorė yra prisiekusi daugiau nerengti jokių realybės šou.

– Tavo paskutinės dvi nesėkmės brangiai kainavo, Lore, – pareiškė viršininkas. – Mes negalime sau leisti dar vienos. – Paskui kandžiai pridūrė: – Tu taip pat.

Gurkšnodama kavą, kurią atsinešė iš antros valandos posėdžio, Lorė prisiminė karštus argumentus, kuriuos pasitelkė, kad įtikintų Bretą.

– Bretai, kol dar nepriminei, kad tau realybės šou įkyrėjo iki gyvo kaulo, pažadu, kad ši bus kitokia. Ją pavadinsime „Įtariamieji“. Aplanko, kurį tau daviau, antrame puslapyje pateiktas ilgas neištirtų arba *tariamai* ištirtų, kai, labai tikėtina, į kalėjimą buvo pasiųstas nekaltas žmogus, kriminalinių bylų sąrašas.

Lorė apsidairė savo kabinete, ir jos pasiryžimas šįsyk laimėti dar labiau sustiprėjo. Kabinete tilpo prie langų stovinti sofa, ilga knygų spinta su suvenyrais, laimėtais prizais ir šeimos nuotraukomis, daugiausia Timio ir Lorės tėvo. Ji seniai nusprendė, kad Grego nuotraukos turi būti namie, miegamajame, o ne ten, kur neišvengiamai visiems primins, kad Lorė yra našlė, o jos vyro nužudymas taip ir buvo neištirtas.

– Sąraše pirmuoju numeriu įrašytas Lindbergų kūdikio pagrobimas. Tai įvyko daugiau negu prieš aštuoniasdešimt metų. Tikiuosi, neketini atkurti *šio* nusikaltimo? – paklausė Bretas.

Lorė atsakė, jog tai nusikaltimas, apie kurį kalba ištisos žmonių kartos ne tik todėl, kad jis buvo siaubingas, bet ir dėl daugybės neatsakytų klausimų. Beveik nėra abejonių, kad kopėčias,

kuriomis buvo užlipta į kūdikio miegamąjį, padarė Bruno Hauptmanas, imigrantas iš Vokietijos, kuriam už Lindbergų kūdikio pagrobimą buvo įvykdyta mirties bausmė. Tačiau iš kur Bruno žinojo, kad auklė kas vakarą išeina vakarieniauti ir kaip tik tuo metu kūdikį palieka vieną keturiasdešimt penkias minutes? Kaip Hauptmanas tai sužinojo? Arba kas jam tai pasakė?

Paskui Lorė papasakojo Bretui apie neišaiškintą senatoriaus Čarlzo H. Persio vienos iš dvynių dukterų žmogžudystę. Tai įvyko jo pirmosios rinkiminės kampanijos į senatą pradžioje 1966 metais. Persis buvo išrinktas, bet žmogžudystė taip ir liko neišaiškinta, o į klausimus neatsakyta: ar nužudyta mergaitė ir buvo pasirinktoji auka? Kodėl nelojo šuo, jeigu į namą įėjo svetimas žmogus?

Lorė atsilošė ant kėdės. Ji paaiškino Bretui, kad visa esmė yra ta, jog, kai pradedi vardyti panašias bylas, kiekvienas apie jas turi susikūręs savo teoriją.

– Rengsime realybės šou apie nusikaltimus, įvykdytus prieš dvidešimt trisdešimt metų, per kuriuos išgirsime žmonių, kurie buvo patys artimiausi aukai, nuomonę, o pirmai laidai turiu puikią bylą – universiteto baigimo iškilmes, – dėstė Lorė.

Lorei pasirodė, kad šia byla Bretas iš tiesų susidomėjo. Jangas gyveno Vest Česterio apygardoje, todėl apie nusikaltimą žinojo viską: prieš dvidešimt metų keturios merginos, kartu užaugusios Salem Ridže, baigė keturis skirtingus universitetus. Vienos jų patėvis Robertas Nikolas Pauelas visų keturių merginų garbei surengė universiteto baigimo iškilmes. Per jas buvo visko: trys šimtai svečių, vyrų juodais kaklaraiščiais, šampano ir ikrų, fejerverkų. Po šventės Pauelo podukra ir kitos trys absolventės liko nakvoti patėvio namuose. Rytą Pauelo žmona Betsė Boner Pauel, populiari, žavi keturiasdešimt trejų metų aukštuomenės dama, buvo rasta uždusinta lovoje. Nusikaltimas taip ir liko neišaiškintas. Robui, kaip visi vadina Pauelą, dabar septyniasdešimt aštuoneri, jis yra puikios fizinės bei psichinės būklės ir vis dar gyvena tame name.

Pauelas daugiau nevedė. Neseniai jis davė interviu laidai „O'Reilio veiksnys", per kurį pareiškė, jog padarytų viską, kad būtų atskleista jo žmonos mirties paslaptis, ir žino, kad podukra ir jos draugės jaučiasi taip pat. Jie visi yra įsitikinę, kad, kol nepaaiškės tiesa, bus žmonių, kurie spėlios, ar kuris nors *jų* nėra Betsės žudikas.

„Štai tada Bretas sutiko, kad aš susisiekčiau su Pauelu ir keturiomis absolventėmis ir išsiaiškinčiau, ar jos sutiktų dalyvauti", – džiūgaudama pagalvojo Lorė.

Atėjo laikas pasidalyti gera žinia su Greise ir Džeriu. Lorė paėmė telefono ragelį ir pasikvietė savo padėjėjus. Netrukus kabineto durys plačiai atsivėrė.

Greisė Garsija, jos dvidešimt penkerių metų padėjėja administratorė, vilkėjo trumpą raudoną vilnonę suknelę, mūvėjo medvilnines blauzdines ir avėjo susegamus sagomis aukštus aulinius batus. Siekiantys juosmenį juodi plaukai buvo sukelti į viršų ir susegti šukomis. Išsprūdusios iš šukų sruogos rėmino širdies formos veidą. Gausiai, bet išmaniai užteptas tušas pabrėžė gyvas tamsias akis.

Džeris Klainas įžengė į kabinetą Greisei iš paskos. Išstypęs vyras įsitaisė ant kėdės prie Lorės rašomojo stalo. Kaip įprastai jis vilkėjo nertinį, po juo – megztinį aukšta atlenkiama apykakle. Džeris tvirtino, kad jo vienintelio turimo tamsiai mėlyno kostiumo ir vienintelio smokingo pakaks dvidešimčiai metų. Lorė neabejojo, kad taip ir bus. Džeriui dabar buvo dvidešimt šešeri, jis įsiliejo į komandą prieš trejus metus per vasaros praktiką. Paaiškėjo, kad Klainas yra nepakeičiamas prodiuserio padėjėjas.

– Nekankinsiu jūsų, – tarė Lorė. – Bretas sutiko.

– Žinojau, kad jis pritars! – sušuko Greisė.

– Aš atspėjau iš jūsų veido išraiškos, kai išėjote iš lifto, – pareiškė Džeris.

– Negalėjai atspėti. Mano veidas kaip pokerio žaidėjo, – atkirto Lorė. – Taigi, pirmasis mano gautas įsakymas yra susisiekti su Robertu Pauelu. Jeigu jis sutiks, tada, sprendžiant iš mano

matyto interviu, labai tikėtina, kad podukra ir trys jos draugės taip pat su mumis bendradarbiaus.

– Ypač dėl to, kad jiems bus gerai mokama, o nė vienas jų neturi daug pinigų, – susimąstęs pareiškė Džeris, prisimindamas surinktą galimam laidų ciklui informaciją. – Betsės duktė Klera Boner yra socialinė darbuotoja Čikagoje. Ji taip ir neištekėjo. Nina Kreig išsiskyrusi, gyvena Holivude, užsidirba vaidindama filmuose epizodinius vaidmenis be teksto. Alison Šafer dirba farmacininke mažoje Klivlando vaistinėje. Jos vyras vaikšto su ramentais. Prieš dvidešimt metų jį partrenkė vairuotojas, kuris pabėgo iš įvykio vietos. Regina Kaljari persikėlė gyventi į Floridą, San Augustiną. Ji turi mažą nekilnojamojo turto agentūrą. Išsiskyrusi, vienas vaikas mokosi universitete.

– Rizika didelė, – perspėjo Lorė. – Bretas man jau priminė, kad paskutinieji du ciklai buvo nesėkmingi.

– Ar jis neminėjo, kad jūsų pirmasis ciklas vis dar rodomas? – pasipiktinusi paklausė Greisė.

– Ne, neminėjo ir neminės. Esu tvirtai įsitikinusi, kad šis ciklas mums bus sėkmingas. Jeigu Robertas Pauelas sutiks, beveik galiu kirsti lažybų, kad dalyvaus ir kiti, – tarė Lorė ir karštai pridūrė: – Bent jau tikiuosi ir meldžiuosi, kad jie sutiks.

2

Sklandė gandai, kad Niujorko policijos departamento pirmasis komisaro pavaduotojas Leo Farlis bus paskirtas policijos komisaru, bet kitą dieną po žento laidotuvių jis netikėtai įteikė prašymą išeiti į pensiją. Per penkerius metus, prabėgusius nuo to laiko, Leo nė sykio nesvarstė savo sprendimo. Sulaukęs šešiasdešimt trejų jis buvo policininkas iš pašaukimo. Leo visada ketino toks būti, kol sulauks pensinio amžiaus, bet svarbūs įvykiai pakeitė jo planus.

Šiurpinanti, šaltakraujiška Grego žmogžudystė ir grasinimas, kurį išgirdo pagyvenusi liudytoja – „Timi, pasakyk savo mamai, kad dabar jos eilė, paskui tavo" – buvo pakankama priežastis paskirti savo gyvenimą apsaugoti dukrai ir vaikaičiui. Tiesus kaip styga, vidutinio ūgio, vešliais žilais plaukais ir lieso, raumeningo kūno Leo Farlis nuo tada nuolat buvo budrus.

Jis žinojo, kad tik tiek tegali padaryti Lorei. Ji turėjo reikalingą ir labai mėgstamą darbą. Lorė važinėjo viešuoju transportu, ilgai bėgiodavo Centriniame parke, o šiltu oru dažnai valgydavo priešpiečius kuriame nors iš nedidelių parkų greta darbo.

Su Timiu – kitas reikalas. Leo manė, kad niekas negali sutrukdyti nusikaltėliui pirmiausia nužudyti berniuką, todėl jis nusprendė būti vaikaičio sergėtoju. Tad Leo kas rytą lydėdavo Timį į Šv. Dovydo mokyklą ir laukdavo berniuko pasibaigus pamokoms. Jeigu Timis ką nors veikdavo po pamokų, Leo jį neįkyriai saugodavo stovėdamas greta čiuožyklos arba žaidimų aikštelės.

Leo Farliui Gregas Moranas buvo kaip sūnus, kurį jis būtų susikūręs, jeigu tai būtų buvę įmanoma. Nuo to laiko, kai jiedu susitiko Lenokso kalvos ligoninės skubios pagalbos skyriuje, prabėgo dešimt metų. Jiedu su Eilina karštligiškai atidūmė į skyrių, telefonu gavę žinią, kad jų dvidešimt šešerių metų dukrą Lorę Parko aveniu partrenkė taksi, ir Lorė yra be sąmonės.

Gregas, aukštas ir įspūdingas net vilkėdamas žalią ligoninės chalatą, juodu pasitiko tvirtai ramindamas:

– Ji atsipeikėjo ir pasveiks. Sulaužyta kulkšnis ir sutrenktos smegenys. Mes ją stebėsime, bet ji pasveiks.

Išgirdusi šiuos žodžius Eilina, kuri desperatiškai nerimavo dėl vienintelės dukters, apalpo, ir Gregui teko rūpintis dar viena paciente. Jis greitai sugriebė Eiliną šiai nespėjus pargriūti ant grindų. „Nuo to laiko jis neišnyko iš mūsų gyvenimo", – pagalvojo Leo. Po trijų mėnesių Gregas ir Lorė susižadėjo. Jis buvo šeimos ramstis, kai, prabėgus vos metams po vestuvių, mirė Eilina.

Kaip kas nors galėjo jį nušauti? Per išsamų tyrimą neliko nė menkiausios smulkmenos siekiant išsiaiškinti, kas galėtų jausti pagiežą Gregui, nors jį pažinojusiems tai atrodė neįsivaizduojama. Greitai atmetus draugus ir bendraklasius, buvo tiriami dviejų ligoninių, kuriose Gregas dirbo rezidentu ir personalo direktoriumi, dokumentai. Tikrinama, ar kuris nors pacientas arba jo šeimos narys nėra apkaltinęs Grego dėl klaidingos diagnozės arba gydymo, sukėlusio sužalojimą arba mirtį. Nieko panašaus rasta nebuvo.

Apygardos prokuratūroje ši byla buvo vadinama „Mėlynakis žmogžudys". Kartais Timio veide šmėstelėdavo baimė, jeigu berniukas staiga atsigręždavo ir pažvelgdavo tiesiai į žydras Leo akis. Leo buvo įsitikinęs, o Lorė ir psichologas tam pritarė, kad Grego žudiko akys tikriausiai buvo didelės ir ryškiai mėlynos.

Lorė aptarė su tėvu naujo laidų ciklo, kuris prasidės „Universiteto baigimo iškilmių" žmogžudyste, koncepciją. Leo neišsidavė, kad tai jį liūdina. Mintis, kad dukra surinks būrelį žmonių, kurių vienas tikriausiai yra žudikas, kėlė nerimą. Kažkas turėjo

labai nekęsti Betsės Boner Pauel, kad laikytų prispaudęs pagalvę moteriai prie veido, kol ši išleido paskutinį kvapą. Tas pats žmogus tikriausiai iš paskutiniųjų nori apsisaugoti. Leo žinojo, kad prieš dvidešimt metų visas keturias merginas ir Betsės vyrą apklausė patys geriausi žmogžudysčių skyriaus detektyvai. Jeigu laidų ciklui duotas sutikimas, žudikas ir įtariamieji vėl bus kartu, nebent nusikaltimo naktį kažkam pavyko patekti į namą nepastebėtam. Šis Lorės sumanymas yra pavojingas.

Tokios mintys sukosi Leo galvoje, kai jis su Timiu iš Šv. Dovydo mokyklos, įsikūrusios Aštuoniasdešimt devintosios gatvės ir Penktojo aveniu sankryžoje, ėjo į butą už aštuonių kvartalų, Leksingtono aveniu ir Devyniasdešimt ketvirtosios gatvės sankryžoje. Po Grego mirties Lorė išsyk persikėlė gyventi kitur, nes negalėjo matyti žaidimų aikštelės, kurioje buvo nušautas jos vyras.

Važiuojantis pro šalį policijos patrulinis automobilis sulėtino greitį. Keleivio pusėje sėdintis pareigūnas atidavė pagarbą Leo.

– Man patinka, kai jie tau atiduoda pagarbą, seneli, – pareiškė Timis. Paskui dalykiškai pridūrė: – Tada jaučiuosi saugus.

„Atsargiai, – perspėjo save Leo. – Visada aiškinai Timiui, kad tada, kai tavęs nėra greta, o jį arba jo draugus ištinka bėda, reikia bėgti pas policijos pareigūną ir prašyti pagalbos."

Senelis nejučiomis tvirčiau suspaudė Timio ranką.

– Na, tau nebuvo nutikę tokių bėdų, kurių aš negalėčiau išspręsti, – sutiko Leo. Paskui atsargiai pridūrė: – Bent jau kiek aš žinau.

Jiedu ėjo šiaurine Leksingtono aveniu dalimi. Vėjas pakeitė kryptį ir pūtė tiesiai į veidą. Leo sustojo ir užtraukė Timiui vilnonę kepurę ant kaktos bei ausų.

– Kai vienas aštuntokas šįryt ėjo į mokyklą, kažkoks vyrukas, važiuojantis dviračiu, pamėgino jam iš rankos išplėšti mobilųjį telefoną. Policininkas pamatė ir sulaikė tą vyruką, – pasakojo Timis.

Plėšikas nebuvo mėlynakis nusikaltėlis. Leo susigėdęs prisipažino, kad dėl to pajuto didelį palengvėjimą. Kol Grego žudikas bus sulaikytas, Leo privalo žinoti, kad Timis ir Lorė yra saugūs.

Jis pats sau pažadėjo, jog kada nors teisingumas bus įvykdytas.

Šįryt, skubėdama į darbą, vos tik atvyko Leo, Lorė pasakė, kad turėtų išgirsti nuosprendį dėl siūlomo realybės šou. Išgirdus šią žinią, Leo galvoje ėmė suktis neramios mintys. Jis žinojo, kad žinių turi laukti iki vakaro. Gerdami po antrą puodelį kavos, kai Timis jau bus pavakarieniavęs ir su knyga rankose susirangęs dideliame fotelyje, jiedu aptars Lorės planus. Paskui Leo grįš į savo butą vos už vieno kvartalo. Tėvas norėjo, kad Lorė su Timiu turėtų nuosavą būstą, ir buvo patenkintas, kad į pastatą pro durininką niekas negali patekti nepaskambinęs gyventojui, pas kurį atvyko.

Jeigu Lorei bus leista kurti šį laidų ciklą, tai bus bloga žinia, pagalvojo Leo.

Staiga, tarsi nukritęs iš dangaus, pro juos ant ratukinių pačiūžų pralėkė vyras, vilkintis nertinį su gobtuvu, užsidėjęs tamsius saulės akinius ir užsimetęs drobinį krepšį ant peties. Jis vos neparvertė Timio, o paskui kliudė nėščią moterį, einančią priekyje maždaug už trijų metrų.

– Pasitrauk nuo šaligatvio! – sušuko Leo, kai čiuožėjas pasuko už kampo ir dingo.

Už tamsių saulės akinių spindėjo mėlynos akys, o čiuožėjas garsiai nusijuokė.

Tokie susidūrimai stiprino galios pojūtį, kurį vyras pajuto palietęs Timį, ir žinojimą, kad bet kurią dieną jis gali įgyvendinti savo grasinimą.

3

Robertui Nikolui Pauelui buvo septyniasdešimt aštuoneri, bet jis atrodė ir judėjo kaip dešimčia metų jaunesnis vyras. Jo dailų veidą gaubė vešlūs žili plaukai. Jis vis dar buvo nepakumpęs, nors jau ne daugiau kaip metro aštuoniasdešimties centimetrų ūgio. Nuo Pauelo sklido galia, kurią pajusdavo kiekvienas, su juo susidūręs. Jis vis dar kasdien, išskyrus penktadienius, visą darbo dieną praleisdavo savo biure Volstrite, į kurį nuveždavo ir parveždavo ilgametis darbuotojas Džošas Damianas.

Šiandien, antradienį, kovo 16-ąją, Robas nusprendė likti namie, kad čia, Salem Ridže, o ne biure susitiktų su televizijos prodiusere Lore Moran. Ji paaiškino savo vizito priežastį ir pateikė intriguojančią prielaidą:

– Pone Pauelai, manau, kad jeigu jūs, jūsų podukra ir jos draugės sutiksite atkurti universiteto baigimo iškilmių įvykius, žiūrovai supras, jog nė vienas jūsų negalėjote būti atsakingas už jūsų žmonos mirtį. Jūsų santuoka buvo laiminga. Tai žinojo visi jūsų pažįstami. Jūsų podukra ir jos motina buvo labai artimos. Kitos trys absolventės lankėsi Betsės namuose dar tada, kai mokėsi vidurinėje mokykloje, o jūs, susituokęs su Betse, visada leisdavote merginoms pasijusti, kad jos šiuose namuose yra laukiamos viešnios. Jūsų namas labai didelis, pobūvyje buvo labai daug žmonių, tad gali būti, kad įsibrovėlis prasmuko nepastebėtas. Buvo žinoma, kad jūsų žmona turi gražių ir brangių papuošalų. Tą vakarą ji buvo pasipuošusi smaragdo auskarais ir vėriniu.

Robertas Pauelas prisiminė, kad su kartėliu atsikirto Lorei Moran: „Bulvariniai laikraščiai tragediją pavertė skandalu." „Ką gi, netrukus ji atvyks čia, – pagalvojo Pauelas. – Kas bus, tas bus."

Jis sėdėjo prie rašomojo stalo pirmo aukšto erdviame kabinete. Pro didelius langus buvo matyti dvaro sodai. Gražus vaizdas, pavasarį, vasarą ir rudenį, pagalvojo Robas. Kai sninga, ši plikuma tampa švelnesnė, bet drėgną, šaltą, apniukusią kovo dieną, kai medžiai nuogi, baseinas uždengtas, paviljono prie baseino langinės uždarytos, jokie brangūs augalai negali sušvelninti atšiauraus žiemos kraštovaizdžio tikrovės.

Pamušta kėdė prie rašomojo stalo buvo labai patogi, ir Robas, pats sau šypsodamasis, mintijo apie paslaptį, kuria su niekuo neketina dalytis. Pauelas buvo įsitikinęs, kad, sėdėdamas prie įspūdingo senovinio raudonmedžio rašomojo stalo su įmantriais raižiniais ant šonų ir kojų, jis suteikia dar daugiau prestižo savo įvaizdžiui, kurį taip kruopščiai puoselėjo. Šį įvaizdį jis ėmė kurti dar tada, kai būdamas septyniolikos išvyko iš Detroito ir gavęs stipendiją pradėjo studijuoti Harvarde. Ten jis teigė, kad motina yra universiteto profesorė, tėvas – inžinierius; iš tiesų motina dirbo Mičigano universiteto virtuvėje, tėvas buvo Fordo gamyklos mechanikas.

Prisiminęs, kaip trečiame kurse nusipirko knygą apie elgesį prie stalo, dėžę aplamdytų sidabruotų stalo įrankių ir mokėsi naudotis tokiais jam nepažįstamais įrankiais kaip žuvies peilis, kol pradėjo jaustis patogiai, Robas nusišypsojo. Baigęs universitetą, karjerą finansų pasaulyje jis pradėjo stažuodamasis finansų maklerio įmonėje „Merrill Lynch". Dabar, nors pasitaikė keleri sudėtingesni metai, R. N. Pauelo terminuotųjų sandorių fondas buvo laikomas geriausia ir saugiausia investicija Volstrite.

Lygiai vienuoliktą valandą pagrindinių durų varpelis pranešė, kad atvyko Lorė Moran. Robas ištiesė pečius. Žinoma, jis atsikels, kai Lorė bus įvesta į kabinetą, bet tik tada, kai pamatys jį sėdintį prie rašomojo stalo. Robui buvo labai smalsu susitikti su prodiusere. Kalbant telefonu buvo sunku atspėti jos amžių. Ji

prisistatė glaustai, dalykiškai, bet kai prakalbo apie Betsės mirtį, moters balse pasigirdo užuojautos gaidelės.

Pakalbėjęs telefonu, Robas per „Google“ patikrino informaciją apie Moran. Jį sudomino žinia, kad Lorė yra gydytojo, nušauto vaikų žaidimų aikštelėje, našlė ir turi įspūdingą televizijos laidų prodiuserės patirtį. Pauelas manė, kad Moran turėtų būti labai patraukli moteris. „Nesu per senas, kad pajėgčiau tai įvertinti“, – pagalvojo jis.

Pasigirdo beldimas į duris, ir Džeinė, dirbanti namų ekonome nuo tų laikų, kai Robas susituokė su Betse, įėjo į kabinetą. Jai pavymui įžengė Lorė Moran.

– Ačiū, Džeine, – tarė Robas, palaukė, kol Džeinė išeis uždarydama paskui save duris, ir tik tada pakilo nuo kėdės.

– Ponia Moran, – mandagiai pasisveikino jis.

Pauelas ištiesė Lorei ranką ir davė ženklą sėstis kitoje rašomojo stalo pusėje.

Kai Lorė šiltai nusišypsojusi įsitaisė ant kėdės, Robertas Pauelas negalėjo žinoti, kad tuo metu ji pamanė: „Kas bus, tas bus.“ Jai atvykus namų ekonomė paėmė viešnios paltą. Lorė vilkėjo tamsiai mėlyną su ruoželiais kelnių kostiumą, baltą ilgą palaidinukę be rankovių ir be apykaklės ir avėjo aulinius tamsiai mėlynus batus. Vieninteliai papuošalai buvo perlų auskarai ir auksinis sutuoktuvių žiedas. Plaukus ji buvo sušukavusi į viršų ir surišusi prancūzišku mazgu. Šitaip apsirengusi ir susišukavusi Lorė jautėsi dalykiškesnė.

Prabėgus vos penkioms minutėms Lorė buvo tikra, kad Robertas Pauelas jau apsisprendė dalyvauti programoje, bet prireikė dešimties minučių, kad šeimininkas tai patvirtintų.

– Pone Pauelai, esu sužavėta, kad mums leidžiama atkurti universiteto baigimo iškilmių vakaro įvykius. Žinoma, mums reikės, kad jūsų podukra ir jos draugės sutiktų bendradarbiauti. Ar padėsite man jas prikalbinti?

– Mielai, nors, suprantama negaliu nė už vieną jų kalbėti.

– Artimai bendravote su savo podukra po žmonos mirties?

– Ne. Ne dėl to, kad nebūčiau norėjęs artimai bendrauti. Man Klera buvo ir yra labai miela. Ji čia gyveno nuo trylikos iki dvidešimt vienų metų. Motinos mirtis Klerai buvo siaubingas smūgis. Nežinau, kaip nuodugniai tyrinėjote jos praeitį, bet Kleros motina ir tėvas niekada nebuvo susituokę. Jis pametė Betsę, kai ši pastojo. Betsė vaidino nedidelius vaidmenis Brodvėjaus teatre, o kai nevaidindavo, dirbdavo bilietų kontroliere. Juodvi su Klera labai sunkiai vertėsi, kol susipažino su manimi.

Paskui Pauelas pridūrė:

– Betsė buvo graži. Esu tikras, kad ji galėjo už ko nors ištekėti, bet žinau, jog karčiai nusivylusi Kleros tėvu tapo baikšti.

– Aš ją suprantu, – tarė Lorė linktelėdama galvą.

– Aš irgi. Niekada neturėjau vaikų, todėl Klerą laikiau savo dukra. Man buvo skaudu, kai po Betsės mirties Klera taip skubiai išsikraustė. Tačiau manau, kad mudviejų sielvartas negalėjo tilpti po vienu stogu, ir Klera tą kaipmat pajuto. Esu tikras, kad žinote, jog Klera gyvena Čikagoje, ten dirba socialine darbuotoja. Ji taip ir neištekėjo.

– Ir niekada nebuvo čia grįžusi?

– Ne, ir niekada nepriėmė mano siūlomos dosnios finansinės pagalbos. Klera grąžindavo mano laiškus suplėšytus.

– Kaip manote, kodėl ji taip elgėsi? – paklausė Lorė.

– Ji siaubingai pavydėjo mano santykių su jos motina. Nepamirškite, kad trylika metų jos gyveno vienos dvi.

– Manote, ji atsisakys dalyvauti programoje?

– Ne, nemanau. Kartkartėmis koks nors iniciatyvus reporteris parašo apie šią bylą, ir kai kurie jų cituoja Klerą arba kurią nors kitą merginą. Visų atsakymai būna vienodi. Merginos jaučiasi taip, tarsi žmonės klausiamai žvelgtų joms į akis, ir jos norėtų, kad visa tai baigtųsi.

– Ketiname kiekvienai jų už dalyvavimą programoje pasiūlyti po 50 000 dolerių, – tarė Lorė.

– Domėjausi jomis visomis. Nėra nė vienos, kuriai nepraverstų finansinė parama. Kad jos tikrai šią paramą priimtų, įga-

lioju jus pranešti merginoms, kad už bendradarbiavimą esu pasirengęs kiekvienai sumokėti po ketvirtį milijono.

– Jūs tai padarytumėte? – sušuko Lorė.

– Taip, ir nurodykite man visus, kuriuos ketinate kalbinti savo programoje.

– Suprantama, – atsakė Lorė, – norėsiu pakalbinti jūsų namų ekonomę.

– Duokite jai 50 000 dolerių, kaip ir kitoms, o aš pridėsiu dar 50 000. Pasirūpinsiu, kad ji dalyvautų. Man septyniasdešimt aštuoneri, į arterijas, vedančias į mano širdį, yra įstatyti trys stentai. Žinau, kad man, kaip ir merginoms, metami įtarimai – gal dabar tai vadinama „dominančiu asmeniu"? Prieš mirdamas noriu atsidurti teismo salėje ir pamatyti, kaip nuteisiamas Betsės žudikas.

– Ar iš jos kambario negirdėjote jokio garso?

– Ne. Esu tikras, kad žinote, jog mudu turėjome apartamentus. Svetainė buvo viduryje, o mūsų miegamieji iš abiejų pusių. Turiu prisipažinti, kad miegu giliai ir labai garsiai knarkiu. Kai mudu vienas kitam palinkėjome labos nakties, aš nuėjau į savo miegamąjį.

Tą vakarą Lorė palaukė, kol Timis įsigilins į knygą apie Harį Poterį, ir tik tada papasakojo tėvui apie susitikimą su Pauelu.

– Aišku, kad dar per anksti vertinti, bet Pauelo balse išgirdau tiesos gaidelių, – dėstė Lorė. – O jo siūlymas merginoms sumokėti po ketvirtį milijono dolerių nuostabus.

– Ketvirtis milijono dolerių plius tai, ką tu joms sumokėsi, – priminė Leo. – Sakai, Pauelas žino, kad pinigai visoms keturioms moterims praverstų?

– Taip, kaip tik tai jis pasakė.

Lorė suprato, kad kalba tarsi teisintųsi.

– Ar Pauelas kuriai nors jų, įskaitant podukrą, yra padėjęs?

– Jis tvirtina, kad ne.

– Manau, šiuo klausimu tau derėtų pasidomėti. Kas žino, kokie yra jo tikrieji motyvai dalijant tokius didelius pinigus?

Leo negalėjo nesuabejoti šių žmonių ketinimais. Jame tūnojo policininkas. Ir tėvas. Ir senelis.

Tai taręs Leo nusprendė baigti gerti kavą ir eiti namo. „Esu per daug nervingas, – pagalvojo jis. – O tai neatneš jokios naudos nei Lorei, nei Timiui. Net tada, kai šaukiau ant to vaikino su ratukinėmis pačiūžomis. Buvau teisus; vaikinas galėjo ką nors sužaloti; bet mane išgąsdino tai, kad jis palietė Timį. Jeigu vyrukas būtų turėjęs pistoletą arba peilį, net ir laikydamas Timį už rankos nebūčiau pajėgęs greitai apsaugoti vaiką."

Leo buvo perpratęs niūrią tiesą: jeigu žudikas kam nors jaučia pagiežą, jokia apsauga ar budrumas nenuslopins nusikaltėlio poreikio nužudyti savo auką.

4

Klera Boner įsikūrė prie Palm Bičo „Didžiosios bangos“ viešbučio jūrų gėrybių baro stalelio. Ji buvo atsigręžusi į vandenyną ir išsiblaškiusi stebėjo dūžtančias į atraminę sieną baro apačioje bangas. Nors švietė saulė, bet vėjas buvo stipresnis, negu Klera tikėjosi Floridoje ankstyvą pavasarį.

Ji vilkėjo tik nusipirktą šviesiai mėlyną striukę, užsegamą užtrauktuku. Klera ją nusipirko pamačiusi, kad ant krūtinės kišenėlės parašyta „Didžioji banga“. Apie ją Klera svajojo susiruošusi čia praleisti ilgąjį savaitgalį. Pelenų spalvos plaukai rėmino Kleros veidą, beveik visiškai dengiamą didžiulių saulės akinių. Klera juos retai nusiimdavo, bet kai tai padarydavo, pasirodydavo dailus veidas ir rami išraiška, kuriai įvaldyti prireikė daugelio metų. Tiesą sakant, akylus stebėtojas būtų galėjęs atspėti, kad šią išraišką lemia susitaikymas su tikrove, o ne sielos ramybė. Lieknas moters kūnas atrodė toks trapus, jog galėjai pamanyti, kad ji neseniai sirgo. Tas pats akylus stebėtojas būtų galėjęs spėti, kad Klera įpusėjo ketvirtą dešimtį. Ir būtų suklydęs. Klerai buvo keturiasdešimt vieneri.

Per pastarąsias keturias dienas ją aptarnavo tas pats mandagus jaunas padavėjas, tad dabar, priėjęs prie stalelio, jis kreipėsi pavarde:

– Leiskite man spėti, ponia Boner, – tarė jis. – Tiršta jūrų gėrybių sriuba ir du dideli Floridos krabai.

– Atspėjote, – patvirtino Klera ir vyptelėjo lūpų kampučiais.

– Ir taurę šardonė, kaip visada, – pridūrė padavėjas užsirašydamas užsakymą.

„Užtenka kelias dienas pakartoti tą patį, ir tai tampa „kaip visada“, – su ironija pagalvojo Klera.

Beveik akimirksniu priešais ją atsirado taurė šardonė. Klera pakėlė taurę ir gurkšnodama apsidairė po salę.

Visi vakarieniaujantieji vilkėjo kasdienius dizainerių drabužius. „Didžioji banga“ buvo brangus viešbutis – piniguočių prieglobstis. Buvo Velykų savaitė, tad mokyklos visoje šalyje neveikė. Klera per pusryčius valgomojoje salėje pastebėjo, kad šeimas su vaikais dažniausiai lydi auklės, kurios sumaniai išvilioja nenuoramas mažylius, kad tėvai galėtų ramiai mėgautis gausiai nukrautu švedišku stalu.

Per pietus bare būdavo beveik vien suaugusieji. Vaikštinėdama po viešbutį Klera matė, kad jaunesnės šeimos eidavo į restoranus prie baseino, kur paprasto maisto pasirinkimas didesnis.

Klerai pasidarė įdomu, kaip ji jaustųsi, jeigu nuo dvejų metų čia kasmet leistų atostogas. Tada ji pamėgino nuvyti šalin prisiminimus, kaip kas vakarą užmigdavo pustuščiame teatre, kur jos motina dirbo bilietų kontroliere. Žinoma, taip buvo iki susipažįstant su Robertu Pauelu. Tačiau tuo metu Kleros vaikystė beveik pasibaigė.

Kol Kleros galvoje sukiojosi tokios mintys, dvi poros, vis dar vilkėdamos kelioninius drabužius, atsisėdo prie gretimo stalelio. Ji išgirdo, kaip viena moteris laiminga atsiduso:

– Kaip gera vėl sugrįžti.

„Apsimesiu, kad ir aš grįšiu, – nutarė Klera. – Apsimesiu, jog kasmet turėsiu tą patį kambarį su vaizdu į vandenyną ir prieš pusryčius ilgai vaikštinėsiu paplūdimiu.“

Atėjo padavėjas nešinas sriuba.

– Ji tikrai karšta, tokia, kokia jums patinka, ponia Boner, – pasakė jaunuolis.

Pirmosiomis dienomis Klera paprašė, kad sriuba būtų labai karšta, o pagrindiniam patiekalui patiekti krabai. Padavėjas įsidėmėjo ir šį pageidavimą.

Pirmasis sriubos gurkšnis vos nenudegino gomurio, tad Klera, kad truputį ataūštų, pamaišė sriubą dubenėlyje, išskobtame iš duonos kepalo. Tada ji pakėlė taurę ir nugėrė didelį gurkšnį šardonė. Kaip Klera ir tikėjosi, vynas buvo gaivus, sausas ir visiškai to paties skonio, kuriuo ji mėgavosi kelias pastarąsias dienas.

Sustiprėjęs vėjas šiaušė lūžtančias bangas, paversdamas jas kaskadomis krintančiais putų debesimis.

Klera pasijuto tarsi banga, mėginanti pasiekti krantą, bet priklausanti nuo galingo vėjo malonės. Ji vis dar galėjo spręsti. Ištarti „ne". Prieš daugelį metų Klera atsisakė grįžti į patėvio namus. Dabar ji irgi nenori dalyvauti. Niekas negali priversti Kleros dalyvauti nacionalinės kabelinės televizijos laidoje atkuriant prieš dvidešimt metų vykusį pobūvį ir nakvynę, kai keturios geriausios draugės šventė universiteto baigimą.

Tačiau jeigu Klera dalyvaus laidoje, prodiuseriai duos jai penkiasdešimt tūkstančių dolerių, o Robas pridės dar du šimtus penkiasdešimt tūkstančių.

Trys šimtai tūkstančių dolerių. Tada ji galėtų pasiimti nemokamų atostogų Čikagos jaunimo ir šeimos tarnyboje. Sausio mėnesį Klera vos nemirė nuo plaučių uždegimo, tad dabar jos kūnas buvo silpnas ir išsekęs. Klera nė sykio nepriėmė Pauelo siūlomų pinigų. Nė vieno cento. Ji suplėšydavo patėvio laiškus ir siųsdavo atgal. Dėl to, ką jis padarė.

Laidą norima pavadinti „Universiteto baigimo iškilmės". „Vakarėlis buvo puikus, nuostabus, – pagalvojo Klera. – Paskui Alison ir Regina su Nina liko nakvoti. Ir tą naktį buvo nužudyta mano motina. Betsė Boner Pauel, gražioji, dosnioji, linksmoji, mylima Betsė."

„Aš ją niekinau", – pamanė Klera.

„Nekenčiau savo motinos ir šlykštėjausi jos mylimu vyru, nors šis vis stengėsi atsiųsti man pinigų."

5

Regina Kaljari gailėjosi, kad nuėjo į paštą paimti registruoto laiško iš Lorės Moran, „Fisher Blake“ studijos prodiuserės.

„Dalyvauti realybės programoje, kurioje bus atkurtos universiteto baigimo iškilmės!“ – nusiminusi ir priblokšta pagalvojo Regina.

Laiškas ją taip sujaudino, kad moteris nesugebėjo parduoti namo. Ji nemokšiškai vardijo rodomo namo privalumus, ir potencialus pirkėjas per apžiūros vidurį staiga pareiškė:

– Regis, pamačiau pakankamai; tai ne tas namas, kokio ieškau.

Grįžusi į biurą Regina buvo priversta paskambinti savininkei, septyniasdešimt šešerių metų amžiaus Bridžitai Vaiting ir prisipažinti, kad klydo.

– Buvau įsitikinusi, kad jis nupirks, bet apsigalvojo, – teisinosi Regina.

Nusivylimas Bridžitos balse buvo tiesiog apčiuopiamai juntamas.

– Nežinau, kaip ilgai man laikys tą butą slaugos namuose, o aš noriu *kaip tik* jo. O Dieve! Regina, galbūt aš dėjau per dideles viltis. Tai ne jūsų kaltė.

„Deja, tai mano kaltė“, – pamanė Regina stengdamasi užgniaužti pyktį balse ir prisiekė Bridžitai, kad ras jai pirkėją, ir greitai, paskui, žinodama, kad šioje rinkoje tai padaryti bus labai sunku, atsisveikino.

Jos vieno kambario biuras, įrengtas buvusiame garaže, kadaise buvo privataus namo pagrindinėje Floridos Šv. Augustino miesto gatvėje dalis. Niūri prekybos namais rinka atsigavo, bet nepakankamai, kad Regina uždirbtų daugiau, negu reikia sudurti galui su galu. Ji atsirėmė alkūnėmis į rašomąjį stalą ir pirštais suspaudė smilkinius. Garbanotų juodų kaip naktis plaukų sruogos priminė, kad jie auga įkyriai greitai. Regina žinojo, kad reikia užsirašyti pas kirpėją. Tačiau dėl to, kad kirpėja be paliovos čiauška, Regina vis atidėliojo lankymąsi pas ją. Taip pat ir dėl kirpimo kainos.

Dėl šios kvailos smulkmenos Regina pyko ant savęs ir savo amžino nekantrumo. Na ir kas, įtikinėjo ji save, kad Lena dvidešimt minučių patarškės? Ji vienintelė išmano, kaip neklusnią plaukų kupetą priversti atrodyti padoriai.

Tamsių Reginos akių žvilgsnis nukrypo į nuotrauką ant rašomojo stalo. Iš jos šypsojosi Zakas, devyniolikmetis Reginos sūnus. Šiuo metu jis baigia trečią Pensilvanijos universiteto kursą. Už mokslą sumokėjo Zako tėvas, buvęs Reginos vyras. Sūnus jai paskambino vakar vakare. Jaunuolis nedrąsiai paklausė, ar motina neprieštarautų, jeigu jis šią vasarą su kuprine pakeliautų po Europą ir Artimuosius Rytus. Vaikinas ketino grįžti namo ir rasti darbą Šv. Augustine, bet čia tai padaryti nelengva. Kelionė daug nekainuos, be to, ją finansuos tėvas.

– Grįšiu, kad prieš prasidedant mokslo metams galėčiau dešimt dienų praleisti su tavimi, mama, – tikino jis maldaujamu balsu.

Regina pasakė, kad tai nuostabi galimybė ir sūnus turėtų ją stverti. Ji pasistengė, kad balse nebūtų girdėti kartaus nusivylimo. Motina ilgėjosi Zako. Jai trūko mažo mielo berniuko, kuris iš mokyklos autobuso atbėgdavo į biurą nekantraudamas pasidalyti su motina kiekviena tos dienos akimirka. Regina ilgėjosi ir aukšto, baikštaus paauglio, kuris laukdavo paruošęs vakarienę, jeigu Regina ilgiau užtrukdavo su klientu.

Po skyrybų Erlas sumaniai rasdavo būdų atskirti Reginą nuo Zako. Viskas prasidėjo, kai berniukui sukako dešimt metų ir jis

visai vasarai išvyko į buriavimo stovyklą Menkių kyšulyje. Paskui būdavo bendros atostogos, per kurias Erlas su savo naująja žmona pasiimdavo Zaką slidinėti Šveicarijoje arba Pietų Prancūzijoje.

Regina žinojo, kad Zakas ją myli, bet mažytis namas ir kuklus biudžetas vargu ar galėjo rungtyniauti su beprotiškai turtingo tėvo gyvenimu. Dabar Zako nebus beveik visą vasarą.

Regina iš lėto paėmė Moran laišką ir dar sykį jį perskaitė.

– Ji sumokės penkiasdešimt tūkstančių, o galingasis Robertas Nikolas Pauelas kiekvienai mūsų pridės dar po du šimtus penkiasdešimt tūkstančių, – sušnibždėjo Regina. – Tikras geradarys.

Regina pagalvojo apie drauges, su kuriomis kartu buvo universiteto baigimo iškilmėse, ir pobūvio šeimininkus. Klera Boner. Ji buvo graži, bet visada tyli, tarsi nuvytęs motinos šešėlis. Alison Šafer, tokia šauni, kad visoms kitoms būdavo gėda. Regina manė, kad ji pasieks beveik tiek pat, kiek madam Kiuri. Alison ištekėjo tų metų, kai mirė Betsė, spalį, paskui Rodas, jos vyras, pateko į avariją. Kiek Reginai buvo žinoma, nuo to laiko Rodas vaikščiojo su ramentais. Nina Kreig. Draugės ją vadino „liepsnojančia raudonplauke“. Regina prisiminė, kad pirmame kurse Nina buvo ant jos įsiutusi, tad reikia būti atsargiai. Nina galėdavo net išbarti dėstytoją, jeigu manydavo, kad už rašinį gavo nepakankamai gerą pažymį.

„Ir aš, – pagalvojo Regina. – Kai man buvo penkiolika, pravėriau garažo duris, kad pastatyčiau dviratį, ir radau tėvą, kadaruojantį ant virvės. Jo akys buvo išsprogusios, liežuvis nutįsęs per smakrą. Jeigu tėvui reikėjo pasikarti, kodėl jis to nepadarė savo biure? Tėvas žinojo, kad kaip tik aš rasiu jį garaže. Aš tėvą taip mylėjau! Kaip jis galėjo taip su manimi pasielgti? Košmarai nesiliovė. Jie visada prasidėdavo nulipant nuo dviračio.“

Prieš paskambindama policijai ir kaimynams, pas kuriuos motina žaidė bridžą, Regina paėmė savižudžio raštelį, jį tėvas buvo prisisegęs prie marškinių, ir paslėpė. Atvykę policininkai paaiškino, kad dauguma savižudžių šeimai palieka raštelį. Mo-

tina kūkčiodama visur ieškojo raštelio, o Regina apsimetė padedanti.

„Po tėvo mirties merginos tapo mano gelbėjimosi siūlu, – mintijo Regina. – Mes buvome tokios artimos draugės. Po universiteto baigimo iškilmių ir Betsės mirties, Klera, Nina ir aš buvome Alison pamergės. Tai buvo labai kvailas poelgis. Vestuvės įvyko netrukus po Betsės mirties; bulvarinė spauda iš jų padarė spektaklį. Visose antraštėse vėl buvo minima žmogžudystė per universiteto baigimo iškilmes. Tada supratome, kad mes visos keturios būsime įtariamos; galbūt visą likusį gyvenimą."

„Daugiau mes niekada nesusitikome, – apgailestavo Regina. – Po vestuvių visaip stengėmės nebendrauti. Visos išsikėlėme gyventi į skirtingus miestus."

„Įdomu, kaip jausčiausi vėl jas visas pamačiusi po tuo pačiu stogu? Tada, kai buvo rastas Betsės kūnas, mes buvome labai jaunos, priblokštos ir išsigandusios. Policija mus apklausė iš pradžių kartu, paskui atskirai. Tiesiog stebuklas, kad nė viena mūsų nepalūžo ir neprisipažino uždusinusi Betsę, kaip mums buvo primygtinai peršama. „Žinome, kad tai padarė kažkas, buvęs name. Kuri iš jūsų tai padarė? Jeigu ne tu, tai galbūt kuri nors tavo draugė. Apsisaugok. Papasakok mums, ką žinai."

Regina prisiminė, kaip policija svarstė, kad žmogžudystės motyvas gali būti Betsės smaragdų auskarai. Eidama gulti ji paliko papuošalus stikliniame padėklėlyje ant tualetinio stalelio. Pareigūnai spėliojo, kad Betsė pabudo, kai ją mėgino apiplėšti, ir plėšikas puolė į paniką. Vienas auskaras gulėjo ant grindų. Ar Betsė jį pametė išsisegdama, ar kažkas kitas, mūvintis pirštines, išsigandęs jį išmetė, kai Betsė pabudo?

Regina iš lėto pakilo ir apsidairė. Ji pamėgino įsivaizduoti banke padėtus tris šimtus tūkstančių dolerių. Moteris save perspėjo, kad beveik pusę jų teks skirti pajamų mokesčiui. Tačiau vis tiek tai buvo neįsivaizduojama ir netikėta sėkmė. Galbūt šie pinigai padėtų grąžinti dienas, kai tėvui labai sekėsi ir jie, taip pat kaip Robertas ir Betsė Pauel, turėjo didelį namą Salem Ridže su visais padailinimais, namų ekonome, virėja, sodininku,

vairuotoju, o jų dažniems pokyliams maistą tiekdavo vienas geriausių Niujorko restoranų...

Regina apsidairė savo vieno kambario biure. Nors sienos buvo dengtos „Sheetrock“ firmos glaistu ir nudažytos šviesiai mėlynai, kad derėtų su baltu rašomuoju stalu ir baltais foteliais su mėlynomis pagalvėmis, skirtais potencialiems klientams, patalpa atrodė taip, kokia buvo iš tiesų – čia buvo pagirtinai mėginama užmaskuoti skystą biudžetą.

„Garažas lieka garažu, – dingtelėjo Reginai, – tik čia yra vienas prabangos dalykas, kurį įrengiau po skyrybų nusipirkusi šį pastatą.“

Prabangos dalykas buvo koridoriuje už bendrojo tualeto. Tai buvo visada užrakintas vonios kambarys su sūkurine vonia, garų dušu, tualetiniu praustuvu ir drabužine. Kaip tik čia Regina darbo dienai pasibaigus kartkartėmis maudydavosi duše, persirengdavo ir susitikdavo su draugėmis arba keliaudavo į restoraną vakarieniauti viena, o paskui eidavo į kiną.

Erlas ją paliko prieš dešimt metų, kai Zakui ėjo devinti. Vyras negalėjo pakęsti Reginos depresijos priepuolių.

– Kreipkis pagalbos, Regina. Man įkyrėjo tavo nuotaikų kaita, tavo košmarai. Tai kenkia mūsų sūnui.

Po skyrybų Erlas, kuris tuo metu prekiavo kompiuteriais, o jo hobis buvo rašyti dainas, pagaliau pardavė savo kūrinių rinkinį didelei muzikos įrašų studijai. Paskui vedė pradedančią roko dainininkę Sonią Mails. Kai Sonia su Erlo parašytu albumu pateko į populiariausių atlikėjų sąrašus, Erlas išgarsėjo pramogų pasaulyje.

„Jis nėrė į tą gyvenimą tarsi žuvis į vandenį“, – pagalvojo Regina eidama prie bylų eilės kambario gilumoje.

Iš užrakintos bylų spintos apačios ji išsiėmė nepaženklintą paketą. Po įvairia nekilnojamojo turto reklama buvo paslėpta kartoninė dėžutė su laikraščiais, kuriuose buvo rašoma apie universiteto baigimo iškilmių žmogžudystę.

„Jau daugelį metų nebuvau pažvelgusi į jos vidų“, – pamanė Regina, nusinešė dėžutę prie rašomojo stalo, padėjo ir atidarė.

Kai kurių laikraščių kraštai jau buvo užsiraitę, bet Regina rado tai, ko ieškojo. Tai buvo Betsės ir Roberto Pauelų, keliančių tostą už universiteto absolventes – Klerą, Alison, Niną ir ją – nuotrauka.

„Mes buvome tokios gražios, – mąstė Regina. – Atmenu, kaip kartu vykdavome pirkti drabužių. Mums visoms universitete gerai sekėsi. Kūrėme ateities planus ir puoselėjome viltis. Ir viskas buvo sunaikinta tą naktį."

Ji sudėjo laikraščius atgal į dėžutę, nunešė prie bylų spintos, įmetė į apatinį stalčių ir rūpestingai paslėpė po reklama.

„Paimsiu jo prakeiktus pinigus, – nusprendė Regina. – Prodiuserės taip pat. Galbūt tada pavyks įsikibti į gyvenimą. Žinau, kad už tuos pinigus galiu smagiai pakeliauti su Zaku prieš jam grįžtant į universitetą."

Regina užtrenkė stalčių, biuro lange pakabino lentelę su užrašu „UŽDARYTA", išjungė šviesas, užrakino duris ir nuėjo į savo vonios kambarį. Jame, kol vanduo bėgo į sūkurinę vonią, išsirengė ir apžiūrėjo save žmogaus ūgio veidrodyje ant durų.

„Iki laidos liko du mėnesiai, ir aš privalau numesti dešimt kilogramų, – pagalvojo Regina. – Privalau gerai atrodyti, kai ten pateksiu ir papasakosiu, ką prisimenu. Noriu, kad Zakas manimi didžiuotųsi."

Galvoje šmėstelėjo nepageidaujama mintis.

„Erlas visada įtarinėjo, kad tai aš nužudžiau Betsę. Ar jis įskiepijo šį įtarimą ir Zakui?"

Regina žinojo, kad jau nebemyli Erlo, jo negeidžia, tačiau dar labiau ji nenorėjo, kad kankintų košmarai.

Sūkurinė vonia buvo pilna vandens. Regina įlipo į ją, atsilošė ir užsimerkė.

Kai garbanoti juodi plaukai išsitiesino ir prigludo prie veido, Regina pagalvojo: „Tai mano galimybė įtikinti visus, kad ne *aš* nužudžiau tą niekingą kekšę."

6

Rodas Kimbalas pasirašė, kad gavo registruotą laišką, ir jį atplėšė, kol žmona Alison ruošė vaistus pagal receptą. Kai klientė išėjo, Alison atskubėjo prie vyro paimti laiško.

– Kas atsiuntė registruotą laišką? – susirūpinusi paklausė ji, paskui nelėtindama žingsnio paėmė laišką, apsigręžė ir nuėjo į vaistų ruošimo skyrių nesuteikdama vyrui galimybės papasakoti laiško turinio.

Rodas neramiai stebėjo, kaip žmonos veidas skaitant dviejų puslapių oficialų raštą iš pradžių parausta, paskui išbąla. Alison numetė laišką ant prekystalio.

– Negaliu vėl visa tai išgyventi! – sušuko ji virpančiu balsu. – Dieve, nejaugi jie mano, kad aš *beprotė*?

– Nesijaudink, mieloji, – guodė ją Rodas.

Stengdamasis nesiraukyti iš skausmo jis nuslydo nuo aukštos kėdės už prekystalio ir paėmė ramentus. Skausmas jį kankino jau dvidešimt metų – nuo tada, kai buvo partrenktas automobilio, kurio vairuotojas pabėgo iš įvykio vietos. Tačiau tokiomis dienomis kaip ši, šalta ir drėgna Klivlande, Ohajo valstijoje, skausmas būdavo aštresnis. Jis įsirėžė raukšlėse aplink akis ir ryžtingai sukąstame žandikaulyje. Tamsiai rudi Rodo plaukai beveik visiškai pražilo. Jis žinojo, kad atrodo vyresnis negu keturiasdešimt dvejų. Rodas nuklibikščiavo pas Alison. Būdamas aukštesnis negu metro aštuoniasdešimties jis jautė nenugalimą poreikį apsaugoti trapią Alison, stovinčią kitapus prekystalio.

– Neprivalai daryti to, ko nenori, – ryžtingai pareiškė jis. – Suplėšyk tą laišką.

– Ne, – papurčiusi galvą Alison atidarė stalčių po prekystaliu ir įkišo į jį laišką. – Negaliu dabar apie tai kalbėti, Rodai.

Suskambęs varpelis pranešė, kad atsidarė durys ir į jų vaistinę atėjo klientas. Rodas grįžo prie kasos.

Kai jiedu susituokė su Alison, Rodas buvo futbolo komandos „New York Giants" naujokas įžaidėjas. Jį užaugino vieniša motina, ji slaugė neįgalųjį, kad pajėgtų išlaikyti sūnų. Tėvas, beviltiškas alkoholikas, mirė, kai Rodui buvo dveji. Kai jis pasirašė pirmą didelį kontraktą, sporto žurnalistai vieningai tvirtino, kad Rodo laukia puiki karjera. Tuo metu jiems su Alison buvo dvidešimt dveji, o Rodas buvo beprotiškai įsimylėjęs Alison dar nuo darželio. Beje, kai jiedu kartu lankė darželį, Rodas visai grupei pareiškė, kad vieną gražią dieną ves Alison.

Alison šeima niekada neturėjo pinigų. Jos tėvas buvo maisto parduotuvės vaisių ir daržovių skyriaus vadybininkas. Alison studijavo universitete paėmusi banko paskolą ir dirbo ne visą dieną. Ji gyveno kukliame Salem Ridžo kvartale, netoli nuo Rodo Kimbalo. Alison neturėjo galimybės gauti stipendiją magistrantūros studijoms.

Rodas oficialiai pasipiršo tą dieną, kai komanda „New York Giants" jam pasiūlė didelį kontraktą. Tai įvyko prabėgus dviem mėnesiams po Betsės Pauel žmogžudystės. Piršdamasis Rodas žinojo, kad Alison nori studijuoti mediciną, paskui dirbti mokslinį darbą. Jis pažadėjo sužadėtinei sumokėti už mokslą, vaikščioti po namus ant pirštų galiukų, kol Alison mokysis, ir palaukti su vaikais, kol ji gaus taip trokštamą aukštojo mokslo diplomą.

Tačiau prabėgus trims savaitėms po vestuvių Rodas pateko į avariją, ir Alison kitus ketverius metus didžiąją laiko dalį praleido prie lovos jį slaugydama. Pinigai, kuriuos Rodas sutaupė per vieną sezoną, greitai baigėsi.

Tuo metu Alison pasiskolino dar ir grįžo į universitetą studijuoti farmacijos. Pirmą darbą ji gavo todėl, kad pagyvenęs bevaikis pusbrolis pasamdė dirbti jo vaistinėje Klivlande.

– Rodai, tau irgi turiu darbą, – tarė jis. – Mano padėjėja išeina. Ji užsakinėja viską, išskyrus vaistus, ir dirba su kasos aparatu.

Alison su Rodu džiaugėsi galėdami išvykti iš Niujorko, kur, regis, be paliovos susidurdavo su spėliojimais apie Betsės Pauel mirtį. Kai jie kelerius metus padirbėjo Klivlande, pusbrolis išėjo į pensiją, ir pora perėmė vaistinę. Dabar jie turėjo platų draugų ratą, ir niekas neklausinėjo apie žmogžudystę per universiteto baigimo iškilmes.

Kimbalas gavo „Rodo" pravardę, nes, kai žaidė futbolą universitete, vienas sporto žurnalistas pareiškė, kad vaikinas juda taip greitai, kaip žaibas*. Po avarijos Tomui „Rodui" Kimbalui pavyko pasiekti, kad jo pravardė taptų karčios ironijos šaltiniu.

Rytą vaistinėje būdavo gana ramu, bet po pietų verslas atgydavo. Jie turėjo dvi padėjėjas, dirbančias ne visą dieną, pensininkę farmacininkę ir administratorę, kuri dėliodavo prekes į lentynas ir padėdavo prie kasos. Net ir dirbant su padėjėjomis, diena buvo ypač įtempta, ir kai vaistinė aštuntą valandą vakaro užsidarė, Rodas ir Alison buvo visai nusiplūkę.

Vakare prapliupo šaltas lietus. Alison primygtinai reikalavo, kad Rodas iki automobilio nuvažiuotų neįgaliojo vežimėliu.

– Mudu abu kiaurai permirksime, jeigu tu eisi su ramentais, – suirzusi pareiškė ji.

Per tuos metus Rodas ne sykį kaupėsi išdrįsti pasiūlyti Alison, kad ši jį paliktų, susirastų kitą ir gyventų normaliai, bet niekada neprisivertė ištarti šių žodžių. Rodas negalėjo įsivaizduoti gyvenimo be Alison nei dabar, nei tada, kai dar buvo vaikas.

Kartais jis prisimindavo senelės žodžius:

– Daugumoje šeimų vienas sutuoktinių yra labiau įsimylėjęs negu kitas, ir geriausia, jeigu tai vyras. Tada yra didesnė tikimybė, kad santuoka neiširs.

Rodui nereikėjo aiškinti, kad jis žmoną myli labiau. Jis beveik neabejojo, kad Alison nebūtų sutikusi tekėti, jeigu jis nebūtų pa-

---

* *Lightning rod.* (Čia ir toliau – *vert. past.*)

siūlęs sumokėti už medicinos mokslus. Tačiau po avarijos Alison buvo per daug padori, kad jį paliktų.

Rodas neleisdavo sau dažnai apie tai spėlioti, bet šiandienos laiškas sukėlė daug prisiminimų – universiteto baigimo iškilmės, keturių merginų nuotraukos, mirgančios visuose laikraščiuose, cirkas, kuriuo žiniasklaida pavertė jų vestuves.

Prie automobilio Alison tarė:

– Rodai, leisk vairuoti man. Žinau, kad tau skauda.

Laikydama skėtį virš vyro galvos Alison atidarė dureles, ir Rodas nesipriešindamas įslinko į keleivio sėdynę. Alison negalėjo vienu metu ir laikyti skėtį, ir sulankstyti vežimėlį. Rodas su gailesčiu stebėjo, kaip lietus pliaupia Alison veidu ir plaukais, kol ji galiausiai įsitaisė prie vairo.

– Aš ketinu dalyvauti, – aikštingai pareiškė Alison, tarsi tikėdamasi, kad Rodas su ja ginčysis.

Nieko neišgirdusi ji palaukė, paskui įjungė variklį.

– Komentarų nebus?

Dabar Rodas žmonos balse išgirdo lengvą virpulį.

Jis neketino pasakyti Alison, ką mano – kad su ilgais rudais šlapiais plaukais, užkritusiais ant pečių, ji atrodo labai jauna ir pažeidžiama. Rodas žinojo, kad žmona išsigando.

„Ne, – pagalvojo jis. – Ją apėmė siaubas."

– Jeigu kitos sutiks dalyvauti laidoje, o tu ne, bus negerai, – tyliai tarė Rodas. – Manau, turėtum ten vykti. *Mudu* turėtume ten vykti, – skubiai pasitaisė jis.

– Aną kartą man pasisekė. Šįsyk gali nepasisekti.

Iki kelionės galo abu tylėjo. Jų vienaukštis namas, suprojektuotas atsižvelgiant į Rodo neįgalumą, buvo už dvidešimties minučių kelio nuo vaistinės. Kimbalams jau nereikėjo mirkti liūtyje, nes iš garažo durys vedė tiesiai į virtuvę. Įėjusi vidun Alison nupurtė šlapią lietpaltį, susmuko ant kėdės ir užsidengė delnais veidą.

– Rodai, aš labai bijau. Niekada tau nesakiau, bet tą vakarą, kai visos nuėjome gulti, aš galvojau tik apie tai, kad labai nekenčiu Betsės ir Robo Pauelų. – Kiek padvejojusi Alison trūkčio-

jančiu balsu pridūrė: – Rodos, tą naktį vaikščiojau per miegus ir buvau užsukusi į Betsės kambarį.

– Manai, kad tą naktį buvai Betsės kambaryje? – Rodas numetė ramentus, prisitraukė kėdę arčiau Alison ir klestelėjo į ją. – Ar kas nors galėjo tave matyti?

– Nežinau.

Alison išsilaisvino iš Rodo glėbio ir atsigręžusi pažvelgė į vyrą. Jos veide spindėjo didelės, išraiškingos šviesiai rudos akys. Dabar iš jų liejosi ašaros, tad žvilgsnis atrodė neramus ir bejėgiškas. Paskui Rodas išgirdo klausimą, kurio iš žmonos niekada nesitikėjo.

– Rodai, – paklausė ji, – ar tu visada manei, kad aš nužudžiau Betsę Pauel?

– Gal išprotėjai? – atšovė vyras. – Tu, matyt, visiškai kvoštelėjai.

Tačiau net ir jam pačiam šis prieštaravimas nuskambėjo tuščiai ir neįtikinamai.

7

— Na kaip, ar nusprendei vykti?

Tokį klausimą išgirdo Nina Kreig atidariusi savo buto Vakarų Holivude duris.

„O Dieve, ją ir vėl apėmė ta nuotaika", – pagalvojo Nina ir prikando lūpą, kad šiurkščiai neatsikirstų savo šešiasdešimt dvejų metų motinai. Buvo pusė šešių, tad nekilo jokių abejonių, kad Mjurielė Kreig pradėjo savo privačią kokteilių valandą gerokai anksčiau negu penktą pasistačiusi martinio su obuolių sultimis ąsotį arba butelį vyno.

Mjurielė vis dar vilkėjo naktinius marškinius ir chalatą, vadinasi, kai pabudo, ją buvo apgaubęs dažnai aplankančios depresijos debesis.

„Manęs laukia ilgas vakaras", – su apmaudu pagalvojo Nina.

– Ar negavai jokio atsakymo apie Kino akademijos apdovanojimą? – sarkastiškai paklausė motina įsipildama į taurę vyno iš beveik tuščio butelio.

Prieš dešimt metų Nina prarado viltį kada nors tapti sėkminga aktore ir įstojo į statistų gildiją. Ji vaidino masinėse scenose kasdien laukdama užsakymų. Nuo penkių ryto Nina visą dieną praleido filmavimo aikštelėje, kur buvo sukamas filmas apie revoliuciją, kartu su šimtais kitų masinių scenų dalyvių, laikančių vėliavas. Filmuojama buvo netoli Palm Springso, ir diena pasitaikė negailestingai karšta.

– Nežinau, kaip pasielgsiu, mama, – atsakė Nina stengdamasi kalbėti ramiai.

– Kodėl nenuvykti? Trys šimtai tūkstančių dolerių – nemaži pinigai. Aš važiuosiu su tavimi. Esu visai nieko prieš vėl pasižiūrėti į senąjį gerąjį Robertą Nikolą Pauelsą.

Nina pažvelgė į motiną. Plaukai, kurie kadaise, kaip ir jos pačios, buvo rausvi, dabar buvo nudažyti gaisrinės automobilio raudonumo spalva ir rėžė akis. Nuo daugelio metų rūkymo aplink lūpas ir skruostuose įsirėžė gilios raukšlės, veido oda buvo nusėta rudomis dėmelėmis. Kai motina ant sofos palinko į priekį, kad abiem delnais apglėbtų taurę, jos pečiai susmuko.

Sunku įsivaizduoti, jog kadaise ji buvo graži moteris, tikra retenybė, nuolat turinti darbo aktorė.

„*Ji* buvo talentinga, – su kartėliu mąstė Nina. – Kitaip negu aš. O dabar pažiūrėkite į ją!"

„Nepradėk, – perspėjo save Nina. – Diena baigėsi, tu esi sukaitusi, ir viskas tau įgriso iki gyvo kaulo."

– Mama, einu į dušą ir apsirengti ką nors patogaus, – tarė ji. – Kai persirengsiu, prisidėsiu prie tavęs išgerti taurę vyno.

– Paimk tuos tris šimtus tūkstančių, – spjaute išspjovė motina. – Už juos nupirksi man butą. – Tu, lygiai taip pat kaip ir aš, nenori, kad čia gyvenčiau.

Mjurielė atsekė paskui Niną į Kaliforniją, kai Niujorke tapo vis sunkiau gauti aktoriaus darbo. Prieš metus ji vos nežuvo per gaisrą, kai neatsargiai numetė cigaretę ir padegė kilimą savo buto dviejų šeimų name Los Andžele svetainėje. Namo savininkai nesutiko vėl įsileisti Mjurielę, kai butas buvo suremontuotas.

– Tas pat gali atsitikti ir vidurnaktį, – pareiškė šeimininkas Ninai. – Daugiau neketinu rizikuoti.

Motina gyveno su Nina jau beveik metus. Ji irgi dirbo statiste, bet per daug dažnai jausdavo nenusiteikusi atsiliepti į siūlymus.

„Daugiau negaliu to pakęsti", – pagalvojo Nina uždariusi ir užrakinusi savo miegamojo duris.

Kai motina yra taip nusiteikusi, būtų nenuostabu, jeigu ji atsektų Ninai iš paskos ir toliau aptarinėtų prodiuserės laišką.

Kambarys buvo vėsus ir malonus. Baltos sienos, vaškuotos grindys su baltais kilimėliais abipus lovos, siauros, žalių obuo-

lių spalvos naktinės užuolaidos ant langų. Baltą lovos užtiesalą pabrėžė žalių obuolių ir baltos spalvos pagalvės. Lova su baldakimu ir prie jos priderintas tualetinis stalelis liko po dešimties metų vedybų su vidutiniškai sėkmingu aktoriumi, kuris, kaip paaiškėjo, buvo nepataisomas apgavikas. Gerai, kad jiedu nesusilaukė vaikų.

Nina buvo išsiskyrusi jau treji metai.

„Esu pasirengusi susirasti kitą, – pagalvojo Nina. – Tačiau negaliu, kol esu su motina. Kas žino? Vis dar esu patraukli. Jeigu dalyvausiu toje programoje, galbūt pavyks susitarti dėl tikro aktoriaus darbo ar net vesti vieną tų realybės šou. Daugelyje jų galėčiau vaidinti įsiutusią namų šeimininkę."

„Įdomu, kaip jausčiausi vėl susitikusi su Klera, Regina ir Alison? – svarstė Nina. – Mes buvome tikri vaikai. Visos labai išsigandome. Farai vis stengėsi iškreipti mūsų parodymus."

Mama tuo metu suvaidino geriausią savo metų spektaklį, paklausta, ar ji rimtai draugavo su Pauelu, iki šis susipažino su Betse, atsakė:

– Tuo metu turėjau bent tris meilužius. Jis buvo vienas jų.

„Aš girdėjau visai ką kita", – niūriai mintijo Nina.

Motina kaltino Niną, kad ši supažindino Betsę su Pauelu.

„Ji mane kaltindavo be paliovos, – prisiminė Nina. – Iš motinos girdėdavau tik kaltinimus, kad sužlugdžiau jos gyvenimą."

Mjurielė atsisakė vaidmens, kuris ją būtų pavertęs žvaigžde, todėl, kad Pauelas nenorėjo, jog Mjurielė būtų supančiota kontrakto, kai jiedu susituoks. Jis taip ir pasakė:

– Kai mudu susituoksime.

Per prabėgusius metus motina dažnai primindavo Ninai šiuos žodžius.

Nina pajuto, kaip ją užlieja šių prisiminimų sukeltas įsiūtis. Ji prisiminė universiteto baigimo iškilmių vakarą. Motina atsisakė atvykti į puotą.

– Aš turėčiau *gyventi* tame name, – pareiškė ji.

Betsė pasistengė rasti Niną.

– Kur tavo motina? – paklausė ji. – Gal ji vis dar kremtasi, kad prarado Bobą?

„Džiaugiuosi, kad tą vakarą niekas neišgirdo šio klausimo, – mąstė Nina. – Jis būtų sukėlęs negerų minčių, kai kitą rytą Robertas Pauelas rado savo žmonos lavoną. Tačiau tuo metu, jeigu būčiau turėjusi pagalvę, su džiaugsmu būčiau ją prispaudusi Betsei prie veido."

„Tą vakarą per daug išgėriau. Nė neprisimenu, kaip nuėjau gulti. Tikriausiai neišsidaviau, nes niekas apie tai neužsiminė, net smalsioji namų šeimininkė, kuri pareiškė pamaniusi, kad Alison buvo girta."

Kai Nina su kitais atėjo į kambarį, Pauel gulėjo susmukusi ant grindų, o namų šeimininkė nuo Betsės veido nukėlė pagalvę.

Ninos motina paklebeno durų rankeną.

– Noriu su tavimi pasikalbėti! – sušuko ji. – Noriu, kad dalyvautum tame šou.

Milžiniškomis valios pastangomis Ninai pavyko neišsiduoti, kad yra labai pikta, ji riktelėjo:

– Mama, einu į dušą. Viskas gerai. *Priimsiu* tą siūlymą. Galėsiu tau parūpinti būstą.

– Kol dar tavęs nenužudžiau, – tyliai pridūrė ji.

Tada vėl ėmė spėlioti, ką dar prisimena apie tą naktį, kai buvo uždusinta Betsė Pauel.

8

Į Lorės biurą vienas po kito atplaukė sutikimai dalyvauti atkuriant universiteto baigimo iškilmių įvykius. Paskutiniojo teko laukti beveik dvi savaites, ir jis atkeliavo iš Ninos Kreig. Laiške buvo rašoma, kad Nina pasitarė su savo advokatu, iškėlusiu papildomas sąlygas, kurios, jos nuomone, yra logiškos. Robertas Pauelas kiekvienai iš keturių absolvenčių privalo perduoti sąlyginiam deponavimui po du šimtus penkiasdešimt tūkstančių dolerių, ir ši suma turi likti atskaičius mokesčius. „Fisher Blake" studija irgi privalo kiekvienai absolventei skirti penkiasdešimt tūkstančių į rankas.

„Ir ponas Pauelas, ir „Fisher Blake" pajėgia mums sąžiningai atsilyginti, – rašė Nina. – Susisiekusi su savo vaikystės draugėmis supratau, kad mes visos patyrėme emocinę žalą būdamos Pauelų namuose tą naktį, kai nutrūko Betsės Boner Pauel gyvybė. Esu įsitikinusi, kad dar sykį sutikdamos išeiti į viešumą mes atsisakome sunkiai išsikovoto anonimiškumo, ir mums už tai turi būti deramai atlyginta."

Lorė nusiminusi dar kartą perskaitė laišką.

– Kad išmokėtume joms tokią sumą į rankas, turėsime beveik padvigubinti siūlomą kainą, – tarė ji.

– Nemanau, kad Bretas sutiks.

Sausas Džerio Klaino tonas nederėjo su nusivylimu, kuris aiškiai buvo matyti jo veide. Padėjėjas pasirašė, kad gavo registruotą ponios Ninos Kreig laišką, ir nunešė jį į Lorės kabinetą.

– Jam teks sutikti, – pareiškė Lorė. – Ir manau, kad jis sutiks. Bretas išgyrė šį laidų ciklą ir dabar nenorės trauktis.

– Jo tai nenudžiugins. – Susirūpinimas Džerio veide dar paryškėjo. – Lore, tikiuosi, su šiuo sumanymu kurti laidų ciklą „Įtariamieji“ neužsimovei sau kilpos ant kaklo.

– Aš irgi tikiuosi.

Lorė pro langą pažvelgė į Rokfelerio centro čiuožyklos pusę. Buvo šilta balandžio pradžios diena, ir ant ledo sukiojosi vos keli čiuožėjai. Netrukus čiuožykla bus išardyta, ir jos vietoje atsiras staleliai ir kėdės, kad žmonės galėtų pavalgyti lauke.

„Mudu su Gregu čia kartkartėmis vakarieniaudavome“, – prisiminė Lorė ir pajuto, kaip užplūsta ilgesio banga.

Ji žinojo, kodėl ilgesys aplankė kaip tik šią akimirką. Laida beveik patvirtinta. Nors Lorė neketino savo nerimu dalytis nei su Džeriu, nei su Greise, ji žinojo, kad Džeris teisus. Atvirai entuziastingai parėmęs šį projektą Lorės viršininkas Bretas Jangas tikriausiai veikiau sutiks padvigubinti dalyviams pažadėtą sumą, negu pasitrauks.

– O kaip Robertas Pauelas? – paklausė Džeris. – Kaip manai, ar jis sutiks sumokėti mokesčius, kad liktų du šimtai penkiasdešimt tūkstančių?

– Galiu tik paklausti, – atsakė Lorė. – Ir manau, kad bus geriausia, jeigu tai padarysiu pati. Paskambinsiu ir paklausiu, ar jis gali su manimi susitikti šiandien.

– Gal pirmiau vertėtų paklausti Breto? – pasiūlė Džeris.

– Ne. Nėra prasmės jį kalbinti, jeigu reikalas bus beviltiškas. Jeigu Pauelas nesutiks mokėti, man teks skristi į Los Andželą ir pamėginti įtikinti Niną Kreig priimti mūsų siūlymą. Kitos sutiko su mūsų pradinėmis sąlygomis, bet dabar aišku, kad Nina pakurstė drauges.

– Ką tu jai pasakysi? – paklausė Džeris.

– Tiesą. Jeigu reikės, mes rengsime laidą be jos, ir tai Ninai nebus palanku. Taip pat nepamiršk, kad Betsei Boner Pauel buvo keturiasdešimt dveji, kai ji mirė. Dabar jai būtų tik šešiasdešimt

dveji ar treji. Šiandien daugelis žmonių sėkmingai išgyvena beveik iki devyniasdešimties. Betsei buvo atimta pusė gyvenimo, kuriuo ji galėjo mėgautis, jeigu kažkas tą naktį prie jos veido nebūtų prispaudęs pagalvės. Tas, kuris tai padarė, nuo to laiko kas rytą pabusdavo turėdamas galimybę džiaugtis nauja diena, o Betsės kūnas guli karste kapinėse.

Lorė žinojo, kad įsiaudrino ir ėmė kalbėti piktai, ir taip atsitiko ne tik dėl Betsės Boner Pauel. Ji susijaudino dėl Grego ir dėl to, kad vyro žudikas vaikšto laisvėje. Žudikas ne tik *laisvas*, bet dar ir grasina jai su Timiu.

– Atleisk, Džeri, – kreipėsi ji į savo padėjėją. – Turiu būti atsargi ir nepaversti šio projekto asmeniniu kryžiaus žygiu.

Ji paėmė telefono ragelį.

– Metas susitarti dėl kito susitikimo su Robertu Nikolu Pauelu.

9

Robas Pauelas buvo trijų duobučių golfo aikštelėje, įrengtoje jo dvaro galinėje pievelėje. Šilta balandžio diena skatino išsitraukti golfo lazdas ir pasitreniruoti prieš žaidimą keturiese „Sparnuotų pėdų“ golfo klube.

„Neblogai“, – pagalvojo Robas, kai tiksliai stuktelėjus kamuoliukas iš lėto įriedėjo į duobutės dugną.

Sutelkdamas dėmesį į golfo žaidimą jis galėdavo negalvoti apie tai, kad gydytojas vis dar nepaskambino. Regis, prieš trejus metus atlikta chemoterapija pašalino mazgelius jo plaučiuose, bet Robas žinojo, kad jie gali vėl atsirasti. Savaitės pradžioje jis buvo pasitikrinti pas gydytoją, tai darydavo dusyk per metus.

– Lygiosios, – garsiai ištarė Robas grįždamas į namą ir mojuodamas golfo lazda.

Jo viešnia atvyks po penkiolikos minučių.

„Ko nori Lorė Moran? – paklausė savęs Pauelas.

Moters balsas buvo neramus. Ar ji nori man pasakyti, kad kažkuri draugė nedalyvaus programoje? – Robas suraukė kaktą. – Man reikia, kad čia būtų jos visos. Kad ir *kiek* tai kainuotų.“

Nors Moran ataskaita buvo palanki, Robas jautė, kad laikas bėga labai greitai. Pauelui reikia baigti šį reikalą, ir kai Lorė Moran, kovo mėnesį atvykusi su juo susitikti, pasiūlė atkurti universiteto baigimo iškilmių naktį, Robas nusprendė, kad tai atsakymas į jo maldas.

„Tačiau, – pamanė Robas, – aš melsdavausi ne itin dažnai. Palikdavau šį reikalą Betsei.“

Ši mintis prajuokino Pauelą, bet juokas buvo nelinksmas, labiau panėšėjo į amtelėjimą, o paskui prasidėjo kosulio priepuolis.

Kodėl gydytojas nepaskambino ir nepranešė rezultatų?

Namų ekonomė Džeinė Novak patraukė slankiojamąsias stiklines duris, kai Pauelas iš akmenimis grįsto takelio įžengė į vidinį kiemą.

– Ar laimėjote, pone Robertai? – džiaugsmingai paklausė ji.

– Ne visai, bet sekėsi neblogai, Džeine, – atsakė Robas stengdamasis nesuirzti, kad Džeinė visada užduoda tą patį klausimą jam grįžus iš golfo aikštelės.

Jeigu Pauelas ir norėtų kaip nors pakeisti kokį nors Džeinės būdo bruožą, tai būtų visiška humoro jausmo stoka. Moteriškė manė, kad jos klausimas juokingas.

Džeinė, stambiai sudėta moteris plieno spalvos akimis, pradėjo dirbti pas Pauelą netrukus po jo vedybų su Betse. Robas suprato, kodėl Betsė jaučiasi nesmagiai su ankstesne namų šeimininke, kurią pasamdė pirmoji žmona ir kuri liko su Pauelu po žmonos mirties.

– Robai, ši moteris manęs nekenčia, – pareiškė Betsė. – Aš tai *jaučiu*. Pasakyk jai, kad mudviem nepavyksta sutarti, išrašyk dosnų čekį ir atleisk. Žinau, ką noriu matyti vietoj jos.

Betsė norėjo matyti Džeinę Novak, kuri dirbo užkulisiuose, kai Betsė buvo bilietų kontrolierė.

– Ji – nuostabi organizatorė. Švariai valo aktorių persirengimo kambarius. Taip pat yra gera virėja, – liaupsino moterį Betsė.

Džeinė tikrai buvo tokia. Atvykusi su žalia kortele į Ameriką iš Vengrijos, Džeinė nepaprastai džiūgavo, kad yra atsakinga už dvarą, ir, kaip žadėjo Betsė, puikiai susidorojo su savo darbu. Džeinė buvo lygiai to paties amžiaus kaip Betsė, dabar jai sukako šešiasdešimt dveji. Jeigu ji ir turėjo kokių nors artimų draugų ar giminių, Robui niekada neteko jų matyti. Labai patogus Džeinės butas buvo už virtuvės, ir net išeiginėmis dienomis, kaip matydavo Robas, moteris retai iš jo išeidavo. Jeigu Pauelas nebūdavo išvykęs, žinodavo, kad kiekvieną rytą pusę aštuonių Džeinė bus virtuvėje pasirengusi patiekti jam pusryčius.

Per daugelį metų Robas išmoko Džeinės neišraiškingame veide įžvelgti subtilius niuansus, kurie bylodavo, kad ji dėl ko nors kremtasi. Įėjęs į namą Pauelas suprato, kad dabar mato kaip tik juos.

– Pone Robai, sakėte, kad atvyks ponia Moran, – tarė Džeinė. – Tikiuosi, neprieštarausite, jeigu paklausiu, ar ta laida bus kuriama?

– Neprieštarauju, kad klausi, bet atsakymo nežinau, – atsakė Robas.

Tačiau net tardamas šiuos žodžius jis suprato, kad jam *nepatinka* Džeinės klausimas, nes Robas išgirdo nepritarimo gaideles.

Vos tik jis spėjo apsivilkti sportinius marškinius ilgomis rankovėmis ir grįžti į apačią, kai suskambėjo durų varpelis.

Buvo lygiai keturios. Pauelas spėliojo, ar Moran pavyko taip tiksliai apskaičiuoti savo atvykimo laiką, ar ji atvažiavo truputį anksčiau ir palaukė automobilyje prieš artindamasi prie namo.

Robas Pauelas nusprendė, kad pastaruoju metu spėlioja apie visiškai nesvarbius dalykus.

„Tai vadinama tuščiu svajojimu“, – pagalvojo Robas.

Jis net nepatingėjo žodyne pasitikrinti šių žodžių reikšmės. Žodyne buvo pateiktas toks paaiškinimas: tuščios fantazijos ir svajonės, neatidumas.

„Liaukis!“ – subarė save mintyse Robas ir atsistojo.

Jis paprašė Džeinės, kad Lorę Moran atvestų ne į jo kabinetą, o į biblioteką. Betsei patiko angliškas paprotys ketvirtą valandą gerti arbatą. Po žmonos mirties Pauelas šią tradiciją pamiršo, bet šiandien ji staiga pasirodė kaip tik tinkama.

„Tai tik tuščias svaičiojimas“, – prisipažino jis sau mintyse, kai Džeinė su Lore Moran įžengė į biblioteką.

Moran atvykus praėjusį mėnesį, Robas nusprendė, kad ji yra patraukli moteris, bet dabar, kai viešnia truputį sudvejojusi stabtelėjo tarpduryje, Pauelas suprato, jog Lorė yra graži. Jos švelnios medaus spalvos plaukai laisvai krito ant pečių, šiandien Lorė vilkėjo ne juostuotą kostiumėlį, o raštuotą palaidinę ilgo-

mis rankovėmis ir segėjo sijoną su juodu diržu, kuris pabrėžė liekną moters liemenį. Jos juodi lakiniai bateliai aukštomis pakulnėmis buvo be absurdiškų dabar madingų papuošimų.

Septyniasdešimt aštuonerių metų vyras dar sykį įvertino dailią Lorės išvaizdą.

– Užeikite, ponia Moran, užeikite, – nuoširdžiai pakvietė jis. – Aš jums neįkąsiu.

– Aš to nebijau, pone Pauelai, – nusišypsojusi atsakė Lorė, perėjo kambarį ir atsisėdo ant sofos priešais erdvų odinį fotelį, kuriame buvo įsitaisęs Robas.

– Paprašiau Džeinės, kad paruoštų arbatos, – pasakė Pauelas. – Galite ją patiekti dabar, Džeine. Ačiū.

– Koks jūs malonus.

„Tai tikrai malonus gestas“, – dingtelėjo Lorei.

Ji giliai įkvėpė. Atsidūrus čia, kai tiek daug pastatyta ant kortos, sunku atrodyti ramiai. Keturios moterys, universiteto baigimo iškilmių žvaigždės, kad pasirodytų programoje, šiam vyrui kainuos beveik milijoną dolerių, o ne pusę šios sumos.

Lorė rinko žodžius, bet prieš pradėdama palaukė, kol truputį grėsmingai atrodanti Džeinė apsigręš ir išeis iš kambario.

– Aš jums padėsiu pradėti kalbą, – netikėtai pareiškė Robertas Pauelas. – Iškilo sunkumų. Neprivalau būti itin nuovokus ar giliamintis, kad suprasčiau, jog kalbama apie pinigus. Viena iš mūsų keturių merginų – dabar jau moterų – mano, kad mes mokame nepakankamai už tai, kad jas įkalbėtume leistis viešai aptarinėjamoms.

Lorė kelias akimirkas padvejojo, paskui tarė:

– Taip.

Pauelas nusišypsojo.

– Leiskite man atspėti kuri. Turbūt ne Klera. Ji po Betsės mirties atsisakė priimti mano paramą. Kai Klera sužinos, kad savo testamente jai užrašiau gana daug pinigų, tai jai nepadarys įspūdžio. Klera galbūt net paaukos palikimą labdarai.

Mudu buvome *labai* artimi, bet Klera taip pat buvo labai artima ir su savo motina. Jos mirtis merginą pribloškė. Kažkaip dėl

to kaltas tapau *aš*, tačiau perspėju, Klera nemanė, kad aš nužudžiau jos motiną. Nors mergina ir labai pyko, ji žinojo, kad tai padaryti aš negalėjau, bet, manau, širdies gilumoje man pavydėjo to laiko, kurį leisdavau kartu su Betse.

Robas ilgai žiūrėjo kažkur į tolį.

– Spėju, – iš lėto pridūrė jis, – kad tai Nina Kreig iš mūsų reikalauja daugiau pinigų. Šiuo požiūriu ji labai panaši į savo motiną. Kurį laiką aš draugavau su Mjuriele Kreig. Labai patraukli moteris, bet nuožmoko būdo. Nustojau su ja matytis ne tik dėl to, kad susipažinau su Betse. Tai vis tiek kada nors tai būtų įvykę. Tiesiog taip sutapo, kad tuo pačiu metu aš susipažinau su Betse ir išsiskyriau su Mjuriele.

Nešina arbatos padėklu Džeinė pertraukė Robo prisiminimus. Ekonomė padėjo padėklą ant arbatos stalelio tarp sofos ir Roberto Pauelo fotelio.

– Ar įpilti, pone Pauelai? – paklausė ji.

Džeinė jau buvo paėmusi arbatinuką ir pylė arbatą į Lorės puodelį.

Robertas Pauelas kilstelėjo antakius ir šypsodamasis dirstelėjo į Lorę. Kai Džeinė pasiūlė grietinėlės arba citrinos ir cukraus arba saldiklio ir išėjo iš kambario, Pauelas tarė:

– Kaip matote, Džeinė uždavė retorinį klausimą. Ji visada šitaip elgiasi.

Lorė tik dabar prisiminė, kad praleido pietus ir yra išalkusi. Ji prisivertė atsikąsti tik mažytį kąsnelį dvidešimt penkių centų monetos didumo sumuštinio su lašiša. Lorei buvo kilęs noras susigrūsti jį visą į burną ir imti kitą.

Tačiau nors Lorė prisivertė valgyti iš lėto, elegantiškai, jautė, kad Robertas Pauelas su ja žaidžia. Ar vyras iš tiesų atspėjo, kad Nina Kreig nori daugiau pinigų, ar pati Nina su juo susisiekė?

Ar Pauelas žino, kiek Nina ketina užsiprašyti?

– Ar aš teisus dėl Ninos? – paklausė Pauelas susikryžiavęs kojas ir pradėdamas gurkšnoti arbatą.

– Taip, – atsakė Lorė.

– Kiek ji nori visoms absolventėms?

– Dviejų šimtų penkiasdešimt tūkstančių dolerių į rankas kiekvienai.

– Ji netgi godesnė, negu aš atmenu, – sumurmėjo Pauelas. – Labai panaši į savo brangiąją mamytę. – Linksmumas jo balse išnyko. – Pasakykite jai, kad sumokėsiu.

Staigiai pasikeitusi veido išraiška ir balso tonas apstulbino Lorę.

– Ponia Moran, – paaiškino jis, – privalote suprasti vieną dalyką: kaip ir keturios merginos, dalyvavusios iškilmėse, aš ilgą laiką gyvenau jausdamas virš savęs tvyrantį įtarimų debesį. Šiandien žmonės gyvena iki šimto metų, bet daugelis nesulaukia ir aštuoniasdešimties ar aštuoniasdešimt penkerių. Prieš mirdamas noriu plačiajai visuomenei suteikti galimybę pamatyti mane bei merginas ir galbūt suprasti, koks didelis yra šis namas, taigi tą naktį į jį patekti ir išeiti galėjo labai daug žmonių. Galėjo būti ir įsibrovėlis. Kaip žinote, mes turime pobūvio kino juostas.

– Žinau, – patvirtino Lorė. – Manau, perskaičiau viską, kas buvo parašyta apie šią bylą.

– Tada suprantate, kad, be dosnių aukų labdarai bei mokykloms, kurias lankėme aš, Betsė ir Klera, aš turiu daug pinigų, kuriuos galiu išleisti prieš mirdamas, tad Ninos reikalaujama suma man yra nereikšminga.

Tačiau padarykite man paslaugą. Kai rašysite, kad mes sutinkame su jų sąlygomis dalyvauti laidoje, prašau pranešti Ninai, jog tikiuosi, kad jos motina ketina atvykti kartu. Man būtų malonu vėl ją pamatyti.

Pauelas tikėjosi, kad Lorė prieštaraus.

– Žinoma, neketinu jos kviesti gyventi savo namuose. Ninos motinai užsakysiu kambarį viešbutyje „St. Regis“.

Pauelas sutinka. Lorė nesitikėjo pajusti tokį užplūdusį palengvėjimą, kuris prilygo cunamiui. Tikimybė, kad laida bus kuriama, netikėtai išaugo, o jeigu Pauelas būtų atmetęs Ninos Kreig reikalavimą, laida tikriausiai būtų buvusi pasmerkta, kaip ir Lorės karjera. Du nepavykę laidų ciklai ir atmestas siūlymas, kuriam žiniasklaida skyrė labai daug dėmesio, galėtų lemti, kad Lorė bus atleista.

Bretas Jangas nepakenčia nevykėlių.

Lorė pradėjo dėkoti Pauelui ir tada pamatė, kad šis pro savo poilsio kambario stiklines duris žiūri į vidinį kiemą. Ji pasekė šeimininko žvilgsnį, kad suprastų, į ką šis žiūri ir kodėl jo veide staiga atsirado nepasitenkinimas.

Galiniame kieme Lorė išvydo sodininką, jis žirklėmis karpė žolę.

Pauelo žvilgsnis nuo vyro grįžo prie Lorės.

– Atleiskite, – tarė jis, – bet mane erzina, kai jie dirba taip vėlai. Visiems aiškiai pasakiau, kad noriu, jog visi darbai mano sklype būtų baigiami iki vidudienio. Nenoriu, kad prievažoje stovėtų dideli automobiliai, kai pas mane atvyksta svečių.

Lauke Mėlynakis pastebėjo, kad Pauelas žiūri į jį. Vyras baigė kirpti žolę aplink paskutinę vidinio kiemo dalį ir nesidairydamas skubiai nusinešė visus savo įrankius į furgoną. Tai buvo pirma jo darbo „Tobulų dvarų" firmoje diena. Jeigu Pauelas pasiskųstų, kad sodininkas per ilgai užsibuvo, Mėlynakis paaiškintų, jog dirba viršvalandžius norėdamas padaryti įspūdį savo naujam viršininkui.

„Dalyvavusios universiteto baigimo šventėje merginos čia bus ne vienintelės, kai pradės filmuoti tą laidą, – pagalvojo jis. – Aš irgi būsiu."

Koks puikus scenarijus pašalinti Lorę Moran.

Mėlynakis jau buvo paruošęs raštelį, kurį ketino prisegti prie jos lavono.

SUČIUPAU GREGĄ

SUČIUPAU TAVE

DABAR TIMIO EILĖ

10

Birželį pasirengimas „Universiteto baigimo iškilmių“ laidoms įsibėgėjo visu smarkumu. Lorė jau gavo beveik visą filmuotą medžiagą apie pobūvį, tada Robertas Pauelas savo noru pateikė papildomos medžiagos, kurią tą vakarą nufilmavo kiti svečiai.

„Tai primena Pelenę per pokylį. Tik čia keturios Pelenės“, – mintyse tarė Lorė peržiūrėdama juostas vieną po kitos.

Kai Betsė buvo nužudyta, Džordžas Kurtis, Mamaroneko „Sparnuotų pėdų“ golfo klubo narys, policijai pateikė medžiagą, kurią nufilmavo tą vakarą. Tačiau joje kartojosi beveik viskas, ką policija jau turėjo. Juostos kopiją perdavė Robertui Pauelui, nes jis jos paprašė.

– Ji labai panaši į tą, kurią jums jau perdaviau, – aiškino jis vadovaujančiam tyrimui detektyvui, – bet joje yra kelios mudviejų su Betse scenos, kurios man ypač brangios.

Pauelas užsakė padaryti kelių kadrų nuotraukas, kuriuose jiedu su Betse kartu – viename žiūri vienas į kitą, antrame šoka vidiniame kieme, trečiame kelia tostą už absolventes.

– Šie filmai mums tikrai papasakos apie pokylį, – pasakė Lorė Greisei ir Džeriui be paliovos sukdama juostas savo biuro peržiūrų kambaryje mėgindama nuspręsti, kurias scenas ji nori panaudoti.

„Pradėsiu nuo tos akimirkos, kai atrandamas lavonas ir atvyksta policininkai“, – nusprendė ji.

Tuo metu buvo aštuonios valandos ryto, ir Pauelas nuėjo žadinti Betsės. Jis nešė žmonai puodelį kavos. Pauelas visada tokiu metu atnešdavo puodelį kavos, net jeigu Betsė nueidavo vėlai gulti.

Staiga į kambarį klykdama įbėgo Džeinė ir kitiems suriko, kad paskambintų 911.

„Pirmąją dalį baigsime scena, kurioje Betsė ir Pauelas kelia tostą už absolventes. Diktorius perskaitys tokį tekstą: „Tą akimirką gražiajai Betsei Boner Pauel buvo likę gyventi keturios valandos", – nutarė Lorė.

Džordžas Kurtis žinojo, kad jį gali stebėti sekimo kameros, išdėstytos aplink Pauelo dvarą, bet tai jo nebaugino.

„Pusė Salem Ridžo važiuoja pro šį namą, – pagalvojo jis tyliame kelyje važiuodamas kartu su automobilių vilkstine. – Na ir kas, kad farai pamanys, jog aš smalsuolis. Šiame kelyje beveik visi tokie."

Kurtis pasirinko ne raudoną poršė su nukeliamu viršumi, o sportinį automobilį. Jeigu sekimo kameros neužfiksavo automobilio numerio, Kurtis beveik neabejojo, kad niekas jo neatpažins. Daugybė Salem Ridžo gyventojų turi prabangiausių modelių sportinius automobilius. Jis buvo užsidėjęs kepurę ir tamsius akinius.

Šešiasdešimt trejų metų, aukštas, vešliais žilais plaukais Džordžas Kurtis atrodė kaip patyręs sportininkas. Jis buvo vedęs jau trisdešimt penkeri metai, turėjo studentiško amžiaus dvynukus ir buvo turtingo greitojo maisto restoranų savininko atžala bei vienintelis paveldėtojas. Po tėvo mirties, kai Džordžui buvo dvidešimt septyneri, jis perėmė tėvo verslą. Iki to laiko Kurtis buvo švaistūnas, tad visi tikėjosi, kad vaikinas parduos restoranų tinklą ir gyvens leisdamas gautus pinigus. Tačiau jis netrukus vedė, gana greitai patrigubino restoranų skaičių ir Jungtinėse Valstijose, ir užsienyje, tad dabar jo bendrovė didžiuojasi kasdien patiekianti milijoną patiekalų.

Kitaip nei Robertas Pauelas, pratęsdamas ketvirtą šeimos tradicijų kartą Kurtis įstojo į Harvardo universitetą. Jis buvo pasitiktas su duona ir druska, Harvardo studentų draugija „Skubotas pudingas“ priėmė jį išskėstomis rankomis.

Penkiolikos metų skirtumas niekada netrukdė Kurčio ir Roberto Pauelo draugystei, nors, išsukdamas iš amžinai žaliuojančių medžių kelio, Džordžas pamanė: „Jeigu tik jis žinotų, jei kada nors atspėtų...“

Tačiau Robas Pauleas nieko neįtarė. Džordžas dėl to buvo tikras, jis nesuteikė pagrindo įtarinėti.

Netikėtai suskambo telefonas. Džordžas nuspaudė vaire įtaisytą mygtuką.

– Džordžas Kurtis, – atsiliepė jis.

– Džordžai, čia Robas Pauelas.

„O Dieve, negi jis žiūrėjo pro langą? – Džordžas pajuto, kaip išraudo. – Ne, Pauelas negalėjo įžiūrėti mano automobilio numerio ar atpažinti manęs, važiuojančio pro šalį.“

– Robai, kaip laikaisi, kada susitiksime golfo partijai? Perspėju: du šeštadienius iš eilės surinkau daugiau negu aštuoniasdešimt taškų.

– Vadinasi, tau niekada nepavyks to pakartoti tris savaites iš eilės! Ar tiks pradžia devintą?

– Sutarta. Aš užsakysiu aikštelę.

Džordžas pajuto didžiulį palengvėjimą, kai pasuko į savo gatvę kairėje. Robas Pauelas – ne tas žmogus, kuris kalba telefonu ilgiau negu būtina. Kaip tik todėl jis nustebo, kai Robas tarė:

– Džordžai, noriu tavęs paprašyti vienos paslaugos.

– Kad ir ko prašytum, padarysiu, – atsakė Džordžas, bet net ir jam pačiam atrodė, kad kalba, tarsi būtų ko išsigandęs.

– Jeigu taip, paimsiu visas tavo franšizes Europoje, – pajuokavo Robas, bet paskui prabilo rimtai: – Džordžai, tikriausiai girdėjai naujieną, kad Betsės mirties metinės birželį taps televizijos laidos pagrindu.

– Taip, girdėjau, – tyliai atsakė Kurtis.

– Laidos rengėjai nori pakviesti ne tik merginas, bet ir vieną to vakaro svečių, kuris galėtų papasakoti apie pobūvį intarpuose tarp filmuotos medžiagos. Pasiūliau tave, ir jie labai apsidžiaugė galimybe parodyti tave per televiziją. Žinoma, man derėjo pirmiau atsiklausti tavęs, tačiau gali atsisakyti kada panorėjęs.

Pasirodyti per televiziją ir kalbėti apie tą vakarą visos šalies auditorijai? Džordžas pajuto, kaip suprakaitavo jo delnai.

Kurčiui gerklėje įstrigo gumulas, bet jis atsakė ramiu ir šiltu balsu:

– Ką tik tau pasakiau, jog padarysiu bet kokią paslaugą. Tai žadėdamas nejuokavau, nejuokauju ir dabar.

– Ačiū. Man buvo sunku tavęs prašyti. Esu tikras, kad tau nelengva sutikti.

Telefone pasigirdo staigus spragtelėjimas, ir ryšys nutrūko. Džordžas Kurtis pajuto, kad yra kiaurai permirkęs prakaitu.

„Ar Robas Pauelas man spendžia spąstus?“ – paklausė jis pats savęs jausdamas, kaip užplūsta baimė.

Visiškai išsiblaškęs jis vos nepravažiavo savo prievažos.

11

Pro puošnios ir retai naudojamos svetainės langus Džeinė Novak stebėjo, kaip pro namą važiuoja automobilių virtinė.

Šiandien televizijos komanda darbuojasi viršuje, Betsės miegamajame.

„Tai yra ponios Pauel miegamajame“, – sarkastiškai pasitaisė Džeinė.

Betsė jai tapo „ponia Pauel“ tą pačią dieną, kai prieš dvidešimt devynerius metus Džeinė ėmė rūpintis šiais namais.

– Ponas Pauelas griežtai laikosi tradicijų, Džeine, – aiškino Betsė. – Jis man pasakė, kad neprieštaraus, jeigu aš pasamdysiu tave, bet būtina, jog į mane kreiptumeisi kaip tik taip.

Tuo metu trisdešimt trejų metų Džeinei tai buvo nesvarbu. Ji džiūgavo gavusi darbą. Ponas Pauelas primygtinai reikalavo su ja susitikti ir atsiuntė vairuotoją, kad šis atvežtų ją pokalbiui. Pauelas pasakė, kad kambarinės iš valymo paslaugų firmos kasdien po keturias valandas dirbs Džeinei vadovaujant. Jai teks gaminti valgį. Jeigu Pauelai rengs kviestinę vakarienę, ja pasirūpins maisto ir gėrimų tiekėjai. Vadovaudama dviem kambarinėms, o ne valydama netvarkingų aktorių persirengimo kambarius Džeinė didžiąją dienos dalį galėjo leisti gamindama valgį – tai buvo džiaugsmas, o ne darbas. Ji negalėjo patikėti, kad taip pasisekė.

Per pirmąsias darbo pas Pauelus metines Džeinės nuoširdus dėkingumas dėl turimo darbo dar labiau išaugo.

Ji aistringai įsimylėjo Robą Pauelą.

Džeinė nė neabejojo, kad Robas niekada nevertins jos kaip moters.

Džeinei pakako rūpintis, kad Pauelui būtų patogu, švytėti, kai šis pagirdavo jos patiektus valgius, girdėti Robo žingsnius, kai jis rytais leisdavosi žemyn nešinas Betsės kava. Dvidešimt metų, prabėgusių po Betsės mirties, Džeinė gyveno svajodama, kad yra ištekėjusi už Robo.

Kai tik Robas pasakydavo: „Šįvakar išvykstu vakarieniauti, Džeine", ji puldavo į paniką ir slapta pažvelgdavo į kalendorių ant Pauelo rašomojo stalo.

Tačiau jame moterų vardai atsirasdavo tik kartkartėmis, ir Džeinė pradėjo tikėti, kad tokio amžiaus vyrui daugiau nebebus jokios kitos ponios Pauel.

Kartą pernai Pauelas drauge su advokatu, kuris buvo ir jo artimas draugas, peržiūrinėjo savo testamentą ir paskui nepaslėpė, kai jiedu išėjo į lauką žaisti golfo.

Atvertusi testamento pabaigą Džeinė rado, ko ieškojo – savo palikimą: tris šimtus tūkstančių dolerių įsigyti butui Sidabrinių pušų rajone – vyresnių negu penkiasdešimt penkerių metų žmonių bendruomenėje. Pauelas žinojo, kad Džeinė yra susidraugavusi su šio rajono gyventojais, susipažino su jais savo bažnyčioje. Ir dar tūkstančio dolerių per savaitę pajamos iki gyvenimo pabaigos.

Perskaičiusi šią žinią Džeinė ėmė dar labiau dievinti Robertą Pauelą.

Tačiau ši laida atneš nelaimių. Džeinė tai žinojo.

„Nereikia tampyti miegančių liūtų už ūsų", – pagalvojo ji žiūrėdama, kaip pro namą slenka smalsuoliai.

Džeinė papurtė galvą, nusigręžė nuo lango, paskui tarpduryje išvydo prodiuserę Lorę Moran.

– Ak, – aiktelėjo Džeinė iš nuostabos netekusi įprastos savitvardos.

Lorė pajuto, kad namų ekonomė piktinasi ja kaip įsibrovėle.

– Ponia Novak, esu tikra, kad mes visi jums jau įkyrėjome iki gyvo kaulo, bet nenoriu trukdyti pono Pauelo. Turiu tik vieną klausimą.

Džeinei pavyko paslėpti nepasitenkinimą.

– Žinoma. Ko norėjote paklausti, ponia Moran?

– Ponios Pauel miegamasis labai prabangus. Ar po jos mirties naktinės užuolaidos, lovos užtiesalas bei kilimas buvo pakeisti, ar palikti tie patys, kurie buvo žmogžudystės naktį?

– Ne, nebuvo pakeisti. Ponia Pauel buvo tik pasamdžiusi dizainerį, kad pertvarkytų kambarį, bet liko nepatenkinta. Ponia Pauel sakė, kad spalvos per ryškios.

„Koks švaistymas, – pamanė Džeinė neleisdama sau papurtyti galvos. – Koks pinigų švaistymas."

– Ji užsakė naujas naktines užuolaidas, galvūgalio lentą ir kilimą. Po jos mirties ponas Pauelas, gerbdamas žmonos norus, paliepė tuos dalykus pakeisti. Miegamasis buvo pertvarkytas taip, kaip matote dabar.

– Jis gražus, – nuoširdžiai pagyrė Lorė. – Ar juo kas nors naudojasi?

– Juo *niekada* niekas nesinaudoja, – atsakė Džeinė, – bet miegamasis visada būna sutvarkytas. Ant tualetinio stalelio niekada nerasite neišblizginto sidabrinio plaukų šepečio ar šukų. Net rankšluosčiai jos vonioje yra nuolat keičiami. Ponas Pauelas norėjo, kad žmonos miegamasis ir vonia atrodytų taip, tarsi ji netrukus atvers duris ir įeis.

Lorė nesusitvardė nepaklaususi:

– Ar jis daug laiko praleidžia žmonos kambaryje?

Džeinė susiraukė.

– Kažin, bet to jūs turėtumėte paklausti paties pono Pauelo.

Namų ekonomės veido išraiška ir balso tonas aiškiai bylojo, kad tokiam smalsavimui ji nepritaria.

„O varge, – pamanė Lorė, – tikrai nenorėčiau su ja susipykti."

– Ačiū, Džeine, – raminamai padėkojo Lorė. – Mes visi jau išvykstame. Per savaitgalį negrįšime. Pasimatysime pirmadienio rytą. Užtikrinu, kad iki trečiadienio popietės viską baigsime.

Buvo beveik vidudienis, vadinasi, Robertas Pauelas tikėjosi, jog laidos kūrybinė grupė tuoj išvažiuos. Taip pat buvo penktadienis – diena, kai jis dirba namie. Pauelas buvo savo kabinete – užsidarė duris nuo pat tos akimirkos, kai atvyko laidos kūrėjai.

„Trys dienos“, – dingtelėjo Lorei kiek vėliau savo kabinete būnant kartu su Džeriu ir Greise, jie buvo drauge su ja kiekvieną filmavimo Salem Ridže dieną. Lorė peržiūrinėjo pastabas.

Greisė garsiai ištarė tai, apie ką jie visi trys galvojo:

– Namai žavūs, – pareiškė ji. – Viena vertus, iš jų man nesinori grįžti į savo tokį mažą, kad neįmanoma žengti nė trijų žingsnių neatsimušus į sieną, butą penkių aukštų name be lifto. – Ji nutilo, sumirksėjo išraiškingomis akimis, ant jų blakstienų tušo buvo užtepta daugiau, negu įprasta, ir paskui baigė: – Antra vertus, juose mane krečia šiurpas. Mano močiutė sakydavo, kad įskrendantis į kambarį balandis – tai į namus atsėlinančios mirties ženklas. Lore, ar buvai šiandien Betsės Pauel miegamajame, kai lauke skraidė balandis ieškodamas, kaip patekti į vidų?

– Liaukis, – subarė ją Džeris. – Greise, net ir tau nedera šitaip perdėti.

„Ji, žinoma, perdeda“, – tarė sau mintyse Lorė.

Lorė neketino prisipažinti Greisei su Džeriu, kad puikūs namai, kuriuose mirė Betsė, ir jai kelia šiurpą.

12

Sekmadienį, vidudienį, Džošas Vestčesterio oro uoste pasitiko pirmąją atvykėlę – Klerą. Nors ji pažinojo Džošą, jis buvo priimtas į darbą prieš pat Betsės mirtį, Klera tik trumpai pasisveikino ir daugiau nesikalbėjo. Važiuodama į Vestčesterio „Hiltono" viešbutį Klera svarstė, kas jos laukia artimiausias tris dienas. Pirmadienį per pusryčius jos visos susitiks pirmą sykį. Kitą dienos dalį bus laisvos, kad vėl susipažintų su namu ir aplinka. Individualūs pokalbiai vyks antradienį. Visos draugės sutiko antradienio naktį miegoti Pauelo name tuose pačiuose kambariuose, kuriuose nakvojo prieš dvidešimt metų. Trečiadienio rytą bus interviu su Robertu Pauelu, paskui juos visus nufotografuos prie pietų stalo. Tada draugės bus nuvežtos į oro uostą.

„Nors tikrai suprantame, kaip bus skausminga, sutikdamos dalyvauti laidoje kiekviena jūsų įtikinamai apginsite savo gerą vardą", – tokiais žodžiais baigėsi Lorės laiškas.

„Apginsime savo gerą vardą!"– karčiai tarė sau mintyse Klera Boner registruodamasi Vestčesterio „Hiltono" viešbutyje.

Ji vilkėjo šviesiai žalią vasarinį kelnių kostiumėlį, kurį nusipirko brangioje Čikagos parduotuvėje. Per tris mėnesius, prabėgusius nuo pirmo Lorės Moran laiško, Klera nekirpo plaukų ir juos pašviesino, tad dabar ant jos pečių krito spindinčios sruogos. Tačiau šiandien Klera plaukus surišo į kuodelį ir galvą apsigobė šaliku. Pasidariusi tokį patį kaip motinos makiažą ir taip pat susišukavusi plaukus Klera žinojo, kad yra stulbinamai į

ją panaši. Klera nenorėjo, kad Džošas pastebėtų šį panašumą ir pasakytų Pauelui anksčiau, negu jiedu susitiks akis į akį.

– Jūsų numeris paruoštas, ponia Boner, – tarė viešbučio tarnautojas ir pamojo ranka nešikui.

Klera sugavo jo įdėmų žvilgsnį ir balse išgirdo jaudulio gaidelę. Kodėl ne? Juk beveik neįmanoma nepastebėti laikraščių straipsnių apie būsimą laidą. Paskalų žurnalai entuziastingai stengėsi iškapstyti viską, kas įmanoma, apie Betsę Boner Pauel. Sensacijų savaitraštis „Stulbintojas" pirmame puslapyje išspausdino itin erzinančią antraštę: „Palydėta į lemtingą naują gyvenimą". Straipsnyje buvo smulkmeniškai aprašytas pirmasis Betsės Boner ir Roberto Pauelo susitikimas. Betsė per tryliktąjį dukters Kleros gimtadienį nusivedė mergaitę į „Rugio" restoraną Brukline. Robertas Pauelas, našlys, sėdėjo kitame salės gale su Kleros drauge Nina ir jos motina. Betsei su Klera išeinant iš restorano joms šūktelėjo Nina. Abi priėjo prie Pauelo stalelio, kur Nina supažindino Betsę su Volstrito terminuotųjų sandorių fondo multimilijonieriumi.

„Visa kita, kaip sakoma, jau istorija", – skelbė nuvalkiota įžanga į baigiamąsias šio pasakojimo skiltis. Robertas Pauelas tvirtino, kad tai buvo meilė iš pirmo žvilgsnio. Jiedu su Betse susituokė po trijų mėnesių.

„Aktorė Mjurielė Kreig laikėsi šauniai, bet artimieji tvirtina, kad ji buvo įsiutusi ir kaltino savo dukterį Niną, kad ši restorane nutarė pašaukti Klerą."

„Tai tiesa", – pagalvojo Klera sekdama paskui nešiką prie lifto.

Numeryje buvo didelis miegamasis ir svetainė, vonia bei dušas ir pastelinių spalvų tualetas. Kambariai ir jaukūs, ir raminantys.

Klera davė arbatpinigių nešikui, paskambino kambarių tarnybai ir išpakavo vieną lagaminą. Jame buvo trys apdarai, kuriuos Klera išsirinko, ir naujos kosmetikos rinkinys.

Viename elektroninių laiškų Lorė Moran paprašė Kleros nurodyti savo drabužių dydį ir pridūrė, kad ji galės keisti savo garderobą.

„Keisti garderobą! – pagalvojo Klera, perskaičiusi elektroninį laišką. – Kodėl man reikėtų jį keisti?“

Tačiau paskui ji suprato. Moran parūpins drabužius, kurie bus panašūs, nors ne visiškai tokie patys, kokius merginos vilkėjo per pobūvį prieš dvidešimt metų.

Jos pakartos kelias scenas iš filmuotos medžiagos, pavyzdžiui, tą, kurioje jos apsikabinusios viena kitą susidaužia taurėmis ir pozuoja prieš fotoaparatus. Arba kaip jas individualiai apklausia policija.

„Žinau, kad gerai atrodau, – pamanė Klera. – Dabar esu labai panaši į brangiąją mamytę.“

Lengvas beldimas į duris pranešė Klerai, kad atvyko kambarių tarnyba su užsakytomis vištienos salotomis ir šalta arbata su ledukais.

Tačiau kramsnodama salotas ir gurkšnodama arbatą Klera suprato, kad nėra tokia drąsi kaip tikėjosi.

Nuojauta jai kuždėjo atsisakyti savo sumanymo.

„Tai tik nervai, – mėgino įtikinti save Klera. – Tik nervai.“

Tačiau tai buvo ne tik nervai.

Vidinis balsas galvoje tratėjo tarsi būgnai:

– Nedaryk to. Nedaryk to. Neverta rizikuoti!

13

Kelionė iš Klivlando į Vestčesterio oro uostą buvo ilga. Dėl liūties jų lėktuvas buvo priverstas laukti dvi valandas, ir nors jiedu skrido nedideliu privačiu reaktyviniu lėktuvu, vietos jame buvo nedaug. Dėl to Rodui labai maudė nugarą. Vienu metu Alison netgi pasiūlė viską pamiršti.

– Ale, tai tavo galimybė gauti diplomą, kurio visada norėjai. Iš Pauelo ir televizijos į rankas susižersi tris šimtus tūkstančių dolerių. Jų pakaks sumokėti už mokslą medicinos fakultete ir padengti kitas išlaidas, bet teks taupyti kiekvieną centą. Pati žinai, kaip visada norėjai tapti gydytoja ir paskui dirbti tiriamąjį darbą, – paprieštaravo Rodas.

„Net jeigu į universitetą važinėsiu iš namų, nuolat teks mokytis. Ką tada veiks Rodas? Arba, jeigu išvyksiu studijuoti, ar Rodas irgi mes darbą vaistinėje ir keliaus kartu su manimi, bet tada neturės ką veikti? – svarstė Alison. – Tačiau jeigu taip atsitiks, vaistinė neteks ir jo, ir manęs, tad turėsime samdyti du naujus žmones. Nežinau, ar tai pavyks."

Kai jie nusileido Vestčesteryje, Alison laikrodis rodė tris. Tuo metu Rodo veidas jau išraiškingai bylojo, kokius skausmus vyras kenčia. Kai Rodas su ramentais iš lėktuvo nuklibikščiavo prie laukiančio neįgaliojo vežimėlio, Alison pasilenkusi sušnibždėjo:

– Ačiū, kad iškentei šią kelionę.

Vyras pažvelgė į ją ir prisivertė nusišypsoti.

Laimė, prie oro uosto jų laukė vairuotojas, maždaug penkiasdešimties metų vyras paraudusiu veidu, sudėtas kaip buvęs boksininkas. Jis prisistatė:

– Esu Džošas Damianas, pono Pauelo vairuotojas. Jis norėjo būti tikras, kad jūs patogiai nuvažiuosite iš oro uosto į viešbutį.

– Ponas Pauelas labai malonus, – tarė Alison vildamasi, kad jos balse nebuvo girdėti paniekos gaidelių.

Sugrįžus į Niujorką ją užplūdo įvairiausi prisiminimai. Nei ji, nei Rodas Niujorke nebuvo penkiolika metų. Kaip tik tada gydytojai Rodui pasakė, kad daugiau operacijų nebus.

Tuo metu baigėsi pinigai, ir Rodo šeima ėmė paskolas, kad galėtų jiedviem padėti, bet Alison pavyko metus lankyti reikiamus kursus ir gauti farmacininko licenciją. Kimbalai su dėkingumu pasinaudojo galimybe išvykti į Klivlandą ir dirbti Rodo pusbrolio vaistinėje.

„Man labai patiko Niujorkas, – pagalvojo Alison, – bet džiaugiausi iš jo ištrūkusi. Man visad dingojosi, kad žmonės, vos pamatę, spėlioja, ar ne aš nužudžiau Betsę Boner Pauel. Klivlande mes gyvenome ramiai."

– Prie durų yra suolai, – tarė Damianas. – Leiskite man padėti jums patogiai įsitaisyti ir nueiti automobilio. Pasistengsiu ilgai neužtrukti.

Kimbalai žiūrėjo, kaip vairuotojas iš pilotų paima jų bagažą. Damianas grįžo po penkių minučių.

– Automobilis stovi prie pat pastato, – tarė jis padėdamas Rodui įsėsti į vežimėlį.

Prie šaligatvio laukė juodas spindintis bentlis.

Kai Damianas padėjo Rodui išlipti iš vežimėlio ir įsitaisyti galinėje sėdynėje, Alison pajuto, kaip jai suspaudžia širdį.

„Kaip jis kenčia, – pamanė Alison, – bet niekada nesiskundžia ir nekalba apie futbolininko karjerą, kurios galėjo siekti..."

Didelis automobilis pajudėjo.

– Automobilių nedaug, – tarė Damianas. – Atvažiuoti į viešbutį turėtume maždaug po dvidešimties minučių.

Kimbalai išsirinko „Crowne Plaza“ viešbutį Vait Pleins priemiestyje, kuris buvo arti Salem Ridžo, bet tuo pat metu tolokai nuo viešbučių, kur įsikūrė kitos trys vaikystės draugės, dalyvaujančios laidoje. Tuo pasirūpino Lorė Moran.

– Ar judviem patogu? – globėjišku tonu paklausė Damianas.

– Man labai patogu, – užtikrino jį Alison, o Rodas murmėdamas pritarė.

Tada Rodas palinko prie žmonos ir sušnibždėjo:

– Ale, pagalvojau, kad, kai tave filmuos, nė žodeliu neprasitark apie vaikščiojimą per miegus ir apie tai, jog tą naktį galbūt buvai Betsės kambaryje.

– Ak, Rodai, nė už ką neprasitarsiu, – išsigandusi patvirtino Alison.

– Ir jeigu neklaus, pati nesakyk, kad svajoji įstoti į medicinos fakultetą. Tai visiems primins, kokia buvai nusivylusi, kai negavai stipendijos studijuoti mediciną, ir kokia įsiutusi, kai Robertas Pauelas pasirūpino, kad dekanas ją atiduotų Vivianai Filds.

Paminėjus širdgėlą, kurią Alison patyrė universiteto baigimo dieną, moters veidą perkreipė skausmas ir pyktis.

– Betsė Pauel norėjo patekti į aukštuomenės moterų klubą, jo prezidentė buvo Vivianos Filds motina. O Pauelas, žinoma, turėjo svertų – jis universitetui padovanojo bendrabutį! Fildsai turėjo pinigų sumokėti šimtą kartų didesnę sumą negu Vivianos mokestis už studijas. Net dekanas atrodė sutrikęs, kai buvo paskelbta jos pavardė. Paskui jis kažką sumurmėjo apie Vivianos puikius mokymosi rezultatus. Tikrai! Ji iškrito antrame kurse. Už tai galėjau išdraskyti Betsei akis!

– Kaip tik dėl to, jeigu tavęs paklaus, ką darysi su pinigais, tiesiog atsakyk, kad ketiname vykti į kruizą aplink pasaulį, – patarė Rodas.

Dirstelėjęs į galinio vaizdo veidrodėlį Džošas Damianas pamatė, kaip Rodas kažką šnibžda savo žmonai, o ši, išgirdusi vyro žo-

džius, kaipmat nusiminė ir atrodė sukrėsta. Vairuotojas negirdėjo, apie ką juodu kalba, bet pats sau nusišypsojo.

„Nesvarbu, kad negirdžiu, ką jie kalba, – pamanė Džošas. – Diktofonas užfiksuoja kiekvieną automobilyje ištartą žodį.“

14

Sužinojusi, kad iš Fišerio Bleiko studijos ir Roberto Pauelo už pasirodymą laidoje gaus į rankas tris šimtus tūkstančių dolerių, Regina Kaljari iš pradžių pajuto palengvėjimą ir euforiją.

Nuo jos pečių nuslinko sunkus akmuo gyventi nuo vieno čekio iki kito, gaunamo už parduotus namus siaubingoje nekilnojamojo turto rinkoje.

Ši žinia net sukėlė šiltą saugumo pojūtį, kurį Regina jausdavo ankstyvoje vaikystėje, kol vieną dieną garaže rado kadaruojantį tėvo kūną.

Daugelį metų Regina sapnavo tą patį vaikystės sapną. Sapne ji pabusdavo dideliame miegamajame, kuriame stovėjo daili balta lova su subtiliomis rausvomis gėlėmis išmarginta galvūgalio lenta, naktinis stalelis, tualetinis staliukas, rašomasis stalas ir knygų spinta. Sapne ji visada gyvai matydavo rusvai baltą lovos užtiesalą, prie jo priderintas naktines užuolaidas ir minkštą rausvą kilimą.

Kai po tėvo savižudybės motina suprato, kad jos turi labai mažai pinigų, persikėlė į trijų kambarių butą, kur abi miegojo tame pačiame miegamajame.

Motina labai domėjosi mada, tad jai pavyko gauti supirkėjos darbą parduotuvėje „Begdorf Goodman“, kurioje kadaise buvo branginama klientė. Joms abiem pavyko šiaip taip verstis, ir Regina išdidžiai baigė universitetą gavusi finansinės paramos stipendiją.

„Po Alison vestuvių ir gandų apie Betsės mirtį aš pabėgau į Floridą, – pagalvojo Regina lipdama į lėktuvą San Augustine. –

Ne visai pabėgau. Negalvok apie tai, – liepė ji sau, – antraip išprotėsi."

Prieš kelias valandas ji išlydėjo Zaką į kelionę su kuprine po Europą. Vaikinas turėjo susitikti su savo grupe Bostone, iš kur šįvakar jie išskris į Paryžių.

Regina patogiai įsitaisė mažame privačiame lėktuve ir prieš skrydį pasiėmė taurę vyno.

Prisiminusi neseną kelionę su Zaku, Regina šyptelėjo.

Kai sūnus prieš dvi savaites parvažiavo iš universiteto, Regina ant priekinių durų pakabino lentelę su užrašu „UŽDARYTA ATOSTOGOMS" ir pareiškė Zakui, kad jiedu kartu vyksta atostogauti – į kruizą po Karibų jūrą.

Regina labai baiminosi, kad prarado artumą sūnui, tačiau per šią kelionę pavyko ne tik jį susigrąžinti, bet ir sustiprinti.

Zakas tyčia mažai kalbėjo apie tėvą ir pamotę, bet paklaustas išklojo viską.

– Mama, žinau, kad tuo metu, kai tėtis uždirbo krūvą pinigų, jis turėjo tau duoti daugiau. Veikiausiai jis taip ir būtų pasielgęs, tačiau bijojo Sonios reakcijos. Ji tikrai bjauraus būdo.

„Zako tėvas rašė dainas, iš jų praturtėjo, kai mudu buvome susituokę, bet pirmoji daina buvo parduota tik prabėgus metams po mūsų skyrybų. Neišgalėjau pasamdyti advokato, kuris būtų įrodęs, kad tėvas parašė tą dainą tada, kai buvo vedęs mane", – su kartėliu pagalvojo Regina.

– Manau, jis gailisi vedęs Sonią, – pareiškė Zakas. – Kai jiedu barasi, nuo riksmo gali plyšti ausų būgneliai.

Regina prisiminė, kad sūnui atsakė: „Man tai *labai patinka*."

Ją užplūdo šilumos banga prisiminus Zako komplimentus, kad numetė dešimt kilogramų svorio.

– Mama, atrodai labai kietai, – ne sykį gyrė vaikinas.

– Pastaruosius du mėnesius daug mankštinausi sporto salėje, – tarė Regina. – Supratau, kad praradau įprotį lankyti ją reguliariai.

Per kruizą Zakas paklausė Reginos apie jos tėvus:

– Man esi pasakojusi tik tiek, kad senelis nusižudė dėl nesėkmingų investicijų ir bankroto, o močiutė ketino gyventi Floridoje, kai išeis į pensiją, bet mirė miegodama, praėjus vos metams, kai tu čia atsikėlei.

– Ji taip ir neatsigavo nuo smūgio, kad neteko mano tėvo.

„Zakas labai panašus į senelį, – pamanė Regina, kai lėktuvas pakilo. – Aukštas, šviesiaplaukis, mėlynakis."

Per paskutinę kruizo vakarienę Zakas paklausė motinos apie tą naktį, kai mirė Betsė. Vaikinas nugirdo, kaip tėvas apie tai pasakoja Soniai, ir pažiūrėjo, ką galima rasti „Google".

Tada Regina jam papasakojo apie raštelį.

„Ar suklydau taip darydama? – dabar svarstė ji. – Turėjau su kuo nors apie tai pakalbėti. Nuolat nerimavau, kad padariau klaidą *neparodydama* raštelio motinai."

„Negalvok apie tai", – subarė save Regina ir įsipylė antrą taurę vyno.

Kai ji nusileido Vestčesteryje, buvo aštuonios. Ją pasitikęs vyras prisistatė esąs pono Pauelo asmeninis vairuotojas Džošas Damianas. Jis pasakė, jog ponas Pauelas norėjo pasirūpinti, kad Reginai būtų patogu.

Buvo sunku susivaldyti garsiai nenusijuokus. Kai vairuotojas atidarė Reginai bentlio dureles, ji neiškentė nepasakiusi:

– Kaip suprantu, ponui Pauelui mersedesas jau per prastas?

– Ak, ne, – nusišypsojęs atsakė Damianas. – Jis turi mersedesą universalą.

– Džiaugiuosi tai girdėdama.

„Užsičiaupk", – perspėjo save Regina lipdama į automobilį.

Vos tik jie išvažiavo iš oro uosto, suskambo mobilusis.

Skambino Zakas.

– Mes tuoj lipsime į lėktuvą, mama. Norėjau įsitikinti, kad tu saugiai nusileidai.

– Ak, Zakai, koks tu mielas. Aš jau ilgiuosi tavęs.

Zako balsas pasikeitė.

– Mama, apie raštelį. Sakei, tau kyla pagunda tėkšti jį Pauelui į veidą. Ar turi tą raštelį?

– Taip. Turiu, bet nesijaudink. Nebūsiu tokia kvaila. Jis mano lagamine. Pažadu, kad niekas jo neras.

– Mama, suplėšyk jį! Jeigu kas nors jį ras, užsitrauksi didelę bėdą.

– Zakai, jeigu dėl to pasijusi geriau, pažadu jį suplėšyti.

„Ne, nesuplėšysiu, – tarė sau mintyse Regina, – bet negaliu leisti, kad vaikas liptų į lėktuvą nerimaudamas dėl manęs."

Džošas Damianas neketino įrašinėti Reginos, nes ji važiavo viena. Išgirdęs, kaip suskambo jos telefonas, Džošas skubiai įjungė diktofoną. Galbūt jam pasiseks, dingtelėjo vairuotojui.

Jeigu dirbi tokiam žmogui kaip ponas Pauelas, atsargumo nebūna per daug.

15

Diena tęsėsi ilgai. Sėdėdama savo kabinete su Džeriu ir Greise Lorė aptarė nesuskaičiuojamą daugybę smulkmenų, kad pirmą filmavimo dieną viskas vyktų sklandžiai.

Galiausiai ji atsilošė kėdėje ir pareiškė:

– Viskas, burtas mestas, ir dabar nieko daugiau padaryti negalime. Absolventės atvyko, rytoj su jomis susitiksime. Pradėsime devintą valandą ryto. Ponas Pauelas sakė, kad namų ekonomė paruoš kavos, vaisių ir bandelių.

– Keista. Jos tvirtina, kad visus tuos metus jos nebendravo, – nusistebėjo Džeris, – bet kertu lažybų, kad per „Google" jos kartkartėmis tikrina žinias viena apie kitą. Jomis dėtas, aš taip daryčiau. Mano teta visada tikrina „Google", ką sumanė jos buvusysis.

– Greičiausiai šis susitikimas bent jau iš pat pradžių bus nesmagus, – susirūpinusi tarė Lorė. – Tačiau jos daugelį metų buvo artimos draugės ir iškentė tikrą pragarą apklausiamos policijos.

– Kartą Nina Kreig papasakojo reporteriui, kad kiekviena jų buvo apkaltinta kaip plano nužudyti Betsę dalyvė, o detektyvas jai patarė verčiau tapti valstijos liudytoja ir šitaip gauti mažesnę bausmę, – prisiminė Džeris. – Jai turėjo būti baisoka.

– Aš vis tiek nesuprantu, kodėl kuri nors absolventė būtų norėjusi nužudyti Betsę Pauel, – pareiškė Greisė purtydama galvą. – Jos prašmatnioje puotoje šventė universiteto baigimą. Merginų dar tik laukė gyvenimas. Filmuotoje pobūvio medžiagoje jos visos atrodo laimingos.

– Galbūt viena jų nebuvo tokia laiminga kaip atrodė, – įsiterpė Lorė.

– Kaip tik taip aš žiūrėjau į pobūvį, – pareiškė Greisė. – Regis, Betsės duktė Klera neturėjo jokios priežasties nužudyti savo motiną. Jos visada buvo labai artimos. Reginos Kaljari tėvas prarado pinigus viename Pauelo terminuotųjų sandorių fondų, bet net jos motina prisipažino, kad Pauelas buvo ne sykį perspėjęs Kaljarį, jog, nors gali uždirbti daug pinigų, neinvestuotų daugiau, negu gali sau leisti prarasti. Ninos Kreig motina draugavo su Pauelu tuo metu, kai šis susipažino su Betse, bet reikia būti visiškai išprotėjusiam, kad už tai ką nors uždusintum. O Alison Šafer ištekėjo už savo vaikino prabėgus keturiems mėnesiams po universiteto baigimo. Jis jau tada buvo futbolo žvaigždė ir turėjo daugelio milijonų dolerių kontraktą. Dėl kokios priežasties jai būtų reikėję užspausti pagalve Betsės Pauel veidą?

Kalbėdama Greisė lenkė pirštus skaičiuodama savo argumentus.

– O tą paniurėlę namų ekonomę pasamdė Betsė, – toliau dėstė Greisė. – Spėju, kad tai tiesiog buvo nesėkmingas įsibrovimas. Namas didžiulis. Visur daugybė slankiojamųjų stiklinių durų. Nesuveikė signalizacija. Vienos durys buvo neužrakintos. Bet kas galėjo patekti į vidų. Manau, tas kažkas norėjo pavogti smaragdo vėrinį ir auskarus. Jie verti didžiulių pinigų. Nepamirškite, kad vienas auskaras gulėjo ant jos miegamojo grindų.

– Galėjo būti ir nekviestų svečių, – sutiko Lorė. – Kai kurių svečių buvo paprašyta atsivesti draugų, be to, filmuotoje medžiagoje yra pora žmonių, kurių niekas neatpažįsta. – Ji nutilo. – Ką gi, galbūt ši laida padės tai išsiaiškinti. Jeigu taip, Pauelas, namų ekonomė ir absolventės tikrai džiaugsis, kad joje dalyvavo.

– Manau, kad jos jau dabar džiaugiasi, – įsiterpė Džeris. – Trys šimtai tūkstančių dolerių į rankas – gana graži suma. Norėčiau aš *turėti* tiek pinigų.

– Jeigu aš tiek turėčiau, nusipirkčiau naują butą name be lifto, kuriame yra tik *keturi* aukštai, – atsiduso Greisė.

– Tačiau, jeigu paaiškėtų, kad tai padarė viena iš jų, nusikaltėlė galėtų pasisamdyti Aleksą Baklį, – tarė Džeris. – Jo honorarai tokie, kad trys šimtai tūkstančių dolerių išnyktų kaip dūmas.

Aleksas Baklis buvo garsus kriminalinių bylų advokatas, pakviestas vesti šią laidą. Jis atskirai kalbėsis su Pauelu, namų ekonome ir absolventėmis. Trisdešimt aštuonerių metų teisininkas buvo dažnas televizijos laidų, kuriose aptariami rezonansiniai nusikaltimai, svečias.

Jis išgarsėjo gindamas magnatą, kaltinamą nužudžius savo verslo partnerį. Nepaisant milžiniškų sunkumų, Bakliui pavyko pasiekti, kad prisiekusieji išteisintų jo ginamąjį. Spauda tai pavadino apgailėtina teismo klaida. Paskui, prabėgus dešimčiai mėnesių, verslo partnerio žmona nusižudė. Ji paliko raštelį, kuriame prisipažino nužudžiusi savo vyrą.

Peržiūrėjusi nesuskaičiuojamą daugybę vaizdo įrašų apie Aleksą Baklį, Lorė nusprendė, kad jis būtų tobulas laidos apie universiteto baigimo iškilmių vakaro žmogžudystę vedėjas.

Reikėjo tuo įtikinti patį Baklį.

Lorė paskambino į jo biurą ir susitarė dėl susitikimo.

Vos tik Lorė buvo įvesta į advokato kabinetą, šis atsiliepė į neatidėliotiną telefono skambutį, tad sėdėdama priešais jį kitoje rašomojo stalo pusėje Lorė turėjo galimybę atidžiai apžiūrėti Baklį.

Jo plaukai buvo tamsūs, akys, paryškintos akinių juodais rėmeliais, melsvai žalios, smakras tvirtas. Baklis buvo aukštas ir ilgakojis, todėl universitete garsėjo kaip krepšinio žvaigždė.

Žiūrėdama į advokatą per televiziją Lorė nusprendė, kad jis yra iš tų, kurie žmonėms instinktyviai patinka ir kelia pasitikėjimą, o ji ieškojo kaip tik tokio laidos vedėjo. Šis įsitikinimas dar labiau sustiprėjo, kai Lorė išgirdo, kaip Baklis užtikrina savo pašnekovą, kad nerimauti nėra jokio pagrindo.

Baigęs kalbėti telefonu Baklis teisindamasis nuoširdžiai nusišypsojo. Tačiau pirmas jo klausimas – „Kuo galiu jums padėti, ponia Moran?“ – įspėjo Lorę negaišinti advokato.

Ji buvo pasirengusi, kalbėjo glaustai, entuziastingai.

Lorė mintimis grįžo į tą akimirką, kai Baklis atsilošė kėdėje ir pareiškė:

– Man būtų labai įdomu dalyvauti laidoje, ponia Moran.

– Lore, buvau įsitikinęs, kad tą dieną tau bus parodytos durys, – prisipažino Džeris.

– Žinojau, jog už dalyvavimą programoje Bakliui negaliu pasiūlyti užtektinai pinigų, bet nuojauta kuždėjo, kad jį gali sudominti neišaiškinta universiteto baigimo iškilmių žmogžudystės byla. Ačiū Dievui, buvau teisi.

– Tu buvai visiškai teisi, – karštai pritarė Džeris. – Laidoje jis atrodys puikiai.

Buvo jau šešios valandos.

– Tikiuosi, – atsakė Lorė, atitraukė kėdę ir pakilo. – Gerai padirbėjome. Šiandien pakaks.

Po dviejų valandų, gurkšnodama kavą, Lorė prisipažino tėvui:

– Kaip šiandien sakiau Džeriui su Greise, burtas mestas.

– Ką tai reiškia? – paklausė Timis.

Šįvakar po deserto berniukas neprašė leidimo pakilti nuo stalo.

– Tai reiškia, jog padariau viską, kas įmanoma, ir rytoj rytą pradėsime filmuoti laidoje dalyvaujančius žmones.

– Ar tai bus laidų ciklas? – pasidomėjo vaikas.

– Kad žodžiai iš tavo lūpų patektų Dievui į ausį, – atsakė Lorė ir nusišypsojo sūnui.

„Jis toks panašus į Gregą, – pamanė Lorė. – Ne tik išvaizda, bet ir jo veido išraiška tampa panaši į tėvo, kai apie ką nors mąsto."

Timis nuolat jos klausinėdavo apie kuriamus projektus. Šį Lorė apibūdino bendriausiais žodžiais: „Keturių draugių, kurios kartu užaugo, bet nesimatė dvidešimt metų, susitikimas."

Tada berniukas paklausė:

– *Kodėl* jos nesimatė?

– Nes gyveno skirtingose valstijose, – sąžiningai atsakė Lorė.

„Pastarieji keli mėnesiai buvo sunkūs“, – dingtelėjo jai.

Gegužės dvidešimt penktą Timis priėjo prie Pirmosios komunijos, ir Lorė nepajėgė sulaikyti ašarų, jos sruvo pro tamsius akinius.

„Čia turėtų būti Gregas. Gregas turėtų būti čia, bet jo niekada nebus svarbiomis Timio gyvenimo akimirkomis. Nei per konfirmaciją, nei per mokyklos ir universiteto išleistuves, nei per vestuves. Niekur.“

Šios mintys įkyriai tarsi būgnai dundėjo Lorės galvoje, kai ji desperatiškai stengėsi sulaikyti ašaras.

Lorė pajuto, kad Timis su nerimu žiūri į ją.

– Mama, atrodai nusiminusi, – susirūpinęs tarė vaikas.

– Ne, – išsigynė Lorė nurydama gerklėje įstrigusį gumulą ir nusišypsodama sūnui. – Kodėl turėčiau. Turiu tave ir senelį. Ar ne, tėti?

Jausmas, kuris, kaip spėjo, kamavo dukterį, Leo Farliui buvo pažįstamas. Prisiminus santuokoje su Eilina praleistus metus jį dažnai apimdavo gilus liūdesys. Paskui per kažkokį velnio įsikūnijimą jie neteko Grego...

Leo nuvijo šią mintį šalin.

– O aš turiu judu, – nuoširdžiai atsakė jis. – Neužsisėdėkite iki vėlumos. Rytoj turime anksti keltis.

Rytą Timis su keliais draugais turėjo dviem savaitėms išvykti į stovyklą.

Leo ir Lorę kamavo baimė, kad Mėlynakis gali sužinoti, kur vyksta Timis, bet paskui jie suprato, kad atskirtas nuo draugų berniukas užaugs nervingas ir baugštus. Per penkerius metus, prabėgusius po Grego žmogžudystės, jiedu visomis išgalėmis stengėsi, kad Timis jaustųsi normaliai ir tuo pat metu būtų saugus.

Leo pats nuvyko į valstijos šiaurę apžiūrėti stovyklos ir pasikalbėjo su vyriausiuoju vadovu, šis užtikrino, kad Timio amžiaus berniukai bus nuolat prižiūrimi ir kad stovyklos apsaugos darbuotojai kaipmat pastebės pašalinį žmogų.

Leo papasakojo vadovui, kad Timis klykė: „Mėlynakis nušovė mano tėtį“ ir pakartojo pagyvenusios liudytojos policijai pateiktą nusikaltėlio aprašymą:

– Jo visą veidą vagojo randas. Jis buvo su kepure, vidutinio ūgio, stambus, bet ne storas. Jis per kelias akimirkas dingo už kampo, bet nemanau, kad yra jaunas. Tačiau jis labai greitai bėgioja.

Kažkodėl ištarus žodžius „labai greitai“ Leo galvoje šmėstelėjo vyruko, kuris kovą ratukinėmis pačiūžomis pračiuožė pro juos šaligatviu, vaizdas.

„Galbūt todėl, kad tas vyrukas vos neparvertė priekyje mūsų einančios nėščios moters“, – pagalvojo Leo.

– Dar kavos, tėti?

– Ne, ačiū.

Leo prisivertė nepriminti dukrai, kad surinkti po vienu stogu universiteto baigimo iškilmių dalyvius yra per daug pavojinga. Šis susitikimas įvyks, tad neverta aušinti burnos.

Jis atitraukė kėdę nuo stalo, surinko desertines lėkšteles bei kavos puodelius ir nunešė į virtuvę. Lorė jau buvo ten ir ketino dėti indus į indaplovę.

– Aš sutvarkysiu, – pasisiūlė Leo. – Tu dar sykį patikrink Timio krepšį. Regis, sudėjau viską, ko reikia.

– Vadinasi, jame yra viskas, ko reikia. Nepažįstu kito tokio tvarkingo žmogaus. Tėti, ką aš be tavęs daryčiau?

– Puikiai susitvarkytum, bet aš dar nežadu mirti.

Leo Farlis pabučiavo dukrą. Tuo metu jo galvoje nežinia kelintą kartą nuskambėjo senyvos moters, Grego mirties liudytojos, žodžiai. Ji išgirdo, kaip žudikas šaukė Timiui: „Pasakyk motinai, kad dabar jos eilė, paskui tavo.“

Tą akimirką Leo Farlis nusprendė, kad, kol bus filmuojama laida, jis patyliukais nuvažiuos į Salem Ridžą.

„Esu patyręs faras, taigi sugebėsiu nepastebėtas sekti kitus, – nusprendė jis. – Jeigu atsitiktų kas nors negera, noriu būti nelaimės vietoje.“

16

Alekso Baklio žadintuvas suskambo 6.00, vos keliomis sekundėmis vėliau, negu jo vidinis laikrodis privertė pabusti ir pramerkti akis.

Valandėlę jis ramiai pagulėjo, kad galėtų surikiuoti mintis.

Šiandien jis bus Salem Ridže, kur vyks laidos apie universiteto baigimo iškilmių pobūvį filmavimas.

Aleksas nuklojo paklodę ir atsikėlė. Prieš daugelį metų į jo biurą atėjo klientė, paleista už užstatą. Kai Baklis pakilo pasisveikinti, ji sušuko:

– O Dieve, niekada nemaniau, kad jūs begalinis.

Beveik dviejų metrų ūgio Baklis suprato, ką klientė norėjo pasakyti, ir nusijuokė. Moteris buvo tik metro penkiasdešimties, bet tai jai nesutrukdė per barnį namie mirtinai subadyti savo vyrą.

Aleksui einant į dušą galvoje vėl nuaidėjo tos moters žodžiai, bet greitai išnyko pagalvojus apie tai, kas laukia šiandien.

Baklis žinojo, kodėl nusprendė priimti Lorės Moran siūlymą. Apie universiteto baigimo iškilmių bylą jis skaitė, kai mokėsi Fordhamo universiteto antrame kurse, ir rimtai domėjosi jos eiga mėgindamas įsivaizduoti, kuri absolventė įvykdė nusikaltimą. Tada jis buvo įsitikinęs, kad žudikė – *viena* iš jų.

Baklio butas buvo Bikam Pleise prie Rytinės upės, čia gyveno aukšto rango Jungtinių Tautų delegatai ir nemėgstantys viešumos turtuoliai.

Prieš dvejus metus Baklis lankėsi šiame bute ir sužinojo, kad šeimininkai ketina jį parduoti. Jis išsyk nusprendė įsigyti butą.

Vienintelis jo trūkumas buvo didžiulis, be paliovos mirksintis raudonas užrašas „PEPSI-COLA“ ant pastato Long Ailando Sityje, jis darkė Rytinės upės vaizdą.

Bute buvo šeši dideli kambariai ir patalpos tarnams. Baklis žinojo, kad jam nereikia tokio didelio būsto, bet įtikino save, jog į didelį valgomąjį galės pasikviesti svečių, antrą miegamąjį paversti darbo kambariu, be to, turės svečių kambarį. Jo brolis Endriu, korporatyvinis advokatas, gyveno Vašingtone ir darbo reikalais dažnai atvykdavo į Manhataną.

– Dabar tau nebereikės gyventi viešbutyje, – pareiškė broliui Baklis.

– Galėsiu tau sumokėti rinkos kainą, – pajuokavo Endriu, paskui pridūrė: – Atvirai sakant, viešbučiai man įkyrėjo, tad bus puiku, kad galėsiu apsistoti pas tave.

Nusipirkęs butą Aleksas nusprendė samdyti ne dvi namų šeimininkes, dirbančias pakaitomis kas antrą savaitę, o vieną nuolatinį darbuotoją, kuris valytų butą, būtų pasiuntiniu ir ruoštų pusryčius bei vakarienę, kai šeimininkas bus namie. Rekomendavus interjero dizainerei – ji skoningai, nerėksmingai įrengė naujus Alekso namus – jis pasamdė Ramoną. Šis prieš tai dirbo pas kitą dizainerės klientą, bet nusprendė nesikelti kartu su juo į Kaliforniją. Ankstesnieji Ramono darbdaviai buvo ekscentriški sutuoktiniai, gyvenantys netvarkingai ir mėtantys nedėvimus drabužius ant grindų.

Ramonas laimingas įsikūrė kambaryje su vonia už virtuvės, skirtame gyventi tarnui. Šešiasdešimtmetis vyriškis gimė Filipinuose, buvo seniai išsiskyręs, jo dukra gyveno Sirakūzuose.

Privatūs Alekso reikalai Ramono nedomino, jam niekada nebūtų šovę į galvą skaityti kokį nors dokumentą, advokato paliktą ant rašomojo stalo.

Kai Aleksas, apsivilkęs dalykinį kostiumą, baltus marškinius ir pasirišęs kaklaraištį atsisėdo pusryčių kampelyje, Ramonas jau buvo virtuvėje. Rytiniai laikraščiai buvo padėti šalia jo lėkštės, bet, pasisveikinęs su tarnu ir akimis permetęs antraštes, Aleksas pastūmė juos į šalį.

– Perskaitysiu grįžęs vakare, – tarė jis Ramonui, kai šis pylė jam kavą. – Ar juose yra kas nors įdomaus?

– „Post“ apie jus rašo šeštame puslapyje, pone. Jūs lydėjote panelę Alen į filmo premjerą.

– Taip, lydėjau.

Aleksas vis dar negalėjo priprasti prie nepageidaujamo viešumo, kai tapo įžymybe ir buvo dažnai rodomas per televiziją.

– Ji labai graži moteris, pone.

– Taip.

Nevedęs garsus advokatas Aleksas tuoj pat būdavo superšamas su moterimi, kurią palydėjo į renginį. Elizabeta Alen buvo tik draugė, ir tiek.

Aleksas užkando Ramono patiektų vaisių, kruopainių ir skrebučio. Jis suprato, kad nekantrauja pakilti nuo stalo, kuo greičiau nuvykti į Roberto Pauelo namus ir susitikti su absolventėmis.

„Dabar joms turėtų būti keturiasdešimt ar keturiasdešimt vieni“, – pagalvojo Aleksas.

Klera Boner, Alison Šafer, Regina Kaljari ir Nina Kreig. Sutikęs būti laidos vedėju Aleksas nuodugniai kiekviena jų pasidomėjo ir perskaitė viską, kas buvo skelbta žiniasklaidoje tuo metu, kai buvo nužudyta Betsė Pauel.

Advokatas buvo paprašytas atvažiuoti į Pauelo dvarą devintą valandą ryto. Metas vykti.

– Ar grįšite namo vakarieniauti, pone Aleksai? – paklausė Ramonas.

– Taip.

– Turėsite svečią arba svečių?

Aleksas nusišypsojo smulkaus sudėjimo vyrui, šis susirūpinęs žvelgė į jį.

„Ramonas – tikras pedantas“, – ne pirmą sykį dingtelėjo Aleksui.

Jeigu tik būdavo įmanoma, jis stengdavosi neišmesti maisto ir džiaugdavosi, kai Aleksas pranešdavo, kad vakarieniauti pasikvietė draugų.

– Svečių nebus, – atsakė Aleksas.

Netrukus Aleksas jau buvo savo namo garaže. Ramonas paskambino iš anksto, tad leksusas su nuleistu stogu jau buvo pastatytas netoli išvažiavimo rampos.

Aleksas užsidėjo saulės akinius, įjungė variklį ir nuvažiavo Rytinės upės keliu. Jis jau buvo suformulavęs klausimus, kuriuos pateiks šešiems žmonėms, buvusiems Pauelo name tą naktį, kai buvo uždusinta Betsė Boner Pauel.

17

Leo Farlis stipriai apkabino vaikaitį. Šis ruošėsi lipti į samdytą autobusą, vežantį iš Šv. Dovydo mokyklos į „Kalnų papėdės“ stovyklą Adirondake. Leo mėgino nuslėpti nuolatinį nerimą, kad Mėlynakis gali suuosti, kur yra Timis.

– Puikiai praleisi laiką su savo draugais, – tarė jis.

– Žinau, seneli, – atsakė berniukas, bet tada jo veide pasirodė išgąstis.

Apsidairęs Leo pamatė, kad ir kitų Timio draugų veidai išsigandę. Atėjus metui atsisveikinti su tėvais ar seneliais *visų* vaikų veiduose atsispindėjo nerimas.

– Gerai, berniukai, lipame į autobusą, – paragino vienas vadovų, lydinčių stovyklautojus.

Leo dar sykį apkabino Timį.

– Tu tikrai puikiai praleisi laiką, – pakartojo jis ir pabučiavo vaiką į skruostą.

– O tu pasirūpinsi mama, ar ne, seneli?

– Žinoma.

Lorė papusryčiavo kartu su Timiu šeštą valandą ryto, paskui Fišerio Bleiko studijos automobilis nuvežė ją į Salem Ridžą. Atsisveikinimas buvo ašaringas, bet, ačiū Dievui, trumpas.

Kai Timis apsigręžė ir atsistojo eilėn lipti į autobusą, Leo beliko tikėtis, kad berniukas – dabar košmarai dėl Mėlynakio jį kamavo tik kartkartėmis – nepamirš siaubingo tėvo žudiko grasinimo.

Būdamas vos aštuonerių Timis irgi nuogąstavo, jog kas nors gali nutikti jo motinai.

„Tik ne per mano budėjimą“, – pagalvojo Leo.

Pamojavęs ranka išvykstantiems stovyklautojams Leo patraukė prie išsinuomotos juodos tojotos, kurią buvo palikęs už kvartalo, Penktajame aveniu. Jis nenorėjo, kad Lorė pamatytų jo raudoną fordą sedaną. Leo įjungė variklį ir nuvažiavo Salem Ridžo link.

Po keturiasdešimt penkių minučių, kai Leo jau buvo Senųjų fermų kelyje, limuzinas su pirmąja absolvente įsuko į ilgą Pauelo dvaro prievažą.

18

Mėlynakis visada kliaudavosi juslėmis. Tą dieną prieš penkerius metus jis žinojo, kad atėjo metas atkeršyti. Tą popietę jis sekė daktarą Gregą Moraną su Timiu nuo jų namų Peterio Kuperio kaimelyje – gyvenamųjų namų komplekse Dvidešimt pirmojoje gatvėje – iki žaidimų aikštelės Penkioliktojoje gatvėje.

Išvydęs, kaip jie abu susikibę už rankų žingsniuoja į egzekucijos vietą, Mėlynakis pajuto jėgų antplūdį. Judrioje sankryžoje su Pirmuoju aveniu gydytojas paėmė Timį ant rankų. Mėlynakis nusijuokė matydamas Timį, rankytėmis apsivijusį tėvo kaklą ir laimingai besišypsantį.

Jam net buvo kilusi mintis nužudyti abu, bet Mėlynakis atsisakė šio sumanymo. Tada liktų tik Lorė. Ne, verčiau palaukti.

Dabar atėjo Lorės eilė. Mėlynakis apie ją žinojo labai daug; kur ji gyvena, kur dirba, kur bėgioja palei Rytinę upę. Kartais Mėlynakis važiuodavo kartu su Lore miesto autobusu, sėdėdavo šalia jos. Jam būdavo sunku susitvardyti garsiai neištarus: „Jeigu tik tu žinotum, jeigu tik tu žinotum!“

Atsėdėjęs penkerius metus kalėjime Mėlynakis pasivadino Brunu Hofa.

„Kai baigėsi mano lygtinio paleidimo laikas, buvo lengva pasikeisti pavardę ir gauti suklastotus dokumentus“, – pagalvojo Mėlynakis.

Per pastaruosius šešis mėnesius, kai antrą kartą buvo paleistas iš kalėjimo, Mėlynakis daugiausia dirbo tokius darbus, kur niekam nerūpėjo jo praeitis, pavyzdžiui, statybose ar padienius.

Mėlynakis nevengė sunkių darbų; tiesą sakant, jis juos mėgo. Vyras prisiminė, kaip nugirdo kažką sakant, kad jis atrodo ir elgiasi kaip valstietis.

Jis dėl šios pastabos nesupyko, tik nusijuokė. Mėlynakis žinojo, kad turi kresną kūną ir stiprias rankas, tad panėšėja į grioviakasį, ir Mėlynakį tai tenkino.

Net sulaukęs šešiasdešimties jis žinojo, kad tikriausiai pabėgtų nuo kiekvieno mėginančio jį pasivyti faro.

Balandžio mėnesį Mėlynakis laikraščiuose perskaitė, kad Fišerio Bleiko studija ketina atkurti žmogžudystę per universiteto baigimo iškilmes, laidų prodiuserė bus Lorė Moran.

Kaip tik tada jis suprato, kad turi Pauelo dvare gauti darbą, idant galėtų ten būti nesukeldamas įtarimo. Važiuodamas pro Pauelo sklypą Mėlynakis pamatė didžiulį sunkvežimį su užrašu „TOBULI DVARAI". Jis susirado bendrovę ir pasiprašė joje darbo. Kadaise Mėlynakis dirbo sodininku ir gerai išmanė šį darbą. Nereikia būti genijumi, kad pajėgtum pjauti žolę arba kirpti gyvatvores bei krūmus ar sodinti gėles ten, kur nurodė viršininkas.

Mėlynakiui darbas patiko. Be to, jis žinojo, kad prasidėjus filmavimui Lorė Moran čia dažnai lankysis.

Jis matė Lorę dvare vos tik gavęs darbą. Mėlynakis atpažino moterį, kai ši išlipo iš automobilio, ir kaipmat su gazono žirklėmis prisiartino prie poilsio kambario, kur Pauelas visada sutikdavo dalykinius svečius.

Mėlynakis galėjo nužudyti Lorę grįžtančią į automobilį dar tą pačią dieną, bet nusprendė palaukti. Jis jau ir taip ilgai laukė mėgaudamasis Moranų šeimos baime.

„Ar nebūtų geriau palaukti, kol ji čia atvažiuos su filmavimo grupe? – paklausė jis pats savęs. – Ar žiniasklaida jos mirties neaprašys vaizdžiau, jei ji bus susieta su universiteto baigimo iškilmių laidos filmavimu?"

Pauelas pasakė Mėlynakio viršininkui Arčiui Karteriui, kad filmavimas prasidės birželio 20-ąją. Mėlynakis baiminosi, jog Pauelas pareikalaus iki filmavimo pradžios pasodinti visas gėles, nupjauti žolę ir apkarpyti gyvatvores.

Todėl birželio 19-ąją, baigdamas karpyti gyvatvores ir sodinti gėles, jis priėjo prie Arčio, į kurį visada kreipdavosi „pone Karteri", nors kiti darbininkai vadindavo jį Arčiu. Mėlynakis aiškino, jog yra išmokytas gerbti viršininką, ir spėjo, kad Karteriui tai patinka.

Tiesą sakant, Artis Karteris jautė, kad Brunas Hofa kažkoks keistas. Jis niekada po darbo su kitais darbininkais neidavo išgerti alaus. Niekada nesiginčydavo dėl beisbolo sezono, kai darbininkai važiuodavo iš vienos darbo vietos į kitą. Niekada nesiskųsdavo dėl blogo oro. Arčio nuomone, Brunui trūko vieno šulo. Na ir kas? Jis buvo geriausias darbininkas.

Apžiūrėjęs teritoriją Artis liko patenkintas. Net ir toks reiklus klientas kaip ponas Robertas Pauelas neras prie ko prikibti.

Kaip tik tuo metu prie jo prisiartino Brunas Hofa.

– Pone Karteri, noriu kai ką pasiūlyti, – tarė jis.

– Ką, Brunai?

Diena užsitęsė, tad Artis buvo pasiruošęs važiuoti namo ir išsigerti skardinę puikaus šalto alaus. Gal netgi porą.

Tada Brunas, priverstinai šypsodamasis siauromis lūpomis, įsmeigęs akis į Arčio kaklą jam nebūdingai nuolankiu tonu dvejodamas pradėjo savo parengtą kalbą:

– Anądien, kai sodinau gėles prie baseino paviljono, išėjo ponas Pauelas. Jis pagyrė, kad gėlės gražios, bet pasiskundė, jog yra labai sudirgęs, nes filmavimo grupė ištryps žolę. Jis suprato, kad tai neišvengiama, bet norėjo ko nors imtis.

– Ponas Pauelas yra pedantas, – atsakė Artis. – Ir mūsų geriausias klientas. Kaip suprantu, lauke bus filmuojama visą savaitę. Ką mes galime padaryti? – suirzęs paklausė jis. – Mums buvo liepta šiandien dingti iš dvaro teritorijos.

Mėlynakis ėmėsi įgyvendinti kruopščiai apgalvotą manevrą.

– Pone Karteri, aš pamaniau, kad negalime palikti savo sunkvežimio prievažoje, nes ponas Pauelas gautų priepuolį. Tačiau gal galėtumėte pasiūlyti, kad aš įsikurčiau paviljone prie baseino. Jeigu filmavimo grupė sutryptų žolę ar savo sunkiais įrengimais padarytų joje duobučių, aš viską sutvarkyčiau, vos tik jie iš ten

pasišalintų. Laidoje dalyvaujantys žmonės irgi gali įsigeisti pasivaikščioti po dvaro teritoriją arba papietauti lauke ir prišiukšlinti. Tuo aš taip pat galėčiau pasirūpinti. Jeigu ponas Pauelas sutiktų, mane būtų galima čia atvežti rytą ir paimti pavakare, kai bus baigtas filmavimas.

Artis Karteris susimąstė. Pauelas yra toks pedantas, kad ši mintis jam gali patikti. Be to, Brunas stengiasi nekristi į akis, todėl niekam iš filmavimo grupės netrukdytų.

– Paskambinsiu ponui Pauelui ir pasiūlysiu, kad tu čia būtum filmavimo metu. Pažįstu poną Pauelą, esu tikras, kad jis sutiks.

„Žinoma, sutiks, – pamanė Mėlynakis tramdydamas triumfo šypseną. – Lore, tau jau neilgai teks gedėti savo vyro, – tarė jis pats sau. – Aš tau pažadu.“

19

Kurdamasi viešbutyje „St. Regis" Nina Kreig su nerimu sutiko registratūroje paliktą žinutę.

Jos nuogąstavimas pasitvirtino: žinutė buvo iš Roberto Pauelo, jis kvietė Mjurielę devintą valandą ryto papusryčiauti.

Mjurielė patenkinta nusišypsojo, paskui pamojavo rašteliu Ninai priešais veidą.

– Manei, jis su manimi žaidžia, – užsikirsdama pareiškė ji. – Tu nesupranti arba nenori suprasti, kad mudu su Robu buvome aistringai įsimylėję vienas kitą. Tiesą sakant, tai, kad Betsė Boner jam apsuko galvą, dar nereiškia, jog aš Robui nerūpėjau.

Nina suprato, kad Mjurielė, lėktuve išgėrusi degtinės ir ne mažiau kaip dvi taures vyno, paskui automobilyje rėkė, kad neapkentė Betsės, prarado savitvardą.

Du viešbučio tarnautojai atidžiai klausėsi Mjurielės tirados.

– Mama, *prašau*... – maldavo ji.

Mjurielė pakėlė balsą, jos veidas, spjaudantis žodžiais, vis labiau raudo.

– O tu nepajėgei tapti net žemiausio lygio aktore. Todėl esi statistė, masinių scenų dalyvė.

Nina pamatė, kad tarnautojas kambarių raktus deda į skirtingus vokus. Ji atkišo ranką.

– Aš – Nina Kreig, – tyliai ištarė. – Atsiprašau už savo motinos keliamą sceną.

Jeigu Mjurielė ir išgirdo dukters žodžius, to neparodė. Ji vis tiek užbaigė sakinį:

– ...ir tu visada stengiesi mane pažeminti.

Tarnautojas buvo taktiškas ir nieko Ninai neatsakė, tik sumurmėjo:

– Pasirūpinsiu, kad daiktai būtų nunešti į jūsų kambarį.

– Ačiū. Turiu tik vieną didelį juodą krepšį, – pasakė Nina rodydama į savo bagažą, tada apsigręžė ir prasibrovė pro Mjurielę, ši pagaliau nutilo.

Įsiutusi, trikdoma smalsių prie registratūros stovinčių svečių žvilgsnių ji sparčiai nužingsniavo prie lifto ir spėjo į jį įlipti prieš pat užsidarant durims.

Šeštame aukšte Nina išlipo ir rodyklės parodyta nelyginių kambarių numerių kryptimi nuskubėjo į 621 kambarį, kol dar nepasirodė Mjurielė ir nepamėgino brautis pas ją.

Įėjusi į savo kambarį Nina sugniaužusi kumščius atsisėdo į kėdę ir sušnibždėjo:

– Daugiau negaliu to pakęsti. Daugiau negaliu to pakęsti.

Vėliau ji paskambino kambarių tarnybai. Tikėjosi, kad motina, įsikūrusi gretimame kambaryje, jai paskambins dėl vakarienės. Tačiau ši nepaskambino. Nina nebūtų sutikusi su ja vakarieniauti, bet prarado malonumą išpyškinti žodžius, kurie buvo susitvenkę gerklėje. *Pirmyn. Apsikvailink rytoj. Mėginau tave perspėti. Esi Mjurielė Kreig, antrarūšė aktorė ir visiškai netikusi motina bei žmogus.*

Tikėdamasis dar ką nors išgirsti Džošas taip suskirstė transporto paslaugas, kad kaip tik jam reikėtų iš ryto paimti motiną bei dukrą Kreig ir jis vėl galėtų įrašyti piktą jų pokalbį.

Tą rytą Džošas atvyko paimti moterų ne aštuntą, bet pusvalandžiu anksčiau. Tačiau kai paskambino Ninai Kreig, ši atsakė:

– Mudvi netrukus ateisime.

Nina manė, kad motina jau išliejo visą savo tulžį, bet greitai suprato klydusi. Mjurielė norėjo atvykti pusryčių anksčiau, kad galėtų pabūti su Robertu Pauelu vienu du, kol atvažiuos kiti svečiai. Tačiau bent jau šįsyk jos važiavo tylėdamos.

Dvaro duris atidarė ilgametė Pauelo namų ekonomė Džeinė. Ji nužvelgė viešnias nuo galvos iki kojų, pasisveikino su jomis kreipdamasi vardais ir pasakė, kad ponas Pauelas nusileis į apačią devintą. Ji pranešė, kad prodiuserė ponia Moran jau yra valgomajame.

Nina žiūrėjo, kaip motina slepia nusivylimą ir tampa Mjuriele Kreig, aktore. Pristatyta Lorei Moran, Mjurielė maloniai nusišypsojusi šiltai padėkojo, kad buvo pakviesta kartu su Nina.

– Ponia Kreig, jūsų šeimininkas – ponas Pauelas, – tyliai paaiškino Lorė. – Už tai negaliu prisiimti jokių nuopelnų. Kaip suprantu, po pusryčių jūs grįšite į „St. Regis" viešbutį?

„Nuostabu", – su pasitenkinimu tarė sau Nina.

Padavusi ranką Lorei ji nusistebėjo, kad laidos prodiuserė tokia jauna.

„Tikriausiai įžengė į ketvirto dešimtmečio vidurį", – pavydžiai pagalvojo ji.

Praėjusią savaitę atšventusi keturiasdešimt antrą gimtadienį Nina skausmingai suvokė, kad jos gyvenimas beprasmis, o tie netikėtai iš dangaus nukritę trys šimtai tūkstančių dolerių tik leis jai nupirkti motinai butą ir visiems laikams nusikratyti ja.

Filmuojant paskutinį filmą Nina buvo statistė pokylio scenoje, ir prodiuseris Grantas Ričmondas pagyrė, kad ji gražiai šoka.

– Kitos, dalyvaujančios šioje scenoje, turėtų gėdytis, – pareiškė jis.

Nina žinojo, kad prodiuseriui greit sueis šešiasdešimt ir kad jis neseniai išsiskyrė. Kitą vakarą Ričmondas pakvietė išgerti kokteilių, bet kartu nepavakarieniavo. Jis nė nepasivargino paaiškinti, kad yra prižadėjęs vakarieniauti su kitu prodiuseriu, ir pažadėjo „kada nors pakviesti vakarienės". Ričmondas parsiuntė Niną namo savo automobiliu.

„Norėčiau, kad mama būtų teisi ir Robertas Pauelas vis dar ja domėtųsi", – pamanė Nina.

Paskui, sutikusi su namų ekonomės siūlymu išgerti kavos, Nina atidžiai nužvelgė Mjurielę. Motina atrodė puikiai. Ji vilkėjo baltą kostiumėlį – labai brangų, pirktą Ninos „American

Express" kreditine kortele – avėjo baltus aukštakulnius batelius, kurie išryškino jos ilgas kojas ir puikią figūrą. Brangiame grožio salone ji sutiko su taktišku kosmetologės patarimu truputį sušvelninti ugningai raudoną plaukų spalvą. Dabar plaukai buvo patrauklaus rūdžių atspalvio ir apkirpti bei suformuoti taip, kad vos siekė pečius. Motina visada mokėjo sumaniai pasidaryti makiažą.

„Kitaip tariant, – nutarė Nina, – mano mylima mamytė atrodo žaviai."

„Kaip atrodau aš? – mintyse paklausė ji savęs. – Gerai, bet galėčiau atrodyti geriau. Man reikia erdvės. Noriu grįžti į tvarkingą, ramų butą, nepradvisusį cigarečių dūmais, ir viena išgerti taurę vyno terasoje prie baseino."

„Ir pakviesti išgerti Grantą Ričmondą, jeigu *jis* pakvies mane vakarienės", – pridūrė pati sau.

Laikydama kavos puodelį Mjurielė pasakojo Lorei Moran, kaip ji gyvai prisimena tą siaubingą, tragišką naktį prieš dvidešimt metų, kai jos brangi draugė Betsė buvo žiauriai nužudyta.

– Man plyšo širdis, – ulbėjo Mjurielė. – Mes buvome *tokios* geros draugės.

Pasibjaurėjusi Nina nuėjo prie langų, pro kuriuos buvo matyti baseinas, už jo – golfo pievelė.

Baseino paviljono durys atsivėrė, ir Nina pamatė, kaip į pievelę išeina vyras.

„Ar ten apsistojęs Roberto Pauelo svečias?" – paklausė ji savęs, tada pamatė kažką vyro rankoje.

Vyras ėmė karpyti arčiausiai baseino augantį krūmą.

Tada suskambo durų skambutis, ir Nina nusigręžė nuo lango. Atvyko dar viena įtariamoji dėl Betsės Boner Pauel mirties.

20

Džordžas Kurtis ėmė vis labiau nervintis dėl to, kad Robertas Pauelas įvėlė jį į laidos apie universiteto baigimo iškilmes filmavimą.

Maža to, kad Džordžas buvo priverstas sutikti pasirodyti prieš kamerą, jis dar buvo ir pakviestas pusryčių, per kuriuos, kaip pareiškė Robas, „susirinks visi įtariamieji". Paskui Robas skubiai pasitaisė:

– Tu nesi įtariamasis, Džordžai.

Pastatęs savo raudoną poršė prievažoje Džordžas išsitraukė nosinę ir tapšnodamas nusišluostė kaktą – tai buvo jam neįprastas gestas. Automobilio viršus buvo nuleistas, kondicionierius įjungtas. Nebuvo jokios priežasties prakaituoti – tik iš nerimo.

Tačiau Džordžas Kurtis, milijardierius, nuolat besipuikuojantis žurnalo „Forbes" turtuolių sąraše, prezidentų ir premjerministrų draugas, tą akimirką pats sau prisipažino, kad savaitės pabaigoje gali būti suimtas ir surakintas antrankiais. Jis vėl nosine brūkštelėjo per kaktą.

Palaukęs, kol nurims nervai, jis išlipo iš automobilio. Birželio rytas buvo, kaip dažnai kartoja vienas televizijos orų pranešėjas, „dovana, nuostabi diena".

„Šiandien toks apibūdinimas tinka, – pagalvojo Džordžas, – žydras dangus, kaitriai šviečianti saulė, švelnus vėjelis, sklindantis iš netolimo Long Ailando."

Tačiau Džordžui tai nerūpėjo.

Jis ketino kirsti prievažą ir eiti prie pagrindinių durų, bet, išvydęs iš posūkio išnyrantį limuziną, palaukė. Automobilis sustojo ir praleido Džordžą.

Kurtis nepaspaudė durų skambučio, jis palaukė, kol vairuotojas atidarys galines dureles ir iš automobilio išlips keleiviai. Nors prabėgo dvidešimt metų, Džordžas išsyk atpažino Alison Šafer. Kurčiui dingtelėjo, kad Alison nelabai pasikeitė – aukšta, liekna, ant pečių krintantys tamsūs plaukai ne tokie ilgi, kokie buvo anksčiau. Džordžas prisiminė, kad per universiteto baigimo iškilmių vakarą jis persimetė su Alison keliais žodžiais, tada jam susidarė įspūdis, kad mergina kalbėdama apie prabangų pobūvį tramdo pyktį.

– Pinigus galima ir geriau panaudoti, – su kartėliu andai pareiškė ji.

Toks pareiškimas iš vakaro kaltininkės lūpų buvo labai netikėtas, todėl Džordžas jo nepamiršo.

Alison laukė prie automobilio, kol kankinamas skausmų išlipo kitas keleivis. Rodas Kimbalas atsistojo ir tvirtai pasikišo ramentus po pažastimis.

„Žinoma, – pamanė Džordžas. – Juk Alison ištekėjo už naujoko futbolo žaidėjo, kurį partrenkęs automobilio vairuotojas pabėgo iš įvykio vietos."

Kai pora iš lėto prisiartino prie plataus įėjimo, Džordžas paspaudė durų skambutį. Alison ir Džordžas pasisveikino mandagiai, bet santūriai, paskui Alison pristatė Rodą.

Džeinė atidarė jiems duris. Namų ekonomė pasitiko trijulę, jos nuomone, maloniai ir visai be reikalo tarė:

– Ponas Pauelas jūsų laukia.

Pastatęs automobilį priešais Pauelo dvarą Aleksas Baklis kurį laiką apžiūrinėjo didžiulį mūrinį namą ir tik paskui išlipo.

„Ką pagalvojo Betsė Boner išvydusi šį namą?" – spėliojo advokatas.

Ji nuomojosi kuklų butą Salem Ridže tikėdamasi susipažinti su piniguočiu.

„Moteriai, gimusiai Bronkse ir gyvenančiai iš teatro bilietų kontrolierės algos, šie turtai nukrito tarsi iš dangaus", – pagalvojo Aleksas. Išlipęs iš automobilio jis patraukė prie pagrindinių durų.

Jį įleido Džeinė ir pristatė valgomajame jau susirinkusiems žmonėms. Aleksas pajuto palengvėjimą pamatęs, kad Lorė Moran atvyko anksčiau už jį.

– Ką gi, štai mes visi ir susirinkome, – tarė Lorė, kai Aleksas priėjo prie jos.

– Aš irgi taip manau, – tyliai pritarė Baklis.

Regina žinojo, kad neštis savižudžio raštelį į pusryčius yra pavojinga. Jeigu kas nors pravertų jos rankinę ir rastų raštelį, ji taptų potencialiausia įtariamąja dėl Betsės Pauel žmogžudystės. Jai netgi dingtelėjo, jog gali būti nutrauktas filmavimas.

Antra vertus, Regina beveik paranojiškai bijojo, kad kas nors gali pavogti raštelį, jeigu jį paliks viešbučio seife.

„Toks žmogus kaip Robertas Pauelas tikrai galėtų juo pasinaudoti, – mąstė Regina. – Turiu būti atsargi! Rankinę bent jau laikau prie savęs."

Ji sulankstė raštelį ir įsidėjo į mažą piniginę, joje laikė kreditines ir draudimo korteles.

Kai limuzinas įsuko į pažįstamą prievažą, Regina pamatė, kaip atsiveria pagrindinės durys ir į namą įžengia trys žmonės. Vienas jų buvo vyras su ramentais.

„Tai tikriausiai Alison vyras", – nusprendė Regina.

Apie nelaimingą įvykį ji išgirdo tada, kai jau buvo persikėlusi gyventi į Floridą.

„Kokios mes buvom kvailės, kad sutikome būti pamergėmis! – mintyse subarė save Regina. – Žiniasklaida mėgaudamasi fotografavo Klerą, Niną ir mane, bažnyčioje einančias priešais

Alison. Po viena nuotrauka buvo parašas – „Nuotaka ir jos draugės įtariamosios".

Tai bent smūgis!

Regina buvo taip giliai paskendusi apmąstymuose, kad nepastebėjo, jog automobilis jau sustojo ir vairuotojas laiko jai atidarytas dureles.

Sunkiai atsidususi ji išlipo iš automobilio ir laiptais pakilo prie pagrindinių durų.

„Kiek sykių esu buvusi šiame name?" – paklausė ji savęs spausdama durų skambutį.

Mokykloje juodvi su Klera buvo artimos draugės.

„Tačiau kodėl aš čia lankydavausi po tėčio savižudybės? Ar tik skatinama žmogiško smalsumo pamatyti, kaip Betsė skleidžia savo kerus? O gal aš nuolat ketinau kada nors grįžti ir jiems abiem atkeršyti?"

Laukdama, kol jai bus atidarytos durys, Regina nervingai pasitikrino, kaip atrodo.

Ji numetė dešimt kilogramų, jų buvo pasižadėjusi atsikratyti, kai perskaitė laišką, kviečiantį dalyvauti laidų cikle. Šiai kelionei Regina nusipirko naujų drabužių ir žinojo, kad juoda su baltu švarkas bei baltos kelnės pabrėžia jos liekną figūrą ir dera prie juodų tarsi naktis plaukų.

„Zakas man vis kartojo, kad gerai atrodau", – pagalvojo Regina, kai atsivėrė durys ir Džeinė, atsainiai pasisveikinusi, pasitraukė atgal, kad įleistų ją į vidų.

Įeidama į namą Regina nenoromis prisiminė duotą Zakui pažadą sudeginti raštelį, kol jis dar nesukėlė įtarimų, kad tai ji nužudė Betsę Boner Pauel.

Klera manė, kad susitikusi su patėviu Robertu Pauelu nervinsis ir būgštaus. Jiedu nesimatė jau daug metų. Tačiau iš neramaus miego ji pabudo žvali ir susitvardžiusi. Kambarių tarnyba atvyko lygiai septintą. Klera ėmė valgyti atneštas bandeles užsiger-

dama kava bei sultimis sėdėdama kėdėje priešais televizorių ir žiūrėdama žinias.

Tačiau ji matė ne naujausią pranešimą apie apiplėšimų seriją Manhatane, galvoje staiga šmėstelėjo nespalvotas televizijos reportažas, kaip iš namų išnešamas motinos kūnas.

„Mes visos buvome kartu, susibūrusios poilsio kambaryje, – pagalvojo Klera. – Vilkėjome chalatus."

„Paskui policija įniko mus klausinėti..."

Klera išjungė televizorių ir antrą puodelį kavos nusinešė į vonią. Kai ji pribėgo beveik pilna, moteris įbėrė kvapiųjų druskų, kurių buvo atsivežusi.

„Mėgstamiausios brangios Betsės druskos, – pamanė Klera. – Kai atvyksiu, noriu kvepėti taip kaip ji."

Klera neskubėjo.

„Noriu būti tikra, kad visi jau bus susirinkę, kai aš atvažiuosiu", – nusišypsojusi pagalvojo ji.

Betsė visada vėluodavo. Tai Robą varė iš proto. Pauelas smulkmeniškai priekabiaudavo dėl punktualumo, kad ir kokia būtų proga.

„Man reikėjo tai žinoti!"

Klera nusprendė apsivilkti dangaus žydrumo „Escada" kašmyro ir šilko švarką bei siauras pilkas kelnes.

„Betsei labai patiko ši spalva", – prisiminė ji vilkdamasi švarką. – Motina manė, kad žydra paryškina jos akių spalvą. Ką gi, tegul ji paryškina ir mano akis."

Visam laikui išeidama iš Roberto Pauelo namų Klera pasiėmė tik vieną papuošalą – paprastą perlų vėrinį, priklausiusį močiutei, ją Klera tik miglotai prisiminė.

„Tačiau *atmenu*, kad ją mylėjau, – tarė sau mintyse Klera. – Nors, kai močiutė mirė, man buvo tik treji metukai, atmenu, kaip sėdėdavau jai ant kelių, o močiutė skaitydavo man knygas."

Aštuntą trisdešimt paskambino vairuotojas pranešti, kad laukia apačioje.

– Būsiu po pusvalandžio, – atsakė Klera.

Ji apskaičiavo, kad tada prie namo atvyks apie 9.20. Ji dar sykį save patikino, kad tuo metu visi kiti jau bus susirinkę.

Tada Betsės Boner Pauel duktė išeis į sceną.

21

Lorė žinojo, kad per šiuos pusryčius tvyros įtampa, bet negalėjo numatyti, kad atmosfera kambaryje taip įsielektrins.

Ji išsyk suprato, kad Mjurielė Kreig meluoja, kai ši pradėjo tarškėti, kokia jai brangi draugė buvo Betsė Pauel.

Visi žinojo, kad vienu metu Mjurielė palaikė santykius su Robertu Pauelu ir kad šiam netikėtai susituokus su Betse pareiškė, jog Robertas yra tik vienas iš trijų vyrų, su kuriais ji draugauja.

„Apie ką ji mąsto dairydamasi šiame name ir žinodama, kad namas galėjo priklausyti jai?“ – spėliojo Lorė.

Valgomajame kabėjo su panieka žvelgiančio aristokratiškos išvaizdos vyro portretas. Džeinė paaiškino, kad tai pono Pauelo protėvis, Nepriklausomybės deklaracijos signataras.

„Reikės patikrinti“, – nusprendė Lorė.

Kiek ji girdėjo, Pauelas į žmones prasimušė pats. Tačiau, kad ir kaip ten būtų, valgomasis su raudonomis sienomis, persišku kilimu ir nuostabiu vaizdu į galinio kiemo sodus yra tikrai gražus. Lorė žiūrėjo, kaip iškraunama technika filmuoti lauko sceną, vieną pirmųjų programoje. Dvaro fasadas jau buvo nufilmuotas. Tada Aleksas Baklis pradės savo pasakojimą rodant šiuos siužetus.

Džeinė ant senovinės indaujos išdėliojo sultis, kavą, pyragus, saldžias bandeles ir vaisius.

Dailus stalas buvo padengtas dešimčiai asmenų. Sidabriniai įrankiai ir lėkštės švelniai spindėjo senove.

„Pauelas tikrai pasirūpino, kad šis nedidelis susibūrimas per pusryčius ne itin subtiliai primintų, kas jis yra", – pagalvojo Lorė, kai vienas po kito atvyko Džordžas Kurtis, Alison Šafer su vyru Rodu ir Aleksas Baklis. Netrukus atvažiavo ir Regina Kaljari.

Lorė susidomėjusi stebėjo, kaip trys draugės, kurios nesimatė dvidešimt metų, suploja rankomis, o paskui spontaniškai apkabina viena kitą.

„O Dieve, kaip tai buvo seniai... Tu nė kiek nepasikeitei... Aš jūsų visų pasiilgau..." Regis, šie žodžiai iš trijų absolvenčių lūpų nuskambėjo nuoširdžiai. Mjurielė Kreig, Džordžas Kurtis, Rodas Kimbalas ir Aleksas Baklis laikėsi atokiau nuo vėl susitikusių draugių.

Lygiai devintą valandą į valgomąjį įėjo Robertas Pauelas.

– Džeinė man pasakė, kad Kleros dar nėra, – tarė jis. – Šiuo požiūriu ji elgiasi *visiškai* taip pat kaip mano brangioji Betsė.

Atidžiai nužvelgusi šeimininką Lorė įsitikino, jog po išorine linksmybe, kad Kleros dar nėra, slepiasi įsiūtis. Tikriausiai jis norėjo pasirodyti tada, kai bus atvykusios visos keturios absolventės, dingtelėjo Lorei.

Ji žiūrėjo, kaip Pauelas nenuoširdžiai sveikindamasis paeiliui apkabina kiekvieną svečią.

Jis pasisveikino su Džordžu Kurčiu:

– Labai ačiū, kad atvykai, Džordžai. Mudu būtume laimingesni golfo aikštelėje.

Tada atsigręžė į Rodą ir šiltai paklausė:

– Mudu dar nebuvome susitikę, tiesa?

Galiausiai Pauelas kreipėsi į Mjurielę Kreig:

– Tave pasilikau pabaigai, – švelniai tarė jis, apkabino ir pabučiavo. – Atrodai nuostabiai, kaip visada. Ar tuos dvidešimt metų buvai užsidariusi laiko kapsulėje?

Švytinti Mjurielė jį irgi apkabino, bet paskui, pastebėjo Lorė, dirstelėjo į dukterį, ši papurtė galvą ir nusisuko.

– Matau, kad visi turite kavos, – pasakė Robas, – tačiau privalote bent jau paragauti keksiukų, kuriuos jums iškepė Džeinė.

Užtikrinu, jie labai skanūs. Tada prašau visus sėsti, kur patinka, tik Mjurielė sėdės šalia manęs.

„Dieve, jis perlenkia lazdą, – pamanė Lorė. – Netrukus jis jai pasipirš priklaupęs ant kelio."

Lorė nustebo, kad Pauelas taip akivaizdžiai rodo savo jausmus. Antra vertus, Mjurielė – jo sena aistra.

Visi susėdo prie stalo, Aleksas Baklis išsirinko vietą tarp Ninos Kreig ir Alison. Rodas Kimbalas nuklibikščiavo prie kėdės Lorės kairėje.

– Esame jums, ponia Moran, labai dėkingi, kad merginoms – turbūt derėtų sakyti moterims – suteikėte šią galimybę atsikratyti nesiliaujančių įtarimų, kad viena jų yra žudikė, – kreipėsi į Lorę Pauelas.

Lorė nutylėjo, kad tą naktį name buvo dar du žmonės: Robertas Pauelas, Betsės vyras, jis su trečio laipsnio delnų nudegimais visiškai išsekęs buvo skubiai išvežtas į ligoninę, ir Džeinė Novak, sena Betsės draugė ir namų ekonomė.

„Veikiausiai Pauelas nenorėjo laikyti Džeinės, bet vis dėlto ją pasiliko, – pagalvojo Lorė. – Dabar man aišku, kad pagrindinis Džeinės gyvenimo tikslas – tenkinti kiekvieną Pauelo norą."

– Galiu tik įsivaizduoti, kaip galima jaustis, kai nežinai, kada kuris nors žurnalistas vėl iškapstys šią istoriją, – atsakė Lorė.

– Nereikia nė žurnalistų, – niūriai įsiterpė Rodas. – Kiekvienas turi savo teoriją. Internete gausu neįtikėtinų gandų.

Lorei Alison vyras patiko iš pirmo žvilgsnio. Gražiame jo veide buvo matyti kančių, kurias Rodas patyrė po siaubingo įvykio, pavertusio jį neįgaliuoju ir sužlugdžiusio karjerą, paliktos raukšlės, bet Lorė jo elgesyje nepastebėjo nė krislelio savigailos. Be abejonės, jis yra atsidavęs savo žmonai. Kai Rodas Pauelas sveikinosi su Alison, Rodas globėjiškai stovėjo šalia ją apkabinęs.

„Tačiau kam to reikėjo?" – klausė savęs Lorė.

– Ką gi, tikėkimės, laida padės žmonėms suprasti, jog šios moterys su tragedija nėra susijusios. Du mano padėjėjai perskaitė viską, kas įmanoma, apie įvykio aplinkybes, ir abu yra įsitiki-

nę, kad pro neužrakintas duris įsibrovė nekviestas svečias, kuris norėjo pavogti Betsės smaragdus.

Suskambus durų skambučiui, pokalbis nutilo. Visi atsigręžė į valgomojo duris.

Robertas Pauelas pastūmė kėdę ir atsistojo. Koridoriuje pasigirdo žingsniai, ir netrukus pasirodė Klera Boner, stulbinanti šviesiais, siekiančiais pečius plaukais, žydromis akimis, kurias ryškino rūpestingas makiažas, ir elegantišku madingu kostiumėliu, pabrėžiančiu liekną figūrą. Apžvelgdama paeiliui visus, sėdinčius prie stalo, Klera šiltai nusišypsojo.

„O Dieve, ji – tikra motinos kopija", – pagalvojo Lorė.

Netrukus pasigirdo prislopinta aimana ir duslus trinktelėjimas – kažkas nukrito ant grindų.

Nina Kreig apalpo.

22

Leo Farlis pro Roberto Pauelo namą pravažiavo nedideliu greičiu. Jis nieku gyvu nenorėjo atkreipti į save dėmesį, nors, jeigu dėl kokios nors priežasties būtų buvęs sustabdytas, piniginėje turėjo Niujorko policijos departamento pensininko pažymėjimą.

Prisiminęs Lorės žodžius: „Tėti, tave pažįsta kiekvienas policininkas trijose valstijose; daugelį metų kaip tik tu kalbėdavai per televiziją, kai būdavo įvykdomas sunkus nusikaltimas", Leo nusišypsojo.

Tai tiesa, prisipažino pats sau Leo. Jo viršininkas, tuometinis komisaras, vengdavo žiniasklaidos dėmesio.

– Kalbėsi tu, Leo, – sakydavo jis. – Tau tai gerai sekasi.

Kai važiavo pro šalį paskutinį sykį, Leo pastebėjo, kad gretima su Pauelo sklypu prievaža užtverta grandine, kad neįvažiuotų nepageidaujami automobiliai. Naktinės užuolaidos ne visai dengė langus, bet buvo nuleistos labai žemai. Prievažoje nebuvo nė vieno automobilio, ir apskritai visa teritorija atrodė labai rami, kas bylojo, kad namo gyventojai išvykę.

Ant laiškų dėžutės buvo užrašyta savininko J. J. Adamso pavardė. Leo paieškojo apie jį žinių „Google" ir „Facebook". Nuojauta Leo neapvylė. Internete buvo Džonatano Adamso ir jo žmonos nuotrauka ir pranešimas draugams, kad jiedu yra viloje Nicoje ir puikiai leidžia laiką.

„Reikia tik stebėtis, kad žmonės savo noru skelbia tokią informaciją", – pagalvojo Leo.

Jeigu jis būtų nusikaltėlis, galėtų ja pasinaudoti – įsilaužti į namus arba padaryti dar ką nors blogesnio.

Leo pastatė automobilį už dešimties kvartalų, prie geležinkelio stoties, ir pasileido bėgte atgal į Senųjų fermų kelią. Farlis bėgiodavo palikęs Timį mokykloje, todėl grįžti į pasirinktą stebėjimo vietą jam buvo ne itin sunku.

Prie sankryžos jį sustabdė patrulinis policijos automobilis. Šalia vairuotojo sėdėjo policininkas veteranas.

– Inspektoriau Farli, ką čia veikiate? Nežinojau, kad iškeliate koją iš savo teritorijos.

Tai buvo geraširdis seržantas, jį Leo atpažino kaip dūdmaišių orkestro, grojančio ypatingomis progomis, pavyzdžiui, per Šv. Patriko dienos paradą, narį.

Leo netikėjo atsitiktinumais. Todėl pasisveikinęs su seržantu išsyk paklausė, ar Edas Penas vis dar yra Salem Ridžo policijos viršininkas.

– Tikrai taip, – patvirtino seržantas. – Jis išeis į pensiją kitais metais.

Leo susimąstė. Jis neketino kalbėtis su vietos policija, bet staiga ši mintis pasirodė gera.

– Norėčiau jį pamatyti, – tarė Leo.

– Tada šokite į vidų. Nuvešime jus į policijos nuovadą.

Netrukus Leo jau dėstė policijos viršininkui Edvardui Penui, kodėl bėgioja Salem Ridžo gatvėmis.

– Suprantama, tu žinai, kad mano žentas Gregas Moranas buvo nušautas, o žudikas pagrasino mano vaikaičiui, kad dabar motinos ir jo eilė.

– Prisimenu, Leo, – tyliai atsakė Penas.

– Ar žinojai, kad mano duktė yra laidos apie universiteto baigimo iškilmių žmogžudystę prodiuserė?

– Žinojau. Ji – įspūdinga moteris, Leo. Turėtum ja didžiuotis.

– Vadink tai nuojauta, bet, man regis, kad ši laida gali prišaukti bėdą.

– Man irgi, – sausai pritarė Penas. – Nepamiršk, kad aš čia buvau ir prieš dvidešimt metų, kai paskambino namų ekonomė

ir klykdama pranešė, kad Betsė Pauel negyva. Manėme, ją ištiko širdies smūgis, ir iškvietėme greitąją. Paskui nuvykome į vietą ir miegamajame radome daug žmonių – ne tik Robertą Pauelą, bet ir keturias absolventes bei namų ekonomę. Kambaryje buvo baisi netvarka. Žinoma, nusikaltimo vieta buvo užteršta.

– Kaip tuo metu reagavo Pauelas? – paklausė Leo.

– Buvo išbalęs kaip popierius, širdis virpėjo, buvo ištiktas šoko. Rytą jis kaip visada atnešė žmonai kavos ir rado ją negyvą, bet, manau, apie tai skaitei laikraščiuose.

– Taip, skaičiau, – pasakė Leo žvelgdamas į pažįstamus policijos nuovados vaizdus ir klausydamasis žinomų garsų.

Pirmiausia, vos tik išlipęs, apžvelgė patrulinius automobilius lauke, paskui seržanto rašomąjį stalą, dar vėliau koridorių, kuris, kaip žinojo, vedė į sulaikymo kamerą ir į kalėjimą.

Leo ilgėjosi savo darbo Niujorko policijoje. Vos tik baigęs universitetą jis įstojo į šauniausių Niujorko pareigūnų gretas. Tai buvo vienintelė karjera, kurios Leo troško, ir jis mėgavosi kiekviena darbo policijoje akimirka.

Farlis žinojo, kad, jeigu nebūtų išėjęs į pensiją, tikriausiai būtų gavęs policijos komisaro postą. Tačiau visa tai buvo nesvarbu, palyginti su uždaviniu sutrukdyti Mėlynakiui įgyvendinti savo grasinimą.

– Mes tas keturias merginas gerokai patardėme, – dėstė Penas, – bet nė viena nepalūžo. Visada maniau, kad nusikaltimą padarė viena iš jų, bet taip pat įmanoma, kad prasmuko įsibrovėlis. Pobūvis buvo didelis, ir kas nors šventiškai apsirengęs galėjo įsimaišyti į minią. Pasak namų ekonomės, prieš eidama gulti ji užrakino visas duris, bet kažkas atrakino duris, vedančias iš poilsio kambario į vidinį kiemą, ir paliko jas atdaras. Kaip paaiškėjo, dvi merginos, Regina ir Nina, buvo porą sykių išėjusios į vidinį kiemą parūkyti.

Apie visa tai Leo buvo skaitęs.

– Tikrai manai, kad Betsę nužudė viena iš merginų?

– Jos buvo per daug ramios. Ar nemanai, kad turėjo būti labiau prislėgtos? Net Betsės dukra buvo labai rami. Nemačiau,

kad nors viena jų būtų praliejusi ašarą nei tame miegamajame, nei visą kitą savaitę.

– Ar kuri nors jų galėjo turėti motyvą?

– Na, Betsė ir jos dukra, Klera, buvo tokios artimos, kad Klera net neapsigyveno bendrabutyje, o kasdien grįždavo į Vasarą. Reginos tėtis, investavęs į Pauelo terminuotųjų sandorių fondą, bankrutavo ir pasikorė. Reginai buvo penkiolika, kai ji rado tėvą kadaruojantį ant virvės. Tačiau net Reginos motina pripažino, kad Pauelas griežtai rekomendavo tėvui investuoti tik tiek, kiek gali sau leisti prarasti. Ninos motina, aktorė Mjurielė Kreig, draugavo su Pauelu, bet paklausta apie tai paaiškino, kad jiedu buvo tik draugai ir tuo metu, kai Pauelas susipažino su Betse, abu turėjo kitų draugų. Lieka tik Alison Šafer. Ji draugavo su Rodu Kimbalu, futbolininku, ir po keturių mėnesių už jo ištekėjo. Alison neturėjo jokio motyvo. Kalbant apie Robertą Pauelą, visi tvirtina, kad Betsės mirtis jį palaužė, ir Pauelas daugiau nesusiejo savo gyvenimo su jokia kita moterimi.

– Jeigu tai padarė ne įsibrovėlis, lieka namų ekonomė, – mėgino spėti Leo.

– Ji irgi neturėjo motyvo. Betsė pažinojo Džeinę dar nuo tų laikų, kai dirbo bilietų kontroliere. Žinojo, kad ji – stropi darbuotoja ir gera virėja. Betsė jautėsi nesmagiai su ankstesniąja Pauelo namų šeimininke. Ją buvo pasamdžiusi pirmoji Pauelo žmona, tad išsiskyrimas nebuvo skausmingas. Džeinė, anksčiau valiusi persirengimo kambarius, dabar apsigyveno dvare, trijų kambarių bute, ir ėmė gauti gana didelę algą. Betsė nuolat tvirtindavo, kad labai ją vertina.

– Vadinasi, lieka įsibrovėlis, – padarė išvadą Leo.

Viršininko Peno veidas apniuko.

– Tai nereiškia, kad, subūrus šiuos šešis žmones į vieną krūvą, niekas nepaaiškės. Jeigu žudikas buvo vienas iš tų šešių, tas asmuo pasistengs dabar nesukelti įtarimo, o gal kuri nors iš absolvenčių gali žinoti tai, kas anksčiau neiškilo į paviršių. Laikraščiuose skaičiau, kad garsus advokatas Aleksas Baklis jas visas

apklaus priešais kamerą. Šios apklausos esmė – suteikti kiekvienai galimybę įtikinti visos šalies žiūrovus savo nekaltumu.

Leo suprato, kad metas atskleisti, kodėl jis bėgioja Salem Ridže, maždaug už trisdešimties kilometrų nuo savo namų.

– Visada maniau, kad surinkti šiuos žmones į vieną vietą, iš esmės *vėl išgyventi* tą žmogžudystę, yra blogas sumanymas. Tu žinai, mes, farai, turime nuojautą.

– Tikrai žinau. Be jos mums nesisektų.

– Spėju – jeigu nori, vadink tai nuojauta, – kad mano žento žudikas, kurį vaikaitis apibūdino kaip „Mėlynakį“, gali nuspręsti, jog dabar yra puiki proga pamėginti nužudyti mano dukterį.

Leo nekreipė dėmesio į apstulbusį kolegos veidą.

– Prabėgo penkeri metai. Lorė plačiai išreklamavo šią laidą. Jos nuotrauka buvo skelbiama žiniasklaidoje. „Twitteryje“ žmonės reiškia savo nuomonę apie tai, kas galėtų būti kaltas dėl Betsės žmogžudystės. Ar nebūtų logiška, kad psichopatas, nužudęs Gregą ir pagrasinęs Lorei su Timiu, nuspręstų veikti dabar? Ar įsivaizduoji, kokios būtų laikraščių antraštės, jeigu jam pavyktų?

– Įsivaizduoju. Tačiau kaip ketini užkirsti tam kelią, Leo?

– Pasirinkau stebėjimo punktą kaimyninio namo kieme. Pasitikrinau ir žinau, kad namo gyventojai išvykę. Stebėsiu, kaip kas nors mėgins prasmukti į Pauelo teritoriją pro galinę tvorą. Kiek mačiau, tai vienintelė galimybė įsibrovėliui patekti į vidų.

– O jeigu jis pamėgins įsimaišyti tarp televizininkų? Juk tai įmanoma?

– Lorė griežtai vadovauja paradui. Visi filmavimo grupės nariai akylai stebi, ar nepasirodys paparacai. Bet kuris televizininkas kaipmat atpažintų pašalinį žmogų.

– Ir kas bus, jeigu pamatysi, jog kažkas lipa per tvorą?

– Atsidursiu kieme anksčiau už jį, – gūžtelėjo pečiais Leo. – Tai viskas, ką galiu padaryti. Kol vyksta filmavimas, niekas nepateks į namą. Darbuotojai saugos įėjimą, kad kas nors nepatektų į vidų ir nesugadintų filmuojamos scenos. Jie baigs apie šeštą, tada aš išvyksiu. Tačiau negaliu leisti, kad Lorė sužinotų, jog esu čia. Ji įsiustų. Ši laida arba sutvirtins jos karjerą, arba, jeigu ne-

pavyks, Lorė neteks darbo. – Leo nutilo, paskui rimtai pridūrė: – Tad, Edai, dabar žinai, kodėl aš bėgioju po tavo miestą.

Penas susimąstė.

– Leo, mes dirbsime kartu su tavimi. Atrodys įprasta, jeigu patrulinis automobilis maždaug kas penkiolika minučių pravažiuos pro Pauelo dvarą ir priekiniu, ir galiniu keliu. Jo sklypas driekiasi iki kitos gatvės. Jeigu pamatysime netoli Pauelo namų pastatytą automobilį, patikrinsime jo registracijos numerį. Jeigu pamatysime einantį nepažįstamą žmogų, patikrinsime, kas jis.

Leo širdis suspurdėjo iš dėkingumo, ir jis pakilo.

– Žinoma, gal viso to ir nereikia. Mano žento žudikas šiuo metu gali būti kitame žemyne.

– O gali ir nebūti, – atsakė policijos viršininkas Penas.

Tada jis atsistojo nuo kėdės, pasilenkė per rašomąjį stalą ir tvirtai paspaudė Leo ranką.

23

Aleksas Baklis pribėgo prie Ninos, priklaupė, patikrino jos pulsą ir įsitikino, kad moteris kvėpuoja.

Priblokšti svečiai nuščiuvo, atitraukė savo kėdes. Mjurielė, tikrai išblyškusi, suspaudė Robertui Pauelui ranką, paskui palinko prie dukters.

Nina sumirksėjo.

– Jai nieko neatsitiko, – tarė Aleksas, – bet duokime įkvėpti oro.

– Betsė, – suaimanavo Nina, – Betsė.

Lorės žvilgsnis nukrypo į Klerą, ši nejudėdama stovėjo tarpduryje. Jai pasirodė, kad Kleros veide atsispindi triumfas. Lorė buvo mačiusi daug Betsės nuotraukų, tad atspėjo, jog Klera tyčia pasistengė paryškinti savo stulbinamą panašumą į motiną.

Aleksas pakėlė Niną, nunešė ją į poilsio kambarį ir paguldė ant sofos. Kiti nusekė iš paskos, o Džeinė atbėgo su šaltu rankšluosčiu ir patyrusiais judesiais sulanksčiusi uždėjo Ninai ant kaktos.

– Pakvieskite gydytoją! – suklykė Mjurielė. – Nina, Nina, pasakyk man ką nors.

– Betsė, – sušnibždėjo Nina. – Ji grįžo.

Kai Nina ėmė dairytis, Mjurielė puolė prie dukters ir abiem delnais suėmė jos veidą.

– Nina, kūdiki, viskas gerai.

Nina staigiu judesiu įtūžusi nustūmė motiną.

– Patrauk rankas, – išrėžė ji iš susijaudinimo virpančiu balsu. – Patrauk savo niekingas rankas! – Tada ėmė kūkčioti. – Betsė prisikėlė iš numirusių. Ji grįžo.

24

Mėlynakis gyvai susidomėjęs stebėjo, kaip Lorė Moran, tvirtai paėmusi vadžias į savo rankas, vadovauja filmavimui.

„Ji labai dalykiška“, – nusprendė vyras žiūrėdamas, kaip Moran tikrina, ar kameros išdėstytos tinkamai.

Lorė Moran jam pamojo ranka, ir Brunas atskubėjo prie prodiuserės.

Šyptelėjusi ji paprašė išnešti papildomas gėles, kurias Brunas buvo šįryt pastatęs.

– Jos labai gražios, – pagyrė Moran, – bet gėlių čia nebuvo, kai filmavome praėjusią savaitę.

Brunas puolė atsiprašinėti, nors būdamas taip arti savo aukos virpėjo iš jaudulio.

„Ji labai graži, – pagalvojo Mėlynakis. – Būtų gaila sudarkyti tokį dailų veidą.“

Jis to nedarys.

Stovint taip arti Lorės Moran, Bruno galvoje subrendo naujas nuostabus planas.

Prieš penkis mėnesius jis įsibrovė į Leo Farlio kompiuterį bei telefoną ir nuo to laiko žinojo, ką veikia Lorė bei Timis.

„Kompiuterių kursai per internetą tikrai apsimokėjo“, – pamanė Mėlynakis.

Jis žinojo, kad Timis dabar yra „Kalnų papėdės“ stovykloje Adirondake. Nuo čia iki ten tik keturios valandos kelio automobiliu.

Farlio kompiuteryje buvo visas Timio užsiėmimų stovykloje grafikas. Įdomiausia, kad tarp septintos ir aštuntos vakaro sto-

vyklautojai buvo laisvi ir jiems buvo leidžiama skambinti telefonu.

Vadinasi, po aštuntos vakaro Lorė dvidešimt tris valandas neturės galimybės pasikalbėti su Timiu.

Kaip įtikinti stovyklos direktorių, kad šis leistų pasiimti Timį, ir nesukelti įtarimo?

Tokios mintys sukosi Bruno galvoje, kol jis stovėjo atokiau pasirengęs viską sutvarkyti, jeigu kas nors suniokotų pievelę arba gyvatvores.

Jis net šnektelėjo su vyru ir moterimi, kurie nuolat sukiojosi apie Lorę.

Džeris ir Greisė. Abu jauni. Jiems dar viskas prieš akis. Brunas vylėsi, kad jaunuoliai nebus per daug arti Lorės, kai jai ateis laikas mirti.

Ir šis laikas ateis. Tikrai.

Mėlynakis apgailestaudamas žiūrėjo, kaip sudedama filmavimo įranga. Iš nugirstų pokalbių jis žinojo, kad filmavimo grupė grįš rytoj aštuntą valandą ryto ir tada pradės filmuoti absolventes.

Brunas stengdavosi neatkreipti į save dėmesio, todėl, kaip buvo liepta, paskambino į „Tobulų dvarų“ firmą ir pranešė sekretorei, kad po penkiolikos minučių jį bus galima paimti.

Kai atvažiavo mikroautobusas, Mėlynakis neapsidžiaugė prie vairo išvydęs Deivą Kapo. Vyras buvo per daug smalsus.

– Brunai, iš kur atvykai? Ar visą laiką buvai sodininkas? Mudu su žmona norėtume tave pasikviesti vakarienės. Tau patogiu laiku. – Deivas reikšmingai pamerkė akį. – Mudu abu žinome, kad ji norės tave iškamantinėti apie tas keturias absolventes. Kaip manai, kuri tai padarė?

– Gal susitikime praėjus dienai kitai, kai viskas čia baigsis? – pasiūlė Mėlynakis.

„Tuo metu, – pagalvojo jis, – jeigu pasiseks, manęs čia jau nebebus, o judu su žmona galėsite apie *daug ką* paplepėti.“

25

– Kaip šiandien sekėsi? – paklausė Leo.

Jiedu su Lore valgė vėlyvą vakarienę seniai pamėgtame „Neary's" restorane, įsikūrusiame Rytinėje penkiasdešimt septintojoje gatvėje. Buvo pusė aštuonių, ir Lorė buvo pavargusi. Ji ką tik baigė pasakoti apie pusryčius ir kaip apalpo Nina Kreig. Paskui išklojo, kaip Nina reagavo į savo motinos žodžius.

– Tiesą sakant, normaliai, – pailsusiu balsu atsakė Lorė.

– Tik normaliai? – stengdamasis kalbėti atsainiai paklausė Leo, paėmė taurę ir gurkštelėjo vyno.

– Ne, turėjau pasakyti, kad viskas sekėsi gerai, – iš lėto pasitaisė Lorė. – Pradėsime namo vaizdu, tarsi atvažiuotume privaža. Aleksas Baklis – tikrai puikus laidos vedėjas. Paskui parodysime universiteto baigimo iškilmių pobūvio, vykusio prieš dvidešimt metų, kelias akimirkas su keturiomis absolventėmis, nė viena neatrodė labai laiminga.

– Kaip Betsė Pauel? Ar turite daug filmuotos medžiagos apie jos bendravimą su absolventėmis?

– Ne kaži kiek, – prisipažino Lorė. – Daugelyje kadrų ji su savo vyru arba šnekučiuojasi su kitais suaugusiais svečiais. Žinoma, absolventės nebuvo vaikai, – skubiai pridūrė ji. – Joms visoms buvo dvidešimt vieni arba dvidešimt dveji. Tačiau merginos beveik nebendravo su Betse. Šiandien peržiūrėjome filmuotą medžiagą apie absolventes. Regis, jos visos jautėsi nesmagiai. Rytoj filmuosime, kaip jos žiūri ištrauką, kurią panaudosime laidoje, paskui Aleksas pradės su jomis kalbėti apie pobūvį.

Lorė atsiduso.

– Diena buvo tikrai ilga, esu išbadėjusi. Kaip tu?

– Ir aš noriu valgyti, – prisipažino Leo.

– Ką veikei visą dieną, kai tavo bičiulis stovykloje, tėti?

Leo buvo pasirengęs šiam klausimui.

– Nieko ypatinga, – atsakė Leo ir prikando liežuvį susigėdęs dėl melo. – Buvau sporto salėje, „Bloomingdale“ parduotuvėje išsirinkau porą sportinių marškinėlių, nieko įdomaus. – Pats to nenorėdamas tėvas pridūrė: – Jau pasiilgau Timio, nors jis dar tik pirmą dieną stovykloje.

– Aš taip pat, – karštai pritarė Lorė, – bet džiaugiuosi, kad jį išleidau. Berniukas labai norėjo važiuoti į šią stovyklą. Ir nors mes jo pasiilgome, prieš valandą jo balsas telefonu skambėjo labai džiugiai.

– Nesuprantu, kodėl vaikams leidžiama skambinti tik vieną kartą per dieną, – suniurnėjo Leo. – Ar stovyklos vadovai nežino, kad dar yra ir seneliai?

Staiga Lorė pamatė, kad tėvo veidas persikreipė, vyriškis nusiminė.

– Tau kas nors atsitiko? – susirūpinusi paklausė ji.

– Ne, nieko.

– Tėti, turėjau susiprasti ir grįžti namo anksčiau, kad ir tu būtum galėjęs telefonu pakalbėti su Timiu. Pažadu, kad rytoj taip ir padarysiu.

Jiedu abu sėdėjo susimąstę ir jaudinosi, kad Timis yra taip toli ir be rūpestingos Leo priežiūros.

Lorė apsidairė salėje. Kaip visada visi staleliai buvo užimti. Lankytojai gyvai kalbėjosi ir, rodos, puikiai leido laiką.

„Ar jų tikrai nekamuoja joks stresas? – spėliojo Lorė. – Žinoma, kamuoja, – atsakė ji pati sau. – Tik pasigilink ir pamatysi, kad kiekvienas turi vienokių ar kitokių bėdų.“

Tada, nusprendusi garsiai nereikšti nerimo dėl Timio, Lorė tarė:

– Šįvakar užsisakysiu kepenėlių su šonine. Timis jų nemėgsta, o man labai patinka.

– Aš irgi jų užsisakysiu, – nusprendė Leo ir pamojavo valgiaraščiu, kai prie jų prisiartino Merė, ilgametė „Neary's" padavėja.

– Mudu abu žinome, ko norime, Mere, – pareiškė Leo.

„Ramybės, – kaipmat šovė į galvą Lorei. – Tačiau kortos dabar mums jos nelemia, o gal ir niekada nelems."

26

Pagaliau visi išsiskirstė. Dienai baigiantis Džeinė aiškiai matė, kad ponui Pauelui „svečiai" įkyrėjo iki gyvo kaulo.

Vos tik išvažiavo paskutinis automobilis, jis nuėjo į poilsio kambarį. Džeinė nusekė iš paskos paklausti, ar ponas Pauelas nori kokteilio.

– Skaitai mano mintis, Džeine, – tarė Pauelas. – Škotiško viskio. Ir sumaišyk stiprų.

Vakarienei Džeinė ketino patiekti pono Pauelo mėgstamos lašišos su smidrais ir žaliomis salotomis bei šerbeto su šviežiais ananasais.

Būdamas namie jis mėgdavo valgyti aštuntą valandą mažajame valgomajame. Tačiau šįvakar ponas Pauelas nebaigė vakarienės ir nepagyrė, kaip buvo įpratęs, kad ji puiki. Jis tiesiog pareiškė:

– Nesu labai alkanas. Deserto nereikia.

Tada pakilo ir vėl nuėjo į poilsio kambarį.

Džeinė greitai nurinko indus ir išblizgino virtuvę.

Tada užlipo į viršų, paklojo šeimininkui lovą, oro kondicionierių nustatė 18 °C , ant naktinio stalelio pastatė grafiną vandens su stikline.

Galiausiai Džeinė švelniai glostydama vonioje pakabino Pauelo pižamą, chalatą ir padėjo šlepetes.

Būdamas namie ponas Pauelas poilsio kambaryje kartais praleisdavo porą valandų žiūrėdamas televizorių arba skaityda-

mas. Jam patiko klasikiniai filmai, kitą rytą šeimininkas pasakodavo apie juos Džeinei.

– Žiūrėjau du Alfredo Hičkoko filmus, Džeine. Niekas nemoka taip sukurti įtampos kaip jis.

Jeigu diena biure būdavo sunki, Pauelas po vakarienės lipdavo į viršų, persirengdavo ir skaitydavo arba žiūrėdavo televizorių savo apartamentų svetainėje.

Kartais jis išgerti kokteilių ir vakarieniauti pasikviesdavo šešis arba aštuonis svečius.

Pono Pauelo elgesį buvo lengva nuspėti, tad Džeinės darbas buvo nesunkus.

Labiausiai Džeinė nerimaudavo tais vakarais, kai ponas Pauelas kur nors išvykdavo, o jo susitikimų knygelėje Džeinė pamatydavo, kad šeimininkas nusivežė į klubą moterį.

Tačiau tai nutikdavo nedažnai, ekonomė retai matydavo tą pačią moterį daugiau negu du ar tris kartus.

Tokios mintys sukosi Džeinės galvoje, kol ji baigė vakarinį ritualą.

Kai ponas Pauelas būdavo namie vienas, Džeinės paskutinė dienos užduotis būdavo užeiti pas jį ir, prieš užsidarant savo bute, paklausti, ar dar ko nors reikia.

Šįvakar jis sėdėjo dideliame fotelyje kojas užkėlęs ant pagalvėlės, alkūnėmis pasirėmęs į porankius ir suglaudęs delnus. Televizorius buvo neįjungtas, šalia nebuvo matyti nei knygų, nei žurnalų.

– Ar jums nieko nenutiko, pone Pauelai? – susirūpinusi paklausė Džeinė.

– Tiesiog mąstau, Džeine, – atsakė šeimininkas atsigręždamas. – Tikiuosi, miegamieji sutvarkyti?

Džeinė stengėsi nepasišiaušti dėl užuominos, jog kuris nors kambarys name gali būti tobulai nesutvarkytas.

– Žinoma, pone, – atsakė ji.

– Tada dar sykį juos patikrink. Kaip žinai, visus dalyvius pakviečiau rytoj pasilikti pas mus nakvoti. Prieš išsiųsdami juos namo surengsime iškilmingus vėlyvuosius pusryčius.

Pauelas kilstelėjo antakius ir mįslingai nusišypsojo nieko nepaaiškindamas Džeinei.

– Turėtų būti labai įdomu. Kaip manai, Džeine?

27

Džošas Damianas gyveno kitame miesto krašte, vos už penkiolikos minučių kelio nuo Pauelo dvaro, bet visai kitame pasaulyje.

Salem Ridžas buvo Long Ailando žiočių kaimas, įsikūręs greta klestinčio Rajaus miesto.

Septinto dešimtmečio pabaigoje čia įsikūrė vidutines pajamas gaunantys žmonės, kurie įsikėlė į Menkių kyšulį ir jame pastatytus dviejų aukštų namus.

Tačiau labai patogioje vietoje prie Long Ailando žiočių įsikūrusi gyvenvietė, nuo kurios iki Manhatano vos trisdešimt penki kilometrai, netrukus sudomino nekilnojamojo turto agentus. Jo kainos kaipmat pašoko. Agentai pirko ir griovė kuklius namus, o vietoj jų pristatė dvarų, tokį nusipirko Pauelas.

Išsilaikė tik keli ankstesnieji savininkai. Viena jų buvo Margareta Gibni, jai patiko jos namas, ir moteris nenorėjo išsikelti. Kai mirė vyras, Margaretai buvo šešiasdešimt. Ji savo namo Menkių kyšulyje viršutinį aukštą pertvarkė į butą.

Džošas Damianas buvo jos pirmasis ir vienintelis nuomininkas. Sulaukusi aštuoniasdešimties Margareta kasdien dėkojo dangui už tylų, malonų vyrą, kuris neprašomas išneša šiukšles ir net nuvalo už ją sniegą, jeigu būna namie.

Savo ruožtu Džošas, praleidęs keturiolika nemalonių santuokos su mokykline meile metų, buvo patenkintas savo gyvenimu ir būstu.

Džošas gerbė Robertą Pauelą ir juo žavėjosi. Damianui patiko vairuotojo darbas. Dar labiau jam patiko įrašinėti vadovaujančių darbuotojų pokalbius, kai ponas Pauelas siųsdavo jį bentliu atvežti vieną ar kelis į susitikimą arba priešpiečių. Net jei keleivis būdavo vienas, jo pokalbiai mobiliuoju telefonu dažnai būdavo naudingi ponui Pauelui. Jeigu pokalbis būdavo ypač įdomus, pavyzdžiui, apie nelegalią prekybą vertybiniais popieriais naudojantis viešai neatskleista informacija, Džošas paleisdavo įrašą vadovaujančiam darbuotojui ir pasiūlydavo jį parduoti. Šitaip jis elgdavosi nedažnai, bet sandėriai būdavo labai pelningi.

Laikui bėgant ponas Pauelas jau nesiklausydavo įrašų, o tiesiog paklausdavo Džošo, ar juose yra kas nors įdomaus. Jeigu Džošas pasakydavo „ne", kaip apie absolvenčių pokalbių įrašus, ponas Pauelas juo patikėdavo. Jos tik pasisveikino ir padėkojo, pasakojo Džošas ponui Pauelui apie keliones į oro uostą pasitikti viešnių. Nusivylęs Robertas Pauelas tik palingavo galvą.

Tokiomis akimirkomis Džošas prisimindavo, kaip vos neprarado darbo. Kai Betsė mirė, Džošas dirbo ponui Pauelui vos kelis mėnesius. Ponia Pauel išsyk padarė Džošui neigiamą įspūdį.

„Gal ji mano esanti Anglijos karalienė?" – klausdavo savęs mintyse Džošas, kai moteris valdingai laukdavo, kad jis paduotų ranką ir padėtų įlipti į automobilį.

Džošas išgirdo, kaip savaitę prieš mirtį Betsė skundėsi ponui Pauelui, kad jų vairuotojas yra per daug familiarus ir jam trūksta tarnui reikalingo orumo.

– Ar nepastebėjai, kaip jis susikūprina atidarydamas mums dureles? Turėtų susiprasti, kad reikia stovėti tiesiai.

Tai sukrėtė Džošą, jis jau spėjo apsiprasti su nauju jam patinkančiu darbu. Kai Betsė mirė, jis apsimetė esąs sukrėstas ir nuliūdęs. Tačiau iš tiesų Džošas su palengvėjimu atsiduso, kad Betsės nebėra ir ji daugiau nekuždės ponui Pauelui į ausį, jog vairuotojui tariamai trūksta orumo.

Kviestinių pusryčių dieną ponas Pauelas liepė Džošui atvežti Klerą Boner.

„Galbūt šįsyk man nusišypsos laimė, ir ji paskambins mobiliuoju telefonu“, – pagalvojo Džošas.

Tačiau taip neįvyko. Kai Džošas paėmė Klerą iš viešbučio, ji įlipo į bentlį, išsyk atsilošė sėdynėje ir užsimerkė aiškiai duodama suprasti, kad neketina kalbėtis.

Džošą pribloškė tai, kad Klera buvo stulbinamai panaši į savo motiną. Damianas ją prisiminė kaip baikštų vaiką. Tuo metu Klerai buvo dvidešimt dveji, bet ji atrodė jaunesnė.

Pirmąją filmavimo dieną Džošas visą laiką buvo dvare, padėjo Džeinei ruošti sumuštinius ir desertą, nešiojo juos į vidinį kiemą, kur pusryčių kviesta grupelė susirinkdavo per filmavimo pertraukas.

Kai visi išsiskirstė, ponas Robas liepė Džošui važiuoti namo ir kitą rytą vėl atvežti Klerą.

– Pamėgink su ja pasikalbėti, – paprašė ponas Robas. – Pasakyk, kad tau labai patiko jos motina, nors žinau, jog tai netiesa.

Šeštą valandą Džošas savo automobiliu išvažiavo namo.

Šį vakarą ponia Gibni buvo nusiteikusi pasišnekėti, tad pakvietė Damianą kartu valgyti kepto viščiuko.

Taip atsitikdavo maždaug kartą per savaitę, ir Džošas dažniausiai mielai priimdavo kvietimą – ponia Gibni buvo gera virėja. Tačiau šįvakar jo galvoje sukosi kitos mintys, tad Džošas padėkojęs atsisakė ir paaiškino, kad anksti pavakarieniavo. Tai buvo melas, bet Džošas norėjo pamąstyti.

Kišenėje jis turėjo Ninos Kreig ir jos motinos, Alison Šafer ir jos vyro pašnekesių automobilyje ir Reginos Kaljari pokalbio telefonu su sūnumi įrašus.

Be jokios abejonės, nė viena moteris nenorės, kad šiuos įrašus išgirstų ponas Pauelas arba policija. Moterys sutiko čia atvykti, kad galutinai atsikratytų įtarimų dėl Betsės mirties, bet iš kiekvieno įrašo aiškėjo, kad jos visos turėjo motyvų nužudyti Betsę.

Už dalyvavimą laidoje moterys gaus pinigų. Daug. Kiekviena jų siaubingai išsigąs sužinojusi, kad jų motyvai buvo įrašyti į

garsajuostę. Jeigu moterys nesutiks su juo tartis, Džošas žinojo, ką darys.

– Aš turiu pagrindinį įrašą. Galite sunaikinti kopiją, kurią daviau, – pasakys jis. – Jūs nenorite su šiais įrašais eiti pas poną Pauelą arba į policiją. Aš irgi. Sumokėkite man, ir niekas niekada šių įrašų neišgirs.

Džošas net nustatė kainą – penkiasdešimt tūkstančių dolerių. Tai būtų viena šeštoji trijų šimtų tūkstančių dolerių, kuriuos šios moterys gaus, dalis.

Turėtų pavykti. Visos jos yra išsigandusios. Tai Džošas pajuto aptarnaudamas viešnias vidiniame kieme.

Džošas norėjo susisukti savo lizdelį. Jis daugybę sykių vežė poną Pauelą pas onkologą. Nuojauta Damianui kuždėjo, kad ponas Pauelas yra sunkesnis ligonis, negu daugelis įtaria. Džošas žinjo, kad testamente jam skirta šimtas penkiasdešimt tūkstančių dolerių, jeigu ponui Pauelui kas nors nutiktų. Tačiau dar 150 000 nepakenks.

Kad tik jam ką nors pavytų išpešti iš Kleros!

28

Džordžas Kurtis važiavo į savo namus už keturių kvartalų. Išoriškai jis atrodė ramus, bet jautėsi emociškai išsekęs.

Robas Pauelas su juo žaidžia. Džordžas buvo įsitikinęs, kad Robas žinojo apie jo santykius su Betse. Jis prisiminė, kaip Lorė Moran, prodiuserė, aptarinėjo kitos dienos filmavimo seką. Ji atskirai padėkojo Džordžui, kad šis sutiko dalyvauti laidoje.

– Žinau, kad esate labai užsiėmęs, pone Kurti, – tarė ji. – Ačiū, kad visą dieną buvote su mumis. Jums teko ilgai laukti, kol pasirengėme filmuoti. Rytoj jus filmuosime priešais ekraną, kuriame bus rodomos pobūvio ištraukos, paskui Aleksas Baklis paklausinės, ką prisimenate apie tą vakarą.

„Ką prisimenu, – pagalvojo Džordžas įsukdamas į savo namo prievažą. – Ką prisimenu."

Tą vakarą Betsė paskelbė jam ultimatumą.

– Pasakyk Izabelei, kad nori su ja skirtis, kaip man prižadėjai, arba sumokėk dvidešimt penkis milijonus dolerių, kad likčiau su Robu ir laikyčiau liežuvį už dantų. Esi milijardierius; tau ši suma nebus per didelė.

Kaip tik važiuojant į pobūvį Izabelė švytinčiu veidu pranešė, kad yra ketvirtą mėnesį nėščia ir laukiasi dvynukų.

– Neskubėjau tau išsyk sakyti, Džordžai, – teisinosi žmona. – Po keturių persileidimų nenorėjau vėl tavęs nuvilti. Tačiau keturi mėnesiai – didelis laiko tarpas. Penkiolika metų laukę ir meldęsi šįsyk turėsime šeimą.

– O Dieve, – tepajėgė išlementi Džordžas. – O Dieve.

„Buvau susijaudinęs ir išsigandęs, – pamanė Džordžas. – Klausinėjau savęs, kaip apskritai galėjau susidėti su Betse, geriausia savo žmonos drauge."

Viskas prasidėjo Londone. Džordžas ten buvo nuvykęs į verslo susitikimą su greitojo maisto restoranų grandinės, kurią 1940 metais įkūrė tėvas, Europos direktoriumi. Tuo pat metu Londone buvo Robas ir Betsė Pauelai. Jie irgi buvo apsistoję „Stanhopo" viešbutyje ir gyveno gretimuose apartamentuose. Robas nakčiai išskrido į Berlyną.

„Pakviečiau Betsę pavakarieniauti, paskui viešbutyje pasiūliau išgerti vakarinį kokteilį mano apartamentuose, – prisiminė Džordžas. – Tą naktį ji neišėjo iš mano numerio. Šitaip prasidėjo dvejus metus trukęs meilės nuotykis."

„Mudu su Izabele buvome pradėję tolti vienas nuo kito, – pamanė Džordžas statydamas automobilį priešais namą. – Ji užsiėmė savanoriška veikla keliose labdaros organizacijose, aš keliavau po visą pasaulį atverdamas naujas rinkas. Būdamas namie neidavau su Izabele į labdaros vakarienes.

Nes jeigu tik Robas išvykdavo, mudu su Betse kur nors susitikdavome.

Tačiau po metų visa tai man pradėjo atsibosti. Galiausiai pamačiau, kokia Betsė yra iš tiesų: manipuliatorė. Tačiau tada negalėjau jos atsikratyti. Betsė įkyriai reikalavo, kad skirčiausi.

Per pobūvį Izabelė gyrėsi draugėms esanti nėščia.

Tai išgirdusi Betsė man pasakė žinojusi, kad neišsiskirsiu. Ji panoro dvidešimt penkių milijonų už tai, kad laikys liežuvį už dantų."

– Tau tai nėra per daug, Džordžai, – pareiškė šypsodamasi Betsė, ji visada žinodavo, kad aplinkiniai ją stebi. – Esi milijardierius. Tokios sumos nė nepastebėsi. Kitaip papasakosiu Izabelei apie mudu. Galbūt patyrusi tokį šoką ji vėl persileis.

Nuo tokių žodžių Džordžą net supykino.

– Jeigu papasakosi Izabelei ar kam nors kitam, Robas su tavimi išsiskirs, – vos pajėgė išsunkti žodžius Džordžas. – Tada tau neliks beveik nieko.

Betsė nuoširdžiai nusišypsojo.

– Taip neatsitiks, Džordžai, nes tu man sumokėsi. Tada aš laimingai gyvensiu su Robu, o judu su Izabele džiaugsitės savo dvyniais.

Betsė ir toliau šypsojosi, o Džordžui iš burnos nejučiomis išsprūdo grasinimas:

– Aš tau sumokėsiu, Betse, bet jeigu kada nors pasakysi ką nors Izabelei ar kam nors kitam, aš tave nužudysiu. Prisiekiu.

– Už mūsų susitarimą, – tarė Betsė susidauždama su juo taurėmis.

„Prabėgo dvidešimt metų", – pagalvojo Džordžas atrakindamas automobilio dureles. Paskui jo mintys grįžo prie to, ką Lorė Moran pasakė apie laukiančią filmavimo dalį.

– Tad pasodinsime judu kartu su Aleksu Bakliu, ir jis jūsų paklaus, kokį apskritai susidarėte įspūdį apie pobūvį ir Betsę Pauel, – dėstė Lorė. – Galbūt turite ką nors įdomaus papasakoti apie Betsę. Kaip suprantu, buvote artimas Pauelų draugas ir dažnai su jais bendraudavote.

„Pasakiau Moran, kad Robą dažniau matydavau golfo aikštelėje klube, o poromis mes susitikdavome gana retai", – prisiminė Džordžas eidamas prie gražaus mūrinio namo, kurį jiedu su Izabele pasistatė prieš dvidešimt metų.

Jis prisiminė, kaip architektas atėjo su pretenzingų namų, kurių vestibiuliuose būtų tilpusi čiuožykla, o dvigubi laiptai vedė į balkoną, „užtektinai erdvų, kad tilptų visas orkestras", eskizais.

Tada Izabelė pareiškė:

– Mums reikia namo, o ne koncertų salės.

Namas tikrai buvo jaukus. Erdvus, bet neslegiantis. Patrauklus ir šiltas.

Džordžas atidarė duris ir patraukė į svetainę. Kaip ir tikėjosi, ten buvo Izabelė su dvyniais Leila ir Džastinu, vaikai vasarai parvažiavo iš universiteto namo.

Pažvelgus į visus tris, Džordžo širdį užtvindė meilė.

„O juk aš vos jų nepraradau“, – pagalvojo Džordžas prisiminęs savo grasinimą Betsei.

29

Grįžusi į viešbutį Klera pirmiausia ant durų pakabino lentelę „NETRUKDYTI", paskui nuskubėjo nusiprausti veido.

Rūpestingai padarytas makiažas susigėrė į muiliną rankšluostuką, bet Klera vis tiek atidžiai patikrino, ar ant veido neliko dažų.

„Ką gi, jis man padėjo pasiekti tikslą, – nutarė Klera. – Mačiau jų visų, ypač Robo Pauelo, veido išraišką, kai išvydo mane. Nesu tikra, ar Nina apsimetė, kad apalpo, ar iš tiesų prarado sąmonę. Ji gana gera aktorė, nors šlovės taip ir nepasiekė.

Tačiau, manau, ji pralenkė tėtį Robą. Jis pats netrukus būtų apalpęs, bet Nina buvo greitesnė. Ką gi, ar ne jis girdavosi, kad buvo išrinktas geriausiu aukštesniųjų klasių moksleivių spektaklio aktoriumi? O nuo to laiko Robas savo vaidybą ištobulino."

30

Nina matė, kaip motina nusivylė, kai Robas jos nepakvietė vakarieniauti. Tačiau automobilyje Mjurielė priminė, kad Pauelas ne sykį kalbėjo apie puikiai kartu su ja praleistą laiką. Nina pati sau prisipažino, kad tai tiesa.

Kai juodvi išlipo iš lifto viešbutyje, Mjurielė paklausė:

– Ar matei sietyną? Jis turėtų kainuoti keturiasdešimt tūkstančių dolerių.

– Iš kur žinai?

– Mačiau panašų, kai buvome Venecijoje filmuoti antro plano scenų.

„Taikliai pastebėta, – tarė sau mintyse Nina. – Dabar, kaip aktorė, tu vėl esi antrame plane."

– Ar matei, kad toji namų ekonomė elgėsi, tarsi mes būtume įsibrovėlės?

– Mama, aš ją prisimenu nuo tų laikų, kai mes dar tik augome. Džeinė visada atrodė linkusi smerkti kitus, išskyrus Betsę. – Nina padvejojo ir sarkastiškai pridūrė: – Norėjau pasakyti: ponią Pauel. Šitaip Džeinė buvo priversta ją vadinti, nors abi moterys daugelį metų dirbo kartu.

– Na, aš irgi liepčiau jai mane vadinti „ponia Pauel", o ne Mjuriele, – atšovė motina. – Jeigu būčiau ištekėjusi už Robo.

– Einu į savo numerį. Užsisakysiu vakarienę į kambarį, – Nina užvertė akis.

Skubiai toldama nuo Mjurielės ji pagalvojo: „Didžiausia dovana, kurią kada nors esi gavusi, buvo tai, kad Betsė pasitraukė

tau iš kelio. Tačiau nors po Betsės mirties daugybę kartų skambinai Robui Pauelui, jis nebenorėjo daugiau su tavimi susitikti. Dabar man aišku, kad jis su tavimi tiesiog žaidžia.

Ar kada nors pasimokysi?“

31

Vos Regina suskubo įžengti į viešbutį, kai jai iš Londono paskambino Zakas. Sūnus išsyk perėjo prie reikalo:

– Mama, prašau atsakyti sąžiningai, ar atsivežei tą raštelį?

Regina žinojo, kad meluoti nėra prasmės.

– Taip. Atleisk, Zakai. Pamelavau – nenorėjau tavęs nuliūdinti.

– Tada, mama, ir aš turiu tau kai ką pasakyti. Aš sunaikinau tą kopiją, kurią turėjai. Laukiau, kada galėsiu suplėšyti tą raštelį, vos tik tu man apie jį papasakojai. Būčiau suplėšęs ir originalą, bet negalėjau jo rasti.

– Nieko baisaus, Zakai. Esi teisus, po šios savaitės *aš pati* jį sunaikinsiu. Arba, jeigu nori, leisiu tau jį sudeginti. Pažadu.

– Nuostabu, mama, aš tau priminsiu šį pažadą.

Tada abu pasakė vienas kitam: „Myliu tave" ir atsisveikino.

Regina nuėjo prie tualetinio staliuko, kur buvo palikusi rankinę, ją atidarė ir drebančiais pirštais ištraukė piniginę. Ji žinojo, kad vykdama į Pauelo dvarą neturi imti raštelio su savimi.

Moteris atvėrė slaptą piniginės skyrių, į kurį buvo įdėjusi kruopščiai sulankstytą raštelį.

Skyrius buvo tuščias.

Kad ir kas paėmė raštelį, turėjo įtarti, kad Regina turi šį tą svarbaus, arba dėl tos pačios priežasties patikrinti visas rankines, paliktas ant stalo vidiniame kieme.

Raštelis buvo svari priežastis, dėl kurios Regina būtų galėjusi nužudyti Betsę.

Moteris karštligiškai iškratė visą rankinės turinį ant stalo ir ėmė naršyti vis dar tikėdamasi, kad per stebuklą ras raštelį. Tačiau jo nebuvo.

32

Rodas pabudo ketvirtą valandą ryto išgirdęs uždaromas duris.

– Ale! – šūktelėjo jis.

Tada uždegė šviesą virš lovos. Durys į svetainę buvo praviros, Rodas pamatė, kad Alison ten nėra. Pašokęs jis griebė ramentus. Nors prabėgo nemažai metų, Rodo rankos ir pečiai vis dar buvo stiprūs, ir jis gebėjo vikriai judėti su ramentais. Ar Alison vėl vaikšto per miegus? Jis dirstelėjo į vonios ir persirengimo kambarius. Žmonos nebuvo ir ten. Per kelias akimirkas Rodas atsidūrė prie išorinių numerio durų ir plačiai pravėrė. Koridoriuje išvydo iš lėto žingsniuojančią Alison.

Rodas pasivijo žmoną prie laiptų, vedančių į fojė.

Prisiartinęs prie Alison jis ištiesė ranką ir sušnibždėjo žmonos vardą. Alison sumirksėjo ir atsigręžė.

– Viskas gerai, – ramino Rodas. – Viskas puiku. Dabar grįšime į lovą.

Kai jiedu įėjo į kambarį, Alison pravirko.

– Rodai, Rodai, aš vėl vaikščiojau per miegus, tiesa?

– Taip, bet nieko baisaus. Viskas gerai.

– Rodai, tą vakarą per pobūvį buvau labai supykusi. Buvau klausinėjama, ar ketinu studijuoti mediciną. Atsakiau, kad bent metus padirbėsiu. Kai tik pažvelgdavau į Betsę, pajėgiau galvoti tik apie tai, jog ji pavogė iš manęs stipendiją, kad galėtų tapti madingo klubo nare. – Apimta nevilties Alison sušnibždėjo: –

Tą naktį pasibaigus pobūviui aš vaikščiojau per miegus. Pabudau išėjusi iš Betsės kambario. Labai džiaugiausi, kad ji manęs neišgirdo. O gal aš ją nužudžiau?

Šiuos Alison žodžius nustelbė kūkčiojimas.

33

Leo Farlis parvežė Lorę taksi, paskui liepė vairuotojui palaukti, kol durininkas atidarė duris į fojė ir uždarė jas paskui dukterį.

„Padariau viską, ką galėjau, kad ji būtų saugi“, – pagalvojo Leo ir sunkiai atsidusęs atsilošė taksi sėdynėje. Diena buvo ilga, o dėl nerimo, kad Timis stovykloje, ji atrodė dar ilgesnė.

Leo buvo taip paskendęs apmąstymuose, kad nė nepastebėjo, kaip taksi sustojo prie jo namo gretimame kvartale.

Durininkas Tonis jau laukė pravėręs duris. Įprastai Leo strimgalviais puldavo iš taksi, bet šįvakar, sumokėjęs už kelionę, jis judėjo lėtai ir net padavė Toniui ranką, kad šis padėtų jam atsistoti.

Tada jis pajuto, kaip padažnėjo pulsas – Leo prasidėjo prieširdžių virpėjimas. Toniui paslaugiai laukiant, Leo išsiropštė iš automobilio. Paskui prisiminė savo gydytojo perspėjimą, kad reikia susirūpinti, jeigu širdis ima šitaip plakti – daužytis kaip pašėlusi.

– Išsyk važiuok į ligoninę, Leo, – įspėjo gydytojas. – Šis negalavimas kamuoja daugelį žmonių, bet tavasis yra labai rimtas. Tokiu atveju reikia nedelsiant sulėtinti širdies plakimą.

Leo pažvelgė į Tonį.

– Prisiminiau, kad kai ką palikau dukters namuose, – pamelavo jis, tada pridūrė: – Tikriausiai liksiu pas ją nakvoti.

– Gerai, pone. Labanakt.

Tonis ryžtingai uždarė duris, o Leo nenoriai liepė vairuotojui vežti jį į „Sinajaus kalno“ ligoninę.

„Ligoninė bent jau yra vos už kelių kvartalų“, – pamanė Leo ir patikrino sparčiai dažnėjantį pulsą.

34

Važiuodamas namo iš Salem Ridžo į Manhataną Aleksas Baklis mintyse rikiavo dienos įvykius. Keturios merginos, dabar moterys, buvo kartu nuo pat pirmos mokyklos klasės, bet santūriai pasisveikino viena su kita, nors vėliau, regis, bendravo draugiškiau.

Į Robertą Pauelą moterys reagavo priešiškai, nors mėgino tai slėpti po plonu nuoširdumo šydu.

Per daugelį metų apklausdamas liudytojus Aleksas išsiugdė gebėjimą nekreipti dėmesio į žodžius ir tyrinėti akis bei kūno judesius. Šiandien jis padarė išvadą, kad visos keturios absolventės neapkenčia Roberto Pauelo.

Kyla klausimas kodėl. Aleksas buvo tikras, kad šis priešiškumas atsirado anksčiau negu prieš dvidešimt metų.

„Tai kodėl jos sutiko dalyvauti universiteto baigimo iškilmėse? Net jei mano geriausias draugas norėtų kartu atšvęsti universiteto baigimą, aš neičiau pas jį į pobūvį, jeigu nekęsčiau jo tėvo", – mintijo Aleksas.

Tada kyla kitas kausimas. Ką jos jautė Betsei Boner Pauel? Jeigu viena iš keturių absolvenčių yra žudikė, ji privalėjo turėti svarų motyvą pasinaudoti galimybe likti nakvoti Pauelų namuose.

Tokie klausimai dėliojosi Alekso galvoje, kai jis pastatė automobilį garaže ir nuėjo į savo butą.

Ramonas kaipmat išgirdo durų spynoje besisukantį raktą. Šypsodamasis jis išdygo fojė.

– Labas vakaras, pone Aleksai. Tikiuosi, diena buvo sėkminga?

– Sakykim, kad ji buvo *įdomi*, – atsakė Aleksas irgi nusišypsodamas tarnui. – Išsyk einu persirengti. Man tikrai nevertėjo šiandien vilkėti švarko ir ryšėti kaklaraiščio. Lauke buvo karšta.

Bute buvo maloniai vėsu, o Alekso drabužinė Ramono, kuris kiekvieną švarką, marškinius ir kaklaraiščius buvo sukabinęs pagal spalvas, pastangomis atrodė tobulai pavyzdinga. Alekso kelnės irgi buvo sukabintos tvarkingai.

Aleksas apsivilko sportinius marškinėlius trumpomis rankovėmis ir užsimovė rusvai žalsvas kelnes. Tada nusiplovė rankas, apšlakstė vandeniu veidą ir nusprendė, kad nori šalto alaus.

Eidamas per valgomąjį Aleksas pamatė, kad vakarienė paruošta dviem asmenims.

– Ramonai, kas ateis į svečius? – paklausė jis atidarydamas šaldytuvą. – Neatmenu, kad būčiau ką nors kvietęs.

– Neturėjau galimybės jūsų įspėti, pone, – atsakė Ramonas ruošdamas nedidelę užkandžių lėkštę. – Netrukus turėtų pasirodyti jūsų brolis. Šįryt jis Niujorke turėjo susitikimą.

– Atvyks Endriu. Puiku, – nuoširdžiai apsidžiaugė Aleksas, nors buvo truputį nusivylęs, nes ketino per vakarienę užsirašyti visus šios dienos įspūdžius.

Tačiau Endriu žino, kad šiandien prasidėjo filmavimas, ir tikriausiai turės daugybę klausimų, kurie gali būti naudingi aiškinantis faktus.

„Kas už mane tai gali išmanyti geriau“, – pagalvojo Aleksas.

Vos tik jis spėjo gurkštelėti alaus, varpelių skambėjimas pranešė, jog atvyko Endriu. Jis turėjo savo raktą ir jau ėjo pro duris, kai Aleksas įžengė į fojė.

Broliai ilgą laiką gyveno vienu du. Jų motina mirė, kai Aleksas studijavo pirmame kurse, tėvas iškeliavo anapilin po dvejų metų. Aleksui tuo metu sukako dvidešimt vieni ir jis buvo paskirtas Endriu globėju.

Kaip ir dauguma brolių, vaikystėje jie dažnai kivirčydavosi. Abu buvo geri sportininkai, ir tas, kuris nugalėdavo kitą golfo ar teniso aikštelėje, nepaprastai džiūgaudavo.

Tačiau šios varžybos baigėsi broliams likus be tėvų. Jie turėjo tik tolimus pusbrolius bei pusseseres, bet nė vienas jų negyveno Niujorke. Broliai pardavė namą Austrių įlankoje ir persikėlė į keturių kambarių butą Rytinėje šešiasdešimt septintojoje gatvėje Manhatane, ten gyveno kartu, kol Endriu baigė Kolumbijos universiteto Teisės fakultetą ir išvyko dirbti į Vašingtoną.

Aleksas jau buvo baigęs Niujorko universiteto Teisės fakultetą ir penktus metus sėkmingai dirbo advokatų kontoroje. Jis liko gyventi tame bute, kol nusipirko kitą Bikman Pleise.

Kitaip nei Aleksas, Endriu prieš šešerius metus susituokė ir dabar turėjo tris vaikus – penkerių metų berniuką ir dvejų metukų dvynes.

– Kaip laikosi Marsė ir vaikai? – išsyk paklausė Aleksas trumpai apkabinęs brolį.

Endriu – jis buvo metro aštuoniasdešimt aštuonių centimetrų ūgio, brolis – metro devyniasdešimt trijų, truputį tamsesniais plaukais ir žydrai pilkomis akimis, tokio pat kūno sudėjimo kaip Aleksas – nusišypsojo.

– Marsė pavydi, kad vienai nakčiai ištrukau iš namų. Mergaitės yra tikras siaubingų dvynių pavyzdys. Jų žodyne tėra vienas žodis: „ne". Džonis – puikus vaikas. Ir būdamas dvejų jis nekėlė mums rūpesčių. Endriu dirstelėjo į stiklinę brolio rankoje.

– Gal pasiūlytum ir man?

Ramonas jau pylė alų į atšaldytą stiklinę.

Broliai įsikūrė poilsio kambaryje. Išalkęs Endriu įniko užkandžiauti.

– Esu išbadėjęs. Šiandien nevalgiau priešpiečių.

– Galėjai užsisakyti, kad atvežtų, – patarė Aleksas.

– Tikrai išmintingas pasiūlymas. Gaila, apie tai nepagalvojau.

Broliai trumpai vienas kitam nusišypsojo, tada Endriu paklausė:

– Dabar užduosiu šešiasdešimt keturių tūkstančių dolerių vertės klausimą. Kaip šiandien sekėsi?

– Buvo įdomu.

Aleksas ėmė pasakoti, kas nutiko per pusryčius. Kai pasakė, kad Nina Kreig apalpo išvydusi Klerą, Endriu jį pertraukė:

– Ar ji apalpo iš tiesų, ar tik apsimetė?

– Kodėl klausi? – pasidomėjo Aleksas.

– Nepamiršk, kad prieš mums susituokiant Marsė daug vaidino. Baigusi universitetą ji penkerius metus gyveno Kalifornijoje. Sužinojusi, kad tu dalyvauji šiame projekte ir kad žurnalistai atnaujina seną bylą, ji man pasakė, jog viename spektaklyje vaidino kartu su Mjuriele Kreig, ši kas vakarą po spektaklio traukdavo į barą, pasigerdavo ir visiems pasakodavo, kad galėjo ištekėti už Roberto Pauelo, bet kvaiša duktė pasikvietė savo draugės motiną ir supažindino ją su Pauelu. Ji šūkaudavo, kad buvo beveik susižadėjusi su Pauelu ir kad dabar galėtų gyventi dvare su gražiu, turtingu vyru, jeigu ne toji pusprotė Nina. Matyt, vieną vakarą tame bare buvo ir Nina, nes, Mjurielei baigus šūkauti, motina ir dukra vos nesusipešė!

– Ką gi, galbūt tai pagrindžia tavo spėjimą, – tarė Aleksas. – Veikiausiai ji iš tiesų apalpo, bet, kai atsipeikėjo, klykdama liepė motinai patraukti nuo jos savo niekingas rankas.

– Kiek metų Betsė buvo ištekėjusi už Pauelo? – paklausė Endriu. – Šešerius ar septynerius?

– Devynerius.

– Kaip manai, ar Nina Kreig galėjo pasinaudoti galimybe atsikratyti Betsės likdama po pokylio Pauelų namuose ir šitaip motinai grąžinti Robertą? Marsė man pasakojo, kad Nina – kietas riešutėlis.

Aleksas ilgai neatsakė, paskui pašaipiai tarstelėjo:

– Gal tau vertėtų būti baudžiamųjų bylų advokatu?

Tarpduryje išdygo Ramonas.

– Vakarienė patiekta, jeigu esate pasirengęs, pone.

– Tikiuosi, valgysime žuvį, – tarė Aleksas pakildamas. – Juk tai maistas smegenims, tiesa, Ramonai?

35

Lorė buvo nustačiusi žadintuvą šeštai valandai, bet pabudo pusę šešių. Dirstelėjusi į laikrodį ant naktinio stalelio ji pamatė, kad dar pusvalandį gali pasilepinti lovoje.

Jeigu Timis atsikeldavo anksti, atkiūtindavo į motinos kambarį ir susirangydavo lovoje šalia jos. Lorei labai patikdavo apkabinti sūnų ir jausti jo po smakru pakištą galvą. Pagal savo amžių berniukas buvo aukštas, bet vis tiek atrodė toks mažas ir pažeidžiamas, kad Lorė visa savo esybe pajusdavo didžiulį poreikį jį saugoti.

„Dėl tavęs galėčiau ir nužudyti", – karštai sakydavo sau mintyse Lorė, kai galvoje nuaidėdavo Mėlynakio grasinimas.

Tačiau šiandien Timis pirmą sykį gyvenime nakvojo ne namie. Jeigu Lorei prireikdavo išvykti darbo reikalais, su Timiu likdavo Leo.

Ar Timiui patinka stovykla? Gal berniukas ilgisi namų? Tai būtų suprantama, įtikinėjo save Lorė. Visi, išvykę pirmą kartą į stovyklą, šitaip jaučiasi dieną kitą.

„Tačiau aš ilgiuosi *jo*", – pamanė moteris nusimesdama antklodę ir suvokdama, kad paprasčiau bus atsikelti, negu gulėti atmerktomis akimis ir nerimauti dėl Timio.

Lorė nuo tualetinio stalelio paėmė įrémintą nuotrauką. Ji buvo išdidinta iš momentinės, kurioje kažkas įamžino Gregą, Timį ir ją, kai šeima su grupe draugų ilsėjosi Rytinio Hamptono paplūdimyje.

Tai buvo paskutinė jų trijų nuotrauka. Po savaitės Gregas buvo nušautas.

Lorė piršto galiuku perbraukė Grego veidą, per pastaruosius penkerius metus ji taip darė šimtus sykių. Kartais moteris įsivaizduodavo, kad jaučia ne plokščią nuotraukos paviršių, bet tikrą Grego veidą, o braukdama per lūpas, pajunta, kaip Gregas nusišypso.

Lorė prisiminė, kaip vieną naktį, praėjus keliems mėnesiams po Grego mirties, ją užplūdo toks stiprus ilgesys, kad užmigo be paliovos kartodama vyro vardą.

Tada jį susapnavo, Grego veidas buvo susirūpinęs ir liūdnas, tarsi jis graužtųsi, kad Lorė labai gedi...

Papurčiusi galvą ji padėjo nuotrauką ant tualetinio stalelio. Po penkiolikos minučių, dar šlapiais po dušo plaukais, ant liekno kūno užsimetusi medvilninį chalatą, ji įžengė į virtuvę, kur laikrodis jau buvo įjungęs kavavirę, iš jos varvėjo kava.

Džeris su Greise atvažiavo Lorės 7.45. Kiti filmavimo grupės nariai su jais susitiks Pauelo dvare.

Greisė, kaip įprastai, mėgino išvaikyti miegus.

– Nuėjau gulti dešimtą, – kalbėjo ji Lorei, – bet negalėjau užmigti. Mėginau suprasti, kuri jų galėjo nužudyti Betsę Pauel.

– Ir kokią padarei išvadą? – paklausė Lorė.

– Bet kuri arba jos visos kartu – turiu galvoje keturias absolventes. Kaip knygoje „Žmogžudystė Rytų ekspresе". Ten visi paeiliui subadė peiliais vyruką, pagrobusį kūdikį.

– To jau per daug, Greise, – kategoriškai paprieštaravo Džeris. – Greičiausiai kalta namų ekonomė. Ji tikrai nori, kad mes visi atsidurtume Marse, ir ne tik todėl, kad buvo sutrikdyta nusistovėjusi tvarka. Manau, ji nerimauja. O ką galvoji tu, Lore?

Tuo metu Lorė išsitraukė mobilųjį. Ji išgirdo silpną signalą, pranešantį, kad atėjo žinutė.

Žinutę atsiuntė Bretas Jangas. Joje buvo parašyta:

„Lore, ketvirčio finansinės ataskaitos rodo, kad vėl sumažėjo pajamos. Kaip jau sakiau, paskutinieji du tavo projektai buvo brangūs ir nuvylė. Pasistenk, kad šis būtų sėkmingas."

36

Ponas Pauelas pabudo anksčiau negu įprastai. Po septynių penkiolika jis jau baigė gerti antrą puodelį kavos. Sėdėdamas pusryčių kambaryje, jis gerai matė galinį kiemą, šis vaizdas jį džiugindavo. Tačiau šiandien, nors rožių krūmai aplink vidinį kiemą gražiai žydėjo, iš fontano tryško krištolinio tyrumo vandens čiurkšlė, o gėlės aplink tvenkinį mirguliavo tarsi dailininko paletė, Pauelo veide ryškėjo nepasitenkinimas. Filmavimo grupė paliko prie namo galo du didelius furgonus. Džeinė žinojo, kad ponui Pauelui tai nemalonu kaip ir jai.

Ekonomė lengvai atspėdavo šeimininko nuotaikas. Vakar jį, regis, pralinksmino tokie įvykiai kaip Ninos Kreig apalpimas ir Mjurielės akivaizdžios koketiškos užuominos apie dienas, kurias jiedu leisdavo kartu prieš jam susipažįstant su Betse.

Ką Pauelas žino apie Džordžą Kurtį ir Betsę, spėliojo Džeinė. Per pobūvį prieš dvidešimt metų Džeinė nešiodama užkandžius pajuto beveik didžiulę įtampą tarp Kurčio ir Betsės. Jai pavyko prisėlinti visai arti Kurčio ir išgirsti, kaip jis pagrasino Betsei. Džeinė žinojo, kad, jeigu Betsei pavyktų iš Kurčio išpešti 25 milijonus dolerių, ji tuos pinigus paslėptų, kaip pasielgė su papuošalais, ir toliau gyventų su ponu Pauelu.

„Jeigu tik nutuoktum, kiek daug aš apie tave žinau, – pagalvojo Džeinė nugalėdama norą paplekšnoti jam per petį. – Ar priminti ponui Pauelui, kad jis pats sutiko užvirti šią košę, ir pasiūlyti vykti į savo biurą, nes šiandien jam prieš kamerą kalbėti nereikės?“

Tačiau Džeinė nepalietė šeimininko peties ir nepasiūlė vykti į biurą. Ji žinojo, kad poną Pauelą pritrenks toks Džeinės familiarumas. Ji tiesiog pasiūlė dar kavos, o kai Pauelas šiurkščiai atsisakė, tyliai išėjo iš kambario.

Vakar Džeinė matė, kaip tas veidmainis Džošas knaisiojasi po rankines, nes absolvenčių buvo paprašyta palikti jas ant stalo vidiniame kieme. Iš vienos vairuotojas kažką išėmė. Džeinė nebuvo tikra, kieno ta rankinė, nes Džošas viską padarė labai mitriai. Ką įdomaus jis ten rado? Džeinė jau seniai žinojo, kad Džošas įrašinėja žmonių, kuriuos veža, pokalbius. Ji taip pat žinojo, kad Betsei, „poniai Pauel", – nusišaipė Džeinė, – nepatinka vairuotojo elgesys.

„Jis nebūtų išsilaikęs šiame darbe, jeigu šeimininkė būtų gyva", – pamanė ekonomė.

Tad ką jis paėmė iš rankinės? Džeinė žinojo viena – jeigu tai būtų naudinga ponui Pauelui, Džošas, tarsi šuo, kuris nori, kad šeimininkas draugiškai jį patapšnotų, parodytų, ką radęs, ir gautų papildomą šimtą dolerių.

– Džeine, šįryt nenoriu su niekuo susitikti, – perspėjo ponas Pauelas. – Daug laiko praleisiu kalbėdamas telefonu su savo biuru. Filmavimo grupė atsiveš savo maisto, tad nėra reikalo jų įsileisti į virtuvę. Televizininkai naudosis tualetu baseino paviljone. Tegul jie trainiojasi vidiniame kieme, o į tualetą vaikšto pro virtuvę. Nenoriu, kad kuris nors jų užliptų į viršų arba šmirinėtų po namus. Aišku?

„Kas pasikeitė nuo vakar vakaro, juk šeimininkas, regis, buvo gerai nusiteikęs?" – spėliojo Džeinė.

Gal jį baugina pokalbis akis į akį su tuo advokatu Aleksu Bakliu? Džeinė skaitė apie Baklį ir matė jį per televiziją aptarinėjantį nusikaltimus. Ekonomė žinojo, kad advokatas ir jos klausinės apie tą vakarą.

„Ką gi, man beveik trisdešimt metų pavyko su niekuo nesidalyti savo mintimis, – pagalvojo Džeinė. – Esu tikra, kad ir toliau galiu saugoti paslaptis."

Džeinė nusišypsojo prisiminusi papuošalus, kuriuos po Betsės mirties paėmė iš jos slėptuvės. Suprantama, Betsė pono Pauelo akivaizdoje niekada nebuvo pasipuošusi Džordžo Kurčio dovanotais auskarais, žiedu ir vėriniu. Šeimininkė juos laikė slaptiems pasimatymams, kai vyras būdavo išvykęs iš miesto. Ponas Pauelas apie papuošalus nieko nežinojo, o Džordžas Kurtis tikrai neketino jų susigrąžinti.

„Įdomu, ar per visus šiuos metus Kurčiui rūpėjo, kad kas nors gali rasti tuos papuošalus ir išsiaiškinti, kad tai jis juos padovanojo? Tą vakarą jis grasino Betsei ir gyvena tik už dešimties minučių kelio pėsčiomis. Ką gi, jeigu bent menkiausi įtarimai dėl Betsės mirties kris ant pono Pauelo arba ant manęs, apsimesiu, jog ką tik radau tuos papuošalus, ir Džordžas Kurtis bus apkaltintas dėl Betsės žmogžudystės."

Patenkinta, kad papuošalai saugiai paslėpti jos bute, Džeinė paėmė kavos puodelį, kurį išeidamas iš kambario paliko ponas Pauelas, ir, meiliai priglaudusi jį prie lūpų, baigė gerti kavą.

37

Klera užsisakė į kambarį apelsinų sulčių, kavos ir anglišką keksiuką. Iš anksto susiruošusi ji laukė automobilio, nuvešiančio ją į namus, kuriuose praleido devynerius nemaloniausius gyvenimo metus.

Ji tyčia apsirengė taip, kaip rengdavosi namie – apsivilko paprastus medvilninius marškinius ilgomis rankovėmis ir juodas kelnes. Šiandien ji nepasidarė makiažo ir, kaip buvo įpratusi, nepasipuošė jokiais papuošalais.

„Visus tuos metus gyvenau mamos šešėlyje, – pagalvojo Klera. – Mama mane į jį įstūmė dar vaikystėje. Kodėl turėčiau keistis? Be to, ką nors keisti jau per vėlu."

Klerai pasitenkinimą teikė tik vienas dalykas – darbas socialinėje rūpyboje sprendžiant šeimų bėdas. Moteris žinojo, kad jai ši veikla gerai sekasi, ir pajusdavo ramybę bei džiugesį tik tada, kai padėdavo iš nepakenčiamų sąlygų išgelbėti moteris ir vaikus.

„Kodėl čia grįžau? – klausė ji pati savęs. – Kodėl maniau, kad pavyks iš viso to išsipainioti? Ką ketinau nuraminti?"

Dalyvaudamos laidoje visos absolventės rizikavo, kad paaiškės slaptos priežastys, dėl kurių jos nekentė Betsės. Klera visas šias priežastis žinojo ir pritarė draugėms. Ji prisiminė, kaip kitos trys merginos palaikydavo ją vidurinėje mokykloje.

„Būdama su draugėmis, – mąstė Klera, – galėdavau užsimiršti. Dabar visos bijome, kad žmonės ką nors apie mus sužinos. Ar ši laida padės atskleisti tiesą, ar tiesiog bus padrikas skausmingų prisiminimų ir suardytų gyvenimų pakartojimas?"

Klera sudirgusi gūžtelėjo pečiais ir įjungė žinias, kad užmuštų laiką, kol atvažiuos automobilis. Per žinias buvo pranešta, kad filmuojama laida apie Betsės Boner Pauel žmogžudystę ir kad ji bus „laukiamiausias televizijos sezono įvykis“.

Vos tik moteris spustelėjo nuotolinio valdymo pultelio mygtuką ir televizoriaus ekranas užtemo, sučirškė telefonas. Džošas Damianas skambino iš fojė, vairuotojas džiaugsmingai klausė, ar ji pasirengusi išvykti.

„Galbūt aš buvau pasirengusi jau prieš dvidešimt metų“, – pamanė Klera, pasiėmė rankinę ir užsimetė ją ant peties.

38

Leo Farlis policijos viršininkui Edui Penui paskambino pirmadienį, devintą valandą vakaro. Edas iš balso suprato, kad Leo yra pavargęs, bet tiesiog nustėro išgirdęs, kad šis guli ligoninėje.

– Nepavyksta sunorminti širdies ritmo, – paaiškino Leo. – Vadinasi, negalėsiu būti prie Pauelo dvaro ir saugoti, kad neatsitiktų kokia bėda.

Penas pirmiausia pagalvojo, kad Leo Farlį jau penkerius metus slegia grėsmė jo dukteriai bei vaikaičiui ir kad ši grėsmė jį palaužė. Pasakęs, ką Leo ir taip žinojo, – kad filmavimo grupė prie Pauelo dvaro vartų yra pastačiusi sargybą, saugančią nuo paparacų, ir kad sargyba tikrina kiekvieną, mėginantį patekti į tą teritoriją, – policijos viršininkas pažadėjo kelyje už dvaro pastatyti patrulinį automobilį, kad niekas nemėgintų perlipti per tvorą.

Pradėjus filmuoti laidą, Penas parsinešė namo išsamią bylą ir ėmė dar sykį ją skaityti.

Kai paskambino Leo, jis per didinamąjį stiklą tyrinėjo nusikaltimo vietos nuotraukas, dailiai apstatytą miegamąjį, keistai atrodantį Betsės Pauel kūną išsidraikiusiais ant pagalvės plaukais, išsprogusiomis akimis, ant pečių susiraukšlėjusius atlasinius naktinius marškinius.

Byloje Penas perskaitė, kad namų ekonomė buvo virtuvėje, kai išgirdo šurmulį viršuje, atbėgusi ji rado ant grindų šalia lovos

sukniubusį ir gaudantį orą Robertą Pauelą, atnešta Betsei kava nuplikino jam rankas.

Išgirdusios Džeinės klyksmą į miegamąjį atbėgo keturios absolventės. Jos teigė, kad Džeinė Novak rėkė: „Betse, Betse", nors įprastai ją vadindavo ponia Pauel.

Džeinė prisipažino, kad, nutraukusi pagalvę nuo aukos veido, ji nuo kilimo pakėlė smaragdo auskarą ir padėjo ant naktinio stalelio.

– Matyt, auskarą pakėliau todėl, kad vos jo neužmyniau, – aiškino namų šeimininkė. – Tuo metu negalvojau, ką darau.

„Ji sudarkė nusikaltimo vietą, – nusprendė Penas. – Iš pradžių nutraukdama pagalvę, paskui pakeldama auskarą."

– Tada pribėgau prie pono Pauelo, – toliau buvo rašoma Džeinės parodymuose. – Jis buvo apalpęs. Pamaniau, kad negyvas. Per televiziją mačiau, kaip atliekamas gaivinimas, ir pamėginau tai daryti galvodama, kad šeimininkui galbūt sustojo širdis. Tada pasirodė merginos, ir aš joms sušukau, kad paskambintų policijai ir iškviestų greitąją.

Penas prisiminė, kad jam išsyk sukėlė įtarimą visų keturių absolvenčių ramumas. Žinoma, jos policijos viršininkui pasakė, kad nemiegojo iki trečios valandos ryto ir buvo išgėrusios daug vyno. Miego stygius ir alkoholio perteklius galėjo prislopinti merginų reakciją į Betsės Pauel mirtį. Tačiau Penui pasirodė, kad, nepaisant sukrėtimo, Klera Boner stulbinamai tvardėsi, nors jos motina buvo rasta negyva.

Visos keturios absolventės per apklausą taip pat laikėsi labai ramiai.

„Iki šiol nemanau, kad tai padarė įsibrovėlis, – pagalvojo Penas. – Visada buvau įsitikinęs, kad Betsę Pauel nužudė kas nors iš namiškių."

Tuo metu name buvo šeši žmonės: Robertas Pauelas, namų ekonomė ir keturios absolventės.

„Dabar juos visus apklausia Baklis, – dingtelėjo Penui. – Per kryžminę liudytojų apklausą jis turėtų būti tikras dinamitas. Bus

įdomu palyginti pradinius parodymus su tuo, ką jos dabar pasakys prieš kamerą."

Papurtęs galvą Penas apsidairė savo poilsio kambaryje. Ant jo departamento liko gėdos dėmė, nes nusikaltimas taip ir nebuvo išaiškintas. Policijos viršininko žvilgsnis nukrypo į sieną, ant kurios kabojo per daugelį metų pelnyti asmeniniai ir jo vadovaujamo departamento apdovanojimai. Penas norėjo dar vieno.

Už Betsės Boner Pauel žmogžudystės išaiškinimą.

Tada jis dirstelėjo į laikrodį. Buvo dešimt minučių po devynių. Daugiau beprasmiškai spėlioti nėra kada. Penas pakėlė telefono ragelį ir įsakė kitą rytą už Pauelo dvaro pastatyti patrulinį automobilį.

39

Antradienio rytą Brunas pabudo šeštą valandą. Tuoj pat suvokė, kad vis labiau artėja prie šlovės akimirkos, kai galės galutinai atkeršyti.

Ruošdamas spartietiškus pusryčius jis įjungė televizorių. Brunui buvo leista kambaryje turėti mažą šaldytuvą. Jis įjungė kavavirę, paskui į dubenėlį įbėrė grūdainių ir įpylė jogurto.

Išklausęs svarbiausius žinių pranešimus ir gerą tuziną reklaminių siužetjuosčių Brunas pagaliau išgirdo tai, ko laukė.

„Bandomieji laidų ciklo „Įtariamieji“ filmavimai šiuo metu vyksta Roberto Pauelo dvare. Po dvidešimties metų keturios universiteto baigimo iškilmių garbės viešnios atvažiavo dalyvauti televizijos laidoje ir įrodyti, kad yra nekaltos dėl gražuolės, aukštuomenės atstovės Betsės Boner Pauel mirties.“

Brunas garsiai, nelinksmai ir šaižiai nusijuokė. Vakar jis kalbėjosi su vienu stebėtinai šnekiu televizijos filmavimo grupės nariu. Jis pasakė, kad bus filmuojama šiandien ir rytoj. Šįvakar absolventės liks nakvoti. Jos prieš kamerą pasirodys sėdėdamos poilsio kambaryje lygiai taip pat, kaip prieš dvidešimt metų. Rytoj iš ryto bus filmuojami atsisveikinimo pusryčiai.

O kol jos pusryčiaus, Brunas išdygs iš paviljono prie baseino su šautuvu ir nusitaikys į ją.

Brunas jau seniai, kai dar būdamas vaikas Brukline šlaistėsi su vyrukais, kurie priklausė gaujai, svajojo apie šią dieną. Jis dirbo indų surinkėju valgykloje, čia kiekvieną rytą pusryčiaudavo kai kurie gaujos nariai.

Brunas girdėjo, kaip pora gangsterių gyrėsi galį pataikyti į obuolį ant Vilhelmo Telio sūnaus galvos, bet šautuvu, o ne iš lanko. Kaip tik tuo metu Brunas nusipirko naudotą šautuvą bei pistoletą ir ėmė treniruotis.

Po šešių mėnesių, nurinkdamas indus nuo stalo, Brunas dviem besigiriantiems vyrukams pasakė, kad norėtų parodyti, koks yra geras šaulys. Šie nusišaipė, bet vienas vyrukas tarė:

– Žinai, vaike, man nepatinka žmonės, kurie mane gaišina girdamiesi. Jeigu nori pasirodyti, leisiu tau pamėginti.

Šitaip Brunas buvo priimtas į gaują.

Brunas bet kada galėjo nušauti Lorę Moran, bet norėjo būti tikras, kad tuo metu, kai moteris sukniubs, bus įjungtos kameros.

Laukdamas šios akimirkos jis garsiai šliurpė kavą.

Patruliniame automobilyje sėdintis policininkas strimgalviais puls per tvorą ir nubėgs valgomojo link. Taip pat pasielgs ir televizijos filmavimo grupės nariai. Kai jie prabėgs pro baseino paviljoną, Brunas išsmuks pro galines duris ir akimirksniu persiropš per tvorą.

Jam tereikės keturių minučių nubėgti iki viešos automobilių aikštelės prie geležinkelio stoties. Ji buvo vos už vieno kvartalo nuo kambario, kuriame dabar sėdi Brunas.

Jis išsirinko, kokį automobilį pavogs. Tai bus leksusas universalas, jį savininkas palieka kiekvieną rytą septintą valandą ir septintos penkiolika traukiniu išvyksta į Manhataną.

Brunas spruks automobiliu anksčiau, negu visi spės susigaudyti, iš kur buvo paleistas šūvis.

Savininkas nepraneš apie pavogtą automobilį iki ketvirtadienio vakaro.

Brunas taip įtemptai svarstė savo planą, kad nė nepajuto, kaip ištuštėjo jo kavos puodelis.

Kas gali nepavykti?

Žinoma. Policininkas gali nepajėgti perlipti per tvorą.

„Tada jis, žinoma, puls mane, – svarstė Brunas. – Nenorėčiau jo nušauti. Išgirdęs šūvį atbėgs antras faras. Tačiau jeigu pasinaudosiu šautuvo buože, laimėsiu užtektinai laiko..."

Netikėtumo akimirka, sąmyšis, kuris kils Lorei sukniubus, jai iš galvos trykštantis kraujas – visa tai bus palanku Brunui.

„Galiu būti sučiuptas, – prisipažino pats sau Brunas, – tada visam laikui prarasiu viltį pašalinti Timį. Bet jeigu pavyks pasprukti, su vaiku susidorosiu greitai. Man negali amžinai sektis."

Įsibrovęs į Leo kompiuterį Brunas sužinojo, kad Timis yra stovykloje, kurioje palapinėje miega bei visas kitas smulkmenas. Tačiau net jeigu Brunui pavyktų naktį įsibrauti į stovyklą ir pagrobti Timį, Lorei būtų netrukus pranešta, ir Brunas netektų galimybės prie jos prisėlinti. Su Timiu teks susitvarkyti vėliau.

Brunas gūžtelėjo pečiais. Jis buvo tikras, kad toji sena moteris išgirdo jo grasinimą: „Dabar tavo motinos eilė, paskui – tavo." Teks laikytis šio plano.

Brunas nuo vakar nebuvo tikrinęs Leo telefono, nors buvęs policininkas ne kažin ką gali kitiems pasakyti.

Brunas išklausė Leo vakarykščio skambučio policijos viršininkui įrašą. *Leo Farlis yra „Sinajaus kalno" ligoninės intensyvios slaugos skyriuje.*

Brunas ėmė svarstyti, kokias galimybes jam atveria ši žinia.

Tada nusišypsojo.

Žinoma, žinoma, pavyks. Turi pavykti. Brunas viską atliks sėkmingai.

Kai Lorė valgys atsisveikinimo pusryčius, Brunas išeis iš baseino paviljono laikydamas Timį už rankos ir nukreipęs pistoletą berniukui į galvą.

40

Reginos rankos taip smarkiai drebėjo, kad ji vos pajėgė per galvą užsimauti medvilninius marškinėlius. Lorė Moran patarė apsirengti paprastai. Ji pagamino drabužių, kuriuos merginos vilkėjo, kai atradus Betsės kūną atvyko policija, kopijas. Absolventės atidavė savo pižamas kriminalistams ir buvo paprašytos palaukti poilsio kambaryje, kol bus apklaustos.

Tada Regina vilkėjo raudonus medvilninius marškinėlius ilgomis rankovėmis ir mūvėjo džinsus. Dabar ją slėgė mintis, kad reikės vilkėti panašius drabužius. Moteris jautėsi taip, tarsi visi apsauginiai sluoksniai, po kuriais ji daugiau nei dvidešimt metų stengėsi pasislėpti, staiga buvo nuplėšti.

Pagalvojusi apie tuos drabužius Regina prisiminė, kaip jos visos susispietė į krūvą, joms net nebuvo leista nueiti į virtuvę pasiimti puodelio kavos ar duonos skrebučio. Su jomis poilsio kambaryje buvo ir Džeinė, nors moteris maldavo leisti jai kartu su ponu Pauelu greitąja važiuoti į ligoninę.

Kas iš jos rankinės išėmė tėvo savižudžio raštelį? Ir ką šis žmogus su tuo rašteliu darys?

Jeigu policija ras raštelį, Regina gali būti suimta už tai, kad paėmė jį nuo tėvo lavono. Moteris žinojo, kad policija įtarinėjo, jog raštelis buvo ir Regina jį paėmė. Ji be paliovos melavo, kol buvo tiriama tėvo žūtis. Kad ir kas dabar turi šį raštelį, gali jį atiduoti policijai. Tada Regina bus apkaltinta nužudžiusi Betsę.

Jos akys pritvinko ašarų.

Devyniolikmečiui Reginos sūnui Zakui užteko proto sunaikinti raštelio kopiją. Vaikinas mėgino rasti ir originalą, paskui prašė motinos neimti raštelio su savimi.

Kas atsitiks Zakui, jeigu Regina bus suimta ir apkaltinta dėl Betsės žmogžudystės?

Regina prisiminė mažą berniuką, kuris po pamokų, kai nebūdavo kurios nors sporto šakos treniruočių, ateidavo į jos nekilnojamojo turto agentūrą padėti lankstyti ir išsiųsti agentūros reklamą į vietos bendruomenes. Vaikas būdavo sužavėtas, kai kurią nors reklamą paskelbdavo laikraščiai. Jie retai kada prašaudavo pro šalį. Regina žinojo, kaip jai šiuo požiūriu sekasi.

Kai į kambarį buvo atnešti pusryčiai, ji pamėgino išgerti kavos ir atsikąsti prancūziško raguolio, bet kąsnis įstrigo gerklėje.

„Privalai susitvardyti, – paliepė sau mintyse Regina. – Jeigu atrodysi per daug susijaudinusi, kai tas advokatas Aleksas Baklis tave klausinės, tik pabloginsi savo padėtį. Dieve, prašau leisti man iš viso to išsipainioti."

Suskambo telefonas. Atvyko automobilis nuvežti ją į Pauelo dvarą.

– Tuojau pat nusileisiu, – atsakė Regina stengdamasi neišsiduoti, kad jos balsas dreba.

41

Po pasivaikščiojimo per miegus Alison jau nebeužmigo. Rodas jautė, kaip žmona vartosi lovoje, tad galiausiai ją apkabino ir prisitraukė prie savęs.

– Ale, turi nuolat sau priminti, kad tą naktį vaikščiojai per miegus. Net jei manai, jog buvai Betsės kambaryje, tai nereiškia, kad tavo prisiminimai tikslūs.

– Aš ten buvau. Betsė buvo uždegusi blausią šviesą. Net prisimenu, kaip mačiau ant grindų žėrintį auskarą. Rodai, jeigu tada aš jį pakėliau, ant auskaro turėjo likti mano pirštų atspaudų.

– Tačiau tu jo *nepakėlei,* – ramino žmoną Rodas. – Ale, turi liautis šitaip galvojusi. Prieš kamerą privalai tiesiog sakyti tai, ką žinai, vadinasi, nieko. Išgirdai Džeinės klyksmą ir kartu su kitomis nubėgai į miegamąjį. Kaip ir kitos, buvai priblokšta. Klausinėjama nuolat kartok žodį „kitos", ir viskas bus gerai. Taip pat nepamiršk, kad dalyvauji šioje laidoje, nes nori gauti pinigų studijuoti mediciną. Ką aš tau kalu nuo tada, kai atsirado galimybė grįžti į medicinos fakultetą?

– Jog kada nors vadinsi mane naująja madam Kiuri, – sušnibždėjo Alison.

– Teisingai. O dabar miegok.

Tačiau Alison nebeužmigo, nors ir liovėsi vartytis. Septintą ryto suskambėjus žadintuvui, ji jau buvo išsimaudžiusi duše ir apsivilkusi kelnes bei marškinėlius trumpomis rankovėmis. Netrukus ji persirengs medvilniniais marškinėliais ir džinsais, kaip tą rytą, kai buvo rasta nužudyta Betsė.

42

Lorė, Džeris ir Greisė šįryt atvyko į Pauelo dvarą keliomis minutėmis vėliau negu kiti filmavimo grupės, kurią sudarė kirpėja, grimuotoja ir kostiumininkės padėjėja, nariai. Filmavimo aikštelėje jiems buvo skirti du furgonai – vienas persirengti, kitas – sušukuoti ir nugrimuoti visus, kurie pasirodys prieš kamerą.

Lorė ir anksčiau sėkmingai dirbo su trimis šios filmavimo grupės narėmis.

– Pirmiausia filmuosime keturias absolventes ir namų ekonomę su tais drabužiais, kuriuos jos vilkėjo, kai buvo rastas Betsės lavonas. Makiažas turėtų būti neryškus, nes moterys neturėjo nei laiko, nei noro jį pasidaryti. Turime policijos tą rytą darytą nuotrauką. Atidžiai į ją įsižiūrėkite ir pasistenkite, kad laidos dalyvės atrodytų taip, kaip atrodė prieš dvidešimt metų. Jų plaukai jau ne tokie ilgi, bet visos moterys gerai išsilaikė.

Megė Miler, grimuotoja, priėjo prie furgono lango, kad galėtų geriau įsižiūrėti į nuotrauką.

– Štai ką tau, Lore, pasakysiu: jos visos mirtinai išsigandusios.

– Sutinku, – pritarė Lorė. – Mano užduotis išsiaiškinti kodėl. Žinoma, reikėjo tikėtis, kad jos atrodys priblokštos ir nusiminusios, bet kodėl visos yra tokios išsigandusios? Jeigu Betsę nužudė įsibrovėlis, tai ko šios moterys bijo?

Scena bus filmuojama poilsio kambaryje, į kurį tą rytą policija nusiuntė visas merginas. Neįtikėtina, bet nebuvo pakeisti nei

baldai, nei užuolaidos, tad kambarys buvo vaiduokliškai panašus į tą, koks buvo prieš dvidešimt metų.

Antra vertus, įtikinėjo save Lorė, matyt, per visus šiuos metus poilsio kambariu naudojosi tik Robertas Pauelas. Pasak Džeinės Novak, svečius jis priima svetainėje ir valgomajame. Namų ekonomė aiškina, kad ponas Pauelas po vakarienės eina arba į poilsio kambarį, kur žiūri televizorių ar skaito, arba lipa į viršų, į savo apartamentus.

Jis čia gyvena vienas, o Džeinė stropiai tvarko namus, todėl nėra ko stebėtis, kad nereikėjo keisti interjero.

O gal, spėliojo Lorė, Pauelas *nori*, kad jo namuose būtų sustojęs laikas ir jie atrodytų tokie, kokius paliko žmona? Ji yra girdėjusi apie tokius žmones.

Lorė pasipurtė, skubiai nuėjo prie poilsio kambario ir įžengė į jį pro vidinio kiemo duris. Filmavimo grupė statė kameras. Roberto Pauelo niekur nebuvo matyti. Džeinė pranešė, kad šeimininkas yra savo biure ir bus ten visą rytą.

Pauelas iš pat pradžių pasakė Lorei, kad neprivalo Džeinei atlyginti taip pat kaip absolventėms.

– Manau, kalbu ir už ją sakydamas, jog mudu abu norime užbaigti šį siaubingą reikalą. Džeinė vis apgailestavo, kad, kai ji nakčiai užrakino visas duris, merginos vienas atrakino, o parūkiusios vidiniame kieme, paliko jas neužrakintas. Jeigu taip nebūtų atsitikę, įsibrovėlis nebūtų galėjęs patekti į vidų.

„Galbūt Pauelas ir Džeinė teisūs", – pagalvojo Lorė.

Patikrinusi kameras ir apšvietimą ji grįžo į vidinį kiemą ir ten pamatė iš automobilio lipantį Aleksą Baklį.

Šiandien jis vilkėjo ne tamsiai mėlyną kostiumą su kaklaraiščiu kaip vakar, o sportinius marškinius ir rusvai žalsvas kelnes. Baklio automobilio stogas buvo nuleistas, tad vėjas sutaršė tamsiai rudus vyro plaukus. Lorė žiūrėjo, kaip Baklis juos suglosto ir artinasi prie jos.

– Esate ankstyva paukštytė, – tarė jis šyptelėdamas.

– Ne visai. Jūs irgi turėtumėte būti šalia, kai pradėsime filmuoti auštant.

– Ne, ačiū. Aš verčiau palauksiu, kol galėsiu paspausti mygtuką ir viską pamatyti per televiziją.

Staiga Baklis prabilo dalykiškai:

– Ar vis dar planuojame, kad aš kalbėsiuosi su absolventėmis, kai jūs baigsite jas filmuoti poilsio kambaryje?

– Taip. Nusprendžiau filmuoti ne eilės tvarka, nes nuojauta man kužda, kad visos absolventės surepetavo, ką ketina jums pasakyti. Jeigu pradėsime filmuoti jas visas kartu, moterys galbūt praras budrumą. Nenustebkite dėl jų aprangos. Absolventės vilkės drabužių, kuriais buvo apsirengusios, kai buvo rastas Betsės kūnas, kopijas. Joms buvo pasakyta apsirengti tokiais drabužiais, su kuriais einama į gatvę.

Aleksas Baklis mokėjo slėpti nuostabą, bet šįsyk buvo taip apstulbintas, kad nepajėgė to padaryti.

– Jūs liepsite joms vilkėti kopijas drabužių, kuriais buvo apsirengusios prieš dvidešimt metų?

– Taip, dviejose scenose. Čia, poilsio kambaryje, į kurį absolventės ir Džeinė buvo atvestos, kai tik atvyko policija. Kitoje scenoje jos vilkės tokias pačias mantijas, kaip per universiteto baigimo iškilmių pobūvį. Filmuosime absolventes kino juostų, kuriose jos per pobūvį užfiksuotos atskirai ir kartu, fone. Pavyzdžiui, kai Robertas Pauelas sako joms tostą. Turime nuotrauką, kurioje visos keturios merginos žiūri į jį.

Atsakyti Aleksui Bakliui sutrukdė limuzinai, beveik vienu metu atvežę visas absolventes. Dabar atėjo eilė nustebti Lorei, nes iš antro limuzino galinės sėdynės išlipo Mjurielė Kreig, o jos duktė Nina išlipo iš priekinės.

„Mjurielė šiandien neturėjo atvykti", – pamanė Lorė.

Arba jai paskambino Pauelas, arba Mjurielė nusprendė atvykti pati.

Kad ir kaip ten būtų, dėl to Nina bus suirzusi ir pikta.

Tai gali praversti, kai Nina bus apklausiama.

43

Antradienio rytą Džošas nuvažiavo į aptarnavimo centrą rankomis nuplauti ir išblizginti bentlį. Ponas Robas griežtai reikalavo, kad automobilis būtų labai tvarkingas.

„Arba aš lėksiu lauk“, – mąstė Džošas, sėdėdamas ant aptarnavimo centro kėdės.

Jausdamas pasitenkinimą pasveikino save, kad sugalvojo, kaip absolventės galės išklausyti jo padarytus įrašus. Jis padės kasetinį magnetofoną tualete koridoriuje greta virtuvės. Jame yra tualetinis stalelis ir suoliukas, jeigu kuri nors viešnia norėtų pasitaisyti makiažą arba susišukuoti plaukus. Džošas paduos kasetes Ninai, Reginai bei Alison ir pasakys, kad joms galbūt bus įdomu išgirsti pokalbius automobilyje, paskui pridurs, jog sunaikinti kiekvieną įrašą kainuos penkiasdešimt tūkstančių dolerių.

Damianas buvo įsitikinęs, kad visos trys puls į paniką. Klera važiuodama automobiliu nepratarė nė žodžio, todėl jai kasetės nėra. Tačiau Džošas galėjo kirsti lažybų, kad kaip tik Klera gali atskleisti daugiausia paslapčių.

Jis turėjo savižudžio raštelį, kurį Regina slėpė rankinėje. Džošas svarstė, ar atiduoti jį ponui Robui, ar panaudoti kaip nors išradingiau. Tada sugalvojo pareikalauti iš Reginos šimto tūkstančių dolerių, o gal net daugiau, ir pasakyti jai, kad kitaip raštelis pateks tiesiai į policijos rankas. Šis raštelis gali panaikinti įtarimus, krintančius ant pono Robo, Džeinės ir kitų absolvenčių.

Jeigu Džošas atiduotų raštelį policijos viršininkui, taptų didvyriu ir būtų laikomas pareigingu piliečiu. Tačiau policija gali paklausti, ko jis ieškojo moterų rankinėse. Džošas į tokį klausimą neturėjo atsakymo ir vylėsi, kad jo neprireiks.

Ponas Robas šįryt jo nepasiuntė atvežti absolvenčių. Jis irzliai paliepė grįžti iš aptarnavimo centro namo, kad Džošas, jei prireiks, nuvežtų jį į biurą.

Poną Robą aiškiai trikdė svetimi žmonės.

„Tai ne tik atgaivina prisiminimus, – nusprendė Džošas. – Ponas Robas privalo žinoti, kad jis taip pat yra įtariamas, todėl desperatiškai nori tuos įtarimus panaikinti."

Džošui, kaip ir Džeinei, pavyko dirstelėti į pono Robo testamentą, kai šis gulėjo ant šeimininko rašomojo stalo. Pauelas 10 milijonų dolerių skyrė Harvardo universitetui, iš jų būtų mokamos stipendijos to nusipelniusiems studentams, ir 5 milijonus dolerių Veiverlio koledžui, kuris jam suteikė garbės daktaro laipsnį ir jau buvo pavadinęs biblioteką Betsės bei Roberto Pauelų vardu.

Alison Šafer įstojo į Veiverlio koledžą. Džošas prisiminė, kad iš keturių merginų ji buvo geriausia studentė ir svajojo apie medicinos studijas, bet, prabėgus keturiems mėnesiams po universiteto baigimo iškilmių, ištekėjo už Rodo Kimbalo.

Džošas spėliojo, kodėl ji tą vakarą į pobūvį neatsivedė Rodo.

„Ką gali žinoti, – tarė jis pats sau. – Gal jiedu buvo susipykę."

Kai aptarnavimo centro vadybininkas pranešė, kad automobilis paruoštas, Džošas nutraukė savo apmąstymus tokia išvada: „Ponas Robas labai sunkiai serga ir prieš mirtį nori pasirūpinti palikimu."

Tačiau įlipęs į bentlį ir važiuodamas atgal Džošas negalėjo susivaldyti nepagalvojęs, kad ponas Robas turi ir kitų, ne tik akivaizdžių priežasčių vykdyti šią programą.

44

Atsigulęs į ligoninę Leo Farlis su kiekviena akimirka vis labiau nekantravo. Jis su panieka pažvelgė į adatą, smygsančią kairėje rankoje, ir prie jos prijungtą skysčio flakoną, tabaluojantį virš galvos. Prie krūtinės buvo prisegtas širdies sekiklis, kai Leo pamėgino atsikelti, į palatą atskubėjo slaugytoja.

– Pone Farli, neikite vienas į tualetą. Jus privalo lydėti slaugytoja. Tačiau *galėsite* uždaryti duris.

„Argi tai ne nuostabu?" – nusišaipė mintyse Leo, nors suprato, kad nedera žudyti pranešusio žinią pasiuntinio.

Jis padėkojo slaugytojai ir nenoromis leidosi palydimas iki tualeto. Kai 9 valandą ryto atėjo gydytojas, Leo buvo įtūžęs.

– Klausyk, – kreipėsi jis į gydytoją, – aš privalėsiu paskambinti dukrai. Ji mane matė vakar vakare prieš patenkant pas jus, tad žinau, kad iki šio vakaro nesitikės su manimi pasikalbėti. Jai dar liko dvi dienos baigti laidą, duktė jaučia didelį spaudimą, kad ji pavyktų. Jeigu būsiu priverstas pasakyti, kad esu ligoninėje, duktė siaubingai nusimins ir galbūt atvyks čia, užuot baigusi filmuoti laidą.

Daktaras Džeimsas Morisas, senas Leo draugas, buvo nepalenkiamas.

– Leo, tavo duktė kur kas labiau nusimins, jeigu tau kas nors atsitiks. Paskambinsiu Lorei – ji žino, kad tave kamuoja prieširdžių virpėjimas, – ir labai aiškiai pasakysiu, jog tavo būklė dabar stabili ir kad galėsiu tave išrašyti rytoj rytą. Galiu paskambinti prieš tau šįvakar susisiekiant su Lore arba padaryti tai po tavęs.

Savo dukteriai ir vaikaičiui būsi kur kas naudingesnis gyvas ir sveikas, o ne rizikuodamas gauti stiprų širdies smūgį.

Supypsėjo daktaro Moriso pranešimų gaviklis.

– Atleisk, Leo. Turiu eiti.

Kai daktaras Morisas išėjo, Leo pasiėmė mobilųjį ir paskambino į „Kalnų papėdės“ stovyklą. Iš pradžių jis buvo sujungtas su stovyklos administratoriaus biuru ir tik paskui su vyriausiuoju vadovu, su juo Leo buvo susipažinęs.

– Čia įkyrusis senelis, – prisistatė jis. – Norėjau sužinoti, kaip sekasi Timiui. Ar jis sapnuoja košmarus?

– Ne, – tvirtai atsakė vadovas. – Per pusryčius pasidomėjau, ir vyresnysis jo namelio stovyklautojas pasakė, kad Timis ramiai išmiegojo visas devynias valandas.

Pajutęs palengvėjimą Leo tarė:

– Ką gi, tai tikrai gera žinia.

– Nesijaudinkite, pone Farli. Mes juo rūpinamės. O kaip sekasi jums?

– Galėtų būti ir geriau, – liūdnai atsakė Leo. – Esu „Sinajaus kalno“ ligoninėje dėl prieširdžių virpėjimo. Man labai nepatinka, kad negaliu nuolat būti šalia Timio.

Vadovas pagalvojo, kad nėra ko stebėtis dėl prieširdžių virpėjimo, turint galvoje tą įtampą, kurią Farlis jaučia pastaruosius penkerius metus. Bet Leo išgirdo tik vadovo patikinimą:

– Rūpinkitės savimi, pone Farli. Mes pasirūpinsime jūsų vaikaičiu. Pažadu.

Po dviejų valandų Mėlynakis, išklausęs šio pokalbio įrašą, džiaugsmingai pagalvojo:

„Jis pats man padėjo. Dabar jie *niekada* neabejos mano buvimu.“

45

Džeinė Novak jau dvidešimt devynerius metus tvarko Pauelo namų ūkį, dėvi tą pačią paprastą juodą suknelę ir ryši baltą prijuostę.

Jos šukuosena irgi nesikeičia: plaukai sušukuoti aukštyn ir susukti į tvarkingą kuodelį. Vienintelis skirtumas tas, kad dabar juose matyti žili dryžiai. Džeinė niekada nesidažė, todėl su panieka atstūmė Megės Miler siūlymą ją truputį papudruoti ir lengvai brūkštelėti pieštuku per antakius.

– Ponia Novak, to reikia, nes prožektorių šviesoje jūs atrodysite blyškiai, – aiškino Megė.

Tačiau Džeinė nenorėjo nė girdėti.

– Mano oda gera, – atšovė ji, – ir taip yra todėl, kad turėjau proto nesiteplioti dažais.

Džeinė nežinojo, kad Megė, sakydama: „Ką gi, darykime, kaip jūs norite“, pagalvojo, jog namų ekonomės oda iš tiesų puiki, o veidas dailus.

„Jeigu ne šiek tiek nusvirę lūpų kampučiai ir piktokas žvilgsnis, Džeinė Novak būtų labai patraukli moteris“, – tarė sau mintyse Megė.

Klera irgi sutiko būti padažyta tik vos vos.

– Aš nesidarau makiažo, – pareiškė ji. Paskui su kartėliu pridūrė: – Niekas į mane nežiūrėdavo nei su makiažu, nei be jo. Visi žavėdavosi tik mano motina.

Regina taip nervinosi, kad Megė stengėsi po pudros sluoksniu paslėpti mažyčius prakaito lašus ant kaktos.

Alison buvo labai tyli ir tik gūžtelėjo pečiais, kai Megė tarė:

– Tik truputį papudruosime – prožektoriai skleidžia karštį.

Nina Kreig pasakė:

– Esu aktorė. Žinau, kokį poveikį daro apšvietimas. Pasistenkite kiek įmanydama.

Kirpėja Kurtnė galėjo ne kaži ką padaryti, nebent sušukuoti absolventes taip, kad šukuosenos kuo labiau panėšėtų į tas, su kuriomis jos buvo įamžintos nuotraukoje prieš dvidešimt metų.

Lorė poilsio kambaryje laukė laidos dalyvių, Džeris su Greise buvo pasirengę jai padėti.

Ant stovo kameroms nematomoje vietoje buvo uždėta keturių absolvenčių ir Džeinės išdidinta nuotrauka, ją policijos fotografas padarė prieš dvidešimt metų. Pagal ją bus susodintos kalbinamos moterys. Operatorius, jo asistentė ir apšvietimo technikas jau buvo sustatę kameras reikiama tvarka. Trys merginos sėdėjo ant ilgos sofos, tarsi susispietusios į vieną krūvą. Abipus kokteilių stalelio priešais sofą stovėjo du foteliai. Viename jų sielvartingu veidu sėdėjo Džeinė Novak, jos akys spindėjo nuo susitvenkusių ašarų. Priešais Džeinę susimąsčiusi, bet rami buvo įsitasiusi Klera Boner.

Gyvai domėdamasis tuo, kas vyksta, Aleksas Baklis sėdėjo prie durų ant odinės kėdės, ant jos baigiantis dienai dažnai sėdėdavo ponas Robas.

– Tai atlošiama kėdė, – paaiškino Lorei Džeinė. – Šeimininkas ją sureguliuoja taip, kad pėdos pakiltų aukštyn. Pono Pauelo gydytojas sako, jog tai naudinga kraujotakai.

„Gražus kambarys“, – pamanė Aleksas. Advokatas vertinamai dairėsi aplink.

Ant raudonmedžiu apkaltos sienos kabėjo ryškus persiškas kilimas. Tarp knygų lentynų, virš židinio, sienoje buvo įmontuotas televizorius. Vienoje kambario pusėje buvo sofa ir kėdės, ant kurių dabar įsitaisė absolventės ir Džeinė Novak, kitoje – sofa, fotelis ir odinė atlošiama kėdė. Slankiojamosios stiklinės durys, vedančios į vidinį kiemą, buvo sofos, ant kurios sėdėjo mergi-

nos, dešinėje ir, pasak Džeinės, kaip tik jas merginos paliko neužrakintas tą iškilmių vakarą, kai buvo išėjusios parūkyti.

Policijos protokole nurodyta, kad tą rytą peleninės ant vidinio kiemo stalo buvo perpildytos. Džeinė teigė, kad tvarkydamasi su vaišių tiekėjais po pobūvio stiklo taros konteineryje aptiko ne mažiau kaip tris tuščius vyno butelius.

Aleksas klausėsi, kaip Lorė aiškina merginoms, kaip jos bus fotografuojamos nuotraukos fone.

– Norime, kad ši nuotrauka tiesiog atkurtų andainykštę aplinką. Jūs būsite apsirengusios tais pačiais drabužiais ir sėdėsite tose pačiose vietose, kaip tą rytą. Paskui Aleksas Baklis pakalbės atskirai su kiekviena jūsų, ir pasistengs atgaivinti prisiminimus apie tai, ką tą rytą galvojote ir jautėte. Ar kalbėjotės viena su kita? Sprendžiant iš senos nuotraukos, vargu.

Už visas atsakė Nina:

– Mes nepratarėme beveik nė žodžio. Manau, visos buvome ištiktos šoko.

– Suprantu, – raminamai tarė Lorė. – Tad tiesiog sėdėkite taip, kaip sėdėjote tą rytą, o mes pradėsime fotografuoti. Nežiūrėkite į fotoaparatus. Pažvelkite į nuotrauką ir pasistenkite atkurti tas pačias pozas.

Stovėdamas už kamerų Aleksas Baklis kambaryje jautė tokią pat įtampą, kokia kartais tvyro teismo salėje, kai ant pakylos pakviečiamas svarbus liudytojas. Jis žinojo, kad įkomponuodama šias dvi nuotraukas į filmą Lorė Moran siekia ne tik apstulbinti, bet ir išmušti iš vėžių absolventes bei Džeinę, kad šios duotų parodymus, prieštaraujančius įrašytiems į protokolą. Grimuotoja Megė patyliukais įžengė į poilsio kambarį su pudrine rankoje pasirengusi papudruoti, jeigu kurios nors dalyvės veidas per daug blizgėtų.

Aleksą žavėjo absolvenčių jaunatviška išvaizda bei lieknumas, jis nusprendė, kad Nina, kuriai neduotum ir trisdešimties, pasijaunino dirbtinai. Klera Boner dar vakar atrodė žavingai ir panėšėjo į savo motiną, o šiandien buvo lyg pilka pelytė.

„Kokį žaidimą ji žaidžia?“ – mintyse paklausė savęs Baklis.

– Gerai, pradėkime, – paragino Lorė. – Greise, pagalvė už Ninos per daug patraukta į dešinę.

Greisė pataisė pagalvę. Lorė dar sykį patikrino fotoaparatą ir linktelėjo fotografui. Jis ėmėsi darbo, Lorė kartkartėmis duodavo pastabų.

– Alison, pasistenkite nesigręžti į kairę. Nina, atsisėskite taip, kaip sėdėjote anksčiau, kitaip atrodys, kad pozuojate. Džeine, truputį pakreipkite galvą.

Prabėgus trisdešimt penkioms minutėms Lorė buvo patenkinta tuo, ką išvydo fotoaparato vaizdo ieškiklyje.

– Labai ačiū, – padėkojo ji. – Padarysime trumpą pertrauką, tada Aleksas jus pakalbins. Klera, jis pradės nuo jūsų. Mes grįšime į poilsio kambarį, o judu sėdėsite vienas priešais kitą kėdėse, kuriose dabar sėdite jūs ir Džeinė. Visi kiti kol kas būsite laisvi. Persirengimo kambariuose yra laikraščių ir žurnalų. Diena nuostabi, tad, manau, norėsite pabūti vidiniame kieme.

Laidos dalyvės viena po kitos pakilo. Džeinė pirmoji žengė durų link.

– Padėsiu užkandžių, tad galėsite pasivaišinti, – tarė ji. – Užkąsite lauke arba pusryčių kambaryje. Priešpiečiai bus pusę antros.

46

Policijos viršininkas Edas Penas nesuvokė, kaip nuolatinis Leo nerimas dėl dukters saugumo filmuojant laidą „Įtariamieji“ paveikė jį patį.

Nors Penas įsakė patruliniam automobiliui budėti kelyje už dvaro, nusprendė ir pats apžiūrėti filmavimo vietą. Jam labai knietėjo pamatyti, kaip atrodo absolventės po dvidešimties metų.

Dešimtą valandą policijos viršininkas, patikrinęs, ar patrulinis automobilis vietoje, nusprendė nueiti į filmavimo aikštelę ir susitikti su Lore Moran. Žinoma, jai Penas nieko nesakys apie tėvo būgštavimus, bet, antra vertus, Lorė dirba su šešiais žmonėmis, kurie buvo name tą naktį, kai buvo nužudyta Betsė Pauel. Penas buvo įsitikinęs, kad vienas iš jų yra žudikas.

Robertas Pauelas buvo rastas susmukęs, nusiplikęs rankas kava, kurią nešė žmonai.

„Tačiau ir jis galėjo nužudyti, o nuplikytos rankos – nedidelė kaina už įspūdį, kad yra nekaltas“, – pagalvojo Penas.

Policijos viršininkas puikiai žinojo, kad Reginos tėvas nusižudė dėl nesėkmingų investicijų į Pauelo terminuotųjų sandorių fondą. Sielvarto graužiama duktė galėjo nekęsti Pauelo už tai, kad jis buvo netiesiogiai atsakingas už tėvo mirtį. Penas buvo tikras, kad Regina melavo neaptikusi jokio savižudžio raštelio. Tada mergaitei buvo tik penkiolika, bet ji atlaikė intensyvią apklausą, todėl Penas nusprendė, kad Regina yra ne pagal amžių tvirta.

Klera Boner buvo mįslė. Ar po motinos mirties ji buvo tokia rami dėl šoko? Penas buvo nuvykęs į laidotuves. Roberto Pauelo veidu upeliais tekėjo ašaros, o Klera buvo šalta ir susitvardžiusi.

Apie Niną Kreig policijos viršininkas žinojo mažiau – tik tiek, kad motina jai nuolat prikaišiojo, kam ši Betsę Boner supažindino su Robertu Pauelu.

Regis, mažiausiai tikėtina, kad Alison Šafer būtų jautusi pagiežą Betsei. Ji ištekėjo praėjus keturiems mėnesiams po Boner mirties, tuo metu Rodo laukė puiki futbolininko ateitis.

Penas spėliojo, ar paparacai mėgins prasibrauti į filmavimo aikštelę. Tačiau jų nebuvo matyti. Vartų sargas leido policijos viršininkui pravažiuoti, ir jo vairuotojas, jaunas policininkas, pastatė automobilį už furgonų.

– Ilgai neužtruksiu, – tarė Penas vairuotojui ir nužingsniavo į vidinį kiemą, kuriame žmonės buvo susirinkę priešpiečių.

Lorė išėjo jo pasitikti ir palydėjo prie dalyvių būrelio. Penas išsyk atpažino keturias absolventes. Jos kartu su Alison vyru sėdėjo prie to paties stalo. Penui prisiartinus visos pakėlė akis. Iš pradžių moterys lyg ir išsigando, paskui pasirengė gintis, tik Regina atsitraukė, tarsi stengtųsi išvengti smūgio.

Penas pirmiausia kreipėsi į ją:

– Ar prisimentate mane, Regina?

– Žinoma, prisimenu, – atsakė ji.

– Kaip jums sekasi? – toliau kalbino Penas. – Labai apgailestavau išgirdęs, kad jūsų motina mirė netrukus po to, kai persikėlė į Floridą.

Reginai knietėjo atkirsti, kad motina mirė iš sielvarto, nes taip ir nepajėgė susitaikyti su vyro mirtimi, bet tada būtų prisimintas savižudžio raštelis. O gal policijos viršininkas pasirodė čia tik todėl, kad raštelį jau turi? Vildamasi, kad nedrebės ranka, Regina pakėlė stiklinę šaltos arbatos su ledais ir ėmė gurkšnoti. Policijos viršininkas sveikinosi su kitomis absolventėmis.

Paskui atsigręžė į stalą, prie kurio sėdėjo Lorė, Aleksas Baklis, Mjurielė Kreig ir Greisė.

– Netrukus Aleksas kalbėsis su Regina apie tos nakties ir kito ryto prisiminimus, – paaiškino Lorė. – Rytoj, kai sutems, filmuosime absolventes su vakarinėmis suknelėmis pobūvio juostos, nufilmuotos tą vakarą, fone. Jeigu norėtumėte pamatyti šią sceną, esate maloniai kviečiamas.

Kaip tik tą akimirką į vidinį kiemą įžengė Robertas Pauelas.

– Dirbau savo biure, – tarė jis. – Tas, kuris vadovauja terminuotųjų sandorių fondui, nė valandėlei negali atitraukti akių nuo rinkos. Edai, kaip laikotės? Ar atvykote čia mūsų saugoti nuo vienas kito?

– Kažin ar tai būtina, pone Pauelai.

Pauelas šypsojosi ir atrodė atsipalaidavęs, bet kai atsisėdo prie stalo ir papurtė galvą atsisakydamas sumuštinio iš Džeinės padėto pusdubenio, Penas pastebėjo, kad jo akys pavargusios, o kūnas išsekęs. Staiga atgijo Mjurielė, ji vis skundėsi neturinti ką veikti.

– Robai, brangusis, – suulbėjo moteris, – tu šiandien jau ganėtinai padirbėjai. Kodėl mudviem nenuvykus į klubą ir nesužaidus golfo partijos? Tu žinai, jog kadaise buvau gana gera žaidėja. Golfo lazdas galėsiu išsinuomoti, o batelius esu įsidėjusi į sportinį krepšį, jeigu pavyktų tave prikalbinti.

Lorė tikėjosi, kad Pauelas griežtai atsisakys, bet jis nusišypsojo.

– Tai puikiausias siūlymas, kokį šiandien teko išgirsti, – pareiškė jis. – Deja, juo pasinaudosiu vėliau. Kabinete turiu labai daug darbo. – Pauelas nutilo, paskui pažvelgė į Lorę. – Turbūt šiandien man neturite jokių užduočių?

– Ne, pone Pauelai. Aleksas paeiliui pakalbės su kiekviena mergina. Paskui su Džeine, jeigu šiandien pakaks laiko.

– Kiek truks šie pokalbiai? – paklausė Pauelas. – Po kokias dešimt minučių?

– Jie bus sumontuoti, kad tiek truktų, – atsakė Lorė. – Tačiau Aleksas ketina su kiekviena pasikalbėti maždaug po valandą. Tiesa, Aleksai?

– Taip.

– Pone Robai, ar tikrai nenorite užkąsti? – pasiteiravo Džeinė. – Šiandien per pusryčius beveik nieko neįsimetėte į burną.

– Džeinė manimi labai rūpinasi, – pasakė susirinkusiems Pauelas. – Tiesą sakant, kartais ji elgiasi tarsi perekšlė višta.

„Vargu ar tai komplimentas“, – pamanė Lorė. Iš nuraudusio Džeinės veido ji suprato, kad namų ekonomė mano taip pat.

– Familiarumas sukelia panieką, – pareiškė Mjurielė įsistebeilydama į Džeinę, kai Pauelas atstūmė kėdę ir grįžo į namą.

Netardama nė žodžio Džeinė nusigręžė nuo stalo ir priėjo prie kartu su Rodu sėdinčių absolvenčių. Jos visos nebenorėjo daugiau kavos, tai pamačiusi Lorė atstūmė savo kėdę.

– Dabar, tikiuosi, jau žinote, kad teks gerokai tuščiai laukti. Aleksas pirmiausia kalbins Klerą. Baigusi pokalbį ji galės grįžti į viešbutį, taip bus su kiekviena iš jūsų. Vienas pokalbis truks maždaug valandą.

Policijos viršininkas Penas pakilo nuo savo kėdės.

– Jeigu pamatysite, kad, kol filmuojate, čia mėgina patekti paparacai, – tarė jis Lorei, – nedelsdama man paskambinkite.

Penas padavė savo vizitinę kortelę.

– Čia darosi šilta, – pasakė Rodas Alison, paskui sarkatiškai pridūrė: – Į svetainę mūsų niekas nekviečia, o poilsio kambaryje filmuojama. Veikiausiai galėtume pasėdėti pusryčių kambaryje. Kėdės ten patogios.

Pakilusi Lorė kreipėsi į Klerą:

– Jums reikėtų šiek tiek ryškiau pasidažyti. Su savo šviesiais antakiais ir blakstienomis per kamerą atrodysite siaubingai blanki. – Ji pažvelgė grimavimosi furgono pusėn. – Jūsų jau laukia grimuotoja.

Linktelėjusi galvą Lorė nužingsniavo prie durų, vedančių į poilsio kambarį, ir jas atidarė.

Policijos viršininkas Penas pamojo savo vairuotojui ir nuėjo prie automobilio. Jis atsitiktinai dirstelėjo į Bruną, šis kruopščiai ieškojo nukritusių popieriaus skiaučių ar sutryptos žolės, galinčios sudarkyti tobulai sutvarkytą aplinką. Penas spėjo pamatyti tik Bruno profilį, bet įlipęs į automobilį suprato, kad kažkas

pasąmonėje jam kelia nerimą. Tylus balsas kuždėjo: „Turėčiau pažinoti šį vyruką, bet iš kur?“

Sekdamas paskui Lorę į poilsio kambarį Aleksas Baklis pagalvojo apie Bruną lygiai tą patį. „Turėčiau pažinoti šį vyruką, bet iš kur?“ Aleksas padvejojo, paskui iš kišenės išsitraukė telefoną ir nufotografavo Bruną. Jis nusprendė sužinoti sodininko pavardę ir nusiųsti ją savo tyrėjui.

Keturios absolventės pirmą sykį buvo paliktos vienos, ir Džošas, kuris padėjo Džeinei tiekti kavą, suprato, kad jam pasitaikė puiki proga.

– Jums trims, išskyrus Klerą, turiu po dovanėlę, – pareiškė jis ir dirstelėjo į moterį. – Mėginau jus pakalbinti automobilyje, bet jūs tylėjote. – Tada pažvelgė į kitas tris absolventes. – Čia garsajuostė, ji, manau, jums bus labai įdomi. Ypač jums, Regina. Galbūt ką nors pametėte, o aš radau?

Džošas padavė vokus Reginai, Alison bei Ninai, tada paaiškino:

– Tualete šalia virtuvės stalelio stalčiuje yra kasečių grotuvas. Gal vertėtų pasikalbėti, kai visos trys išklausysite garsajuostes?

Tada Džošas surinko kavos puodelius ir pasitikinčiu, su vos pastebima grasinimo gaidele balsu tarė:

– Susitiksime vėliau.

47

Kabinetas buvo greta poilsio kambario, kuriame vyko filmavimas, todėl Robertas Pauelas nusprendė lipti į antrą aukštą, į savo miegamuosius apartamentus, kuriuose su Betse praleido devynerius santuokos metus. Šiurkščiai paprašyta Džeinė sekė jam iš paskos su šviežiai užplikytos kavos puodeliu. Pajutusi, jog šeimininkas suirzęs, ji uždarė Pauelo miegamojo duris, kad galėtų greitai ir tyliai sutvarkyti kambarį. Džeinė nusprendė nesiurbti dulkių, nes žinojo, kad triukšmas siutins Pauelą. Paskui išėjusi pro miegamojo duris ji nusileido žemyn.

Robertas vėl spėliojo, ar nepadarė didelės klaidos pakviesdamas šias merginas – moteris, sarkastiškai pasitaisė jis – vėl suvaidinti tai, kas įvyko prieš dvidešimt metų. Ar tai nulėmė gydytojo prognozė? O gal Robertas tiesiog jautė iškrypėlišką poreikį vėl jas visas pamatyti ir pažaisti, kaip prieš dvidešimt metų su jomis žaidė Betsė? Gal jis tiek perėmė iš Betsės asmenybės, kad iš savos nieko neliko, net ir po dvidešimties metų? Kiekviena absolventė turėjo pagrindą nužudyti Betsę, tai Robertas žinojo. Būtų įdomu pamatyti, kaip kuri nors jų, apklausiama Alekso Baklio, palūžta. Pauelas buvo įsitikinęs, kad Baklis geba atpažinti paruoštus atsakymus.

Pauelas galėjo kirsti lažybų, kad visos absolventės rūpestingai surepetavo savo kalbą, kai akis į akį bus klausinėjamos Baklio. Robertas buvo įsitikinęs, kad moterys pirmiausia pasidalys savo įspūdžiais apie tai, ką pamatė įbėgusios į Betsės miegamąjį ir išgirdusios jo riksmą.

Regis, tik vakar jis įėjo į žmonos miegamąjį nešinas puodeliu kavos, ji visada primygtinai reikalaudavo labai karštos, „kad kavos pupelės išskirtų aromatą“.

Robas pažvelgė į bjaurius randus, likusius ant nuplikytų rankų. Andai jis įžengė į Betsės miegamąjį ir pamatė pagalvę ant žmonos veido. Iš po jos buvo išsidraikę šviesūs Betsės plaukai, rankos vis dar buvo įsikibusios į pagalvės kraštus. Tikriausiai ji stengėsi nustumti ją nuo veido.

Pauelas prisiminė, kaip suriko žmonos vardą ir stengėsi neišpilti kavos, bet paskui jam sulinko keliai. Jis prisiminė palinkusią virš savęs Džeinę, ekonomė nerangiai mėgino gaivinti, ir aplink lovą susispietusias tarsi šmėklas merginas. Paskui prisiminė, kaip atsipeikėjo ligoninėje jausdamas tik skausmą rankose ir šaukdamas Betsės vardą.

Robertas Pauelas atsilošė kėdėje. Metas leistis žemyn ir paskambinti verslo reikalais. Tačiau jis valandėlę luktelėjo ir susimąstė, ką Klera papasakos Bakliui.

Robertas suprato, kad jo jau nebedžiugina tai, kas anksčiau pralinksmindavo. Dabar Pauelas tenorėjo, kad šios moterys išvyktų iš jo namų, ir tą likusį nedidelį gyvenimo tarpsnį jis nugyventų ramiai ir maloniai.

48

Aleksas pažvelgė į Klerą Boner kitoje stalo pusėje. Moteris dar sykį atmetė Megės Miler siūlymą truputį padažyti blakstienas bei antakius. Pažvelgęs į ją, Aleksas pamatė, kad Kleros nė negalima lyginti su ta gražia moterimi, kuri vakar įžengė į šiuos namus.

Ilgos Kleros blakstienos ir dailūs antakiai bei veido oda buvo labai blyškūs. Ji buvo nepasidažiusi lūpų, ir Aleksas galėjo prisiekti, kad Klera išplovė auksinį plaukų atspalvį.

„Aš sužinosiu, ką ji sumanė“, – nusprendė Baklis ir drąsinamai nusišypsojo Klerai, kai Lorė tarė „filmuojame“ ir užsidegė raudona kameros lemputė.

– Esu Volstrito finansininko Roberto Pauelo namuose, – prabilo Baklis. – Jo graži žmona Betsė Boner Pauel buvo nužudyta prieš dvidešimt metų po pobūvio, surengto Betsės dukters Kleros ir trijų jos artimiausių draugių universiteto baigimo proga. Klera Boner dabar yra su manimi. Klera, žinau, kad jums visoms buvo nepaprastai sunku atvykti į šią laidą. Kodėl *jūs* sutikote dalyvauti?

– Todėl, kad kitos merginos ir aš, taip pat mano patėvis bei namų ekonomė, tiesa, jiedu mažiau, buvo įtariamos kaip „asmenys, suinteresuoti“ Betsės mirtimi. Tai nauja formuluotė per pastaruosius dvidešimt metų, – karštai pareiškė Klera. – Ar įsivaizduojate, ką reiškia būti prekybos centre ir matyti savo nuotrauką kurio nors bulvarinio žurnalo viršelyje su užrašu apačioje: „Ar ji pavydėjo savo gražiai motinai?“

– Ne, neįsivaizduoju, – tyliai atsakė Aleksas.

– Arba išrikiuotų mūsų keturių nuotrauką, tarsi būtume policijoje nufotografuotos nusikaltėlės. Štai kodėl šiandien esame čia ir norime, kad publika suvoktų, kaip neteisingai buvo elgiamasi su mumis, keturiomis merginomis. Policija mus skaudžiai traumavo ir baugino. Štai kodėl šiandien esu čia, pone Bakli.

– Spėju, kad ir kitos merginos čia atvyko dėl tos pačios priežasties, – pareiškė Baklis. – Ar turėjote progos pasišnekėti?

– Neturėjome per daug laiko lankytis viena pas kitą, – atsakė Klera. – Žinau, taip buvo padaryta todėl, kad jūs nenorėjote, jog mes suderintume savo pasakojimus. Ką gi, leiskite jums pasakyti štai ką: mes nederinome savo pasakojimų, manau, tą pamatysite. Mūsų pasakojimai bus gana panašūs todėl, kad tuo metu, kai buvo įvykdyta žmogžudystė, visos buvome kartu.

– Klera, prieš aptariant jūsų motinos mirtį norėčiau grįžti truputį toliau į praeitį. Pradėkime nuo to, kaip jūsų motina susipažino su Robertu Pauelu. Kaip suprantu, Salem Ridže jūs gyvenote labai trumpai, tiesa?

– Taip. Birželį baigiau pagrindinę mokyklą, ir mano motina norėjo persikelti gyventi į Vestčesterio apygardą. Atvirai sakant, žinojau, kad ji nori susipažinti su turtuoliu. Ji rado nuomojamą butą name dviem šeimoms. Galiu jus užtikrinti, kad Salem Ridže tokių namų nedaug.

– Rugsėjį pradėjau mokytis gimnazijos klasėje, kaip tik tada susidraugavau su Nina, Alison bei Regina. Mano gimtadienis yra spalį, motina nusprendė paišlaidauti ir nusivedė mane į „Bohemos“ restoraną Bedforde. Ten buvo Nina Kreig su motina. Nina mus pastebėjo ir supažindino su ja. Žinoma, mudvi susipažinome ir su Robertu Pauelu, sėdinčiu prie jų stalelio. Greičiausiai mano motina ir Robertas pamilo vienas kitą iš pirmo žvilgsnio. Žinau, jog Ninos motina niekaip negalėjo susitaikyti su mintimi, kad, pasak jos, „Betsė pavogė iš manęs Robertą, kai mudu jau ketinome susižadėti“.

– Tėvas paliko jus ir jūsų motiną, kai dar buvote kūdikis. Kaip motina pajėgė auginti jus ir dirbti visą darbo dieną?

– Kol man sukako treji, buvo gyva močiutė. – Paminėjus močiutę Kleros akyse sužibo ašaros. – Paskui mane prižiūrėjo ateinančios auklės, jos nuolat keitėsi. Jeigu auklės neateidavo, motina pasiimdavo mane į teatrą, ir aš miegodavau ant tuščios kėdės arba kartais tuščiame persirengimo kambaryje, jeigu spektaklyje vaidindavo nedaug aktorių. Šiaip ar taip, mudvi kažkaip vertėmės. Motinai susipažinus su Robertu Pauelu, žinoma, viskas pasikeitė.

– Tikriausiai judvi su motina buvote labai artimos? Ar kada nors pavydėjote, kad taip netikėtai į jūsų gyvenimą įsiveržė Robertas Pauelas ir pareikalavo tiek daug jūsų motinos laiko bei dėmesio?

– Norėjau, kad ji būtų laiminga. Pauelas buvo labai turtingas. Kai iš prastokų mažų butų, kuriuose gyvenome visą mano gyvenimą, persikėlėme į šį gražų namą, atrodė, kad patekome į rojų.

– Tai *atrodė* tarsi rojus? – skubiai pasitikslino Aleksas.

– Tai *buvo* rojus, – pasitaisė Klera.

– Tie metai jums, Klera, buvo kupini įvykių: persikėlėte gyventi į naują rajoną, pradėjote lankyti gimnaziją, paskui jūsų motina ištekėjo ir judvi persikėlėte gyventi čionai.

– Taip, pokyčiai buvo dideli, – pritarė Klera vos pastebimai nusišypsodama.

„Jeigu tik tu žinotum, – pagalvojo ji. – Jeigu tik žinotum."

– Klera, ar judu su Robertu Pauelu buvote artimi?

Klera pažvelgė Aleksui tiesiai į akis.

– Nuo pat pradžių, – atsakė ji.

„Na taip, aš buvau su juo artima", – pamanė Klera prisiminusi, kaip klausydavosi atveriamų savo miegamojo durų girgždesio.

Aleksas Baklis suprato, kad už sklandžių Kleros atsakymų slypi rusenantis pyktis.

„Šiuose namuose ne viskas buvo miela ir šviesu", – nutarė jis ir nusprendė paklausinėti apie kitką.

– Klera, pakalbėkime apie universiteto baigimo iškilmes. Koks tai buvo pobūvis? Kiek jame dalyvavo svečių? Mes turime šią informciją, bet aš norėčiau išgirsti jūsų vertinimą.

Aleksas buvo numatęs, kad Klera pradės atsakinėti kruopščiai surepetuotais žodžiais.

– Pobūvis buvo tobulas, – atsakė ji. – Vakaras buvo labai malonus, kokie dvidešimt keturi laipsniai šilumos. Vidiniame kieme buvo įrengta šokių aikštelė, grojo orkestras. Aplink stovėjo stalai, nukrauti įvairiausiais valgiais. Stalas prie baseino buvo gražiai papuoštas. Jo viduryje stovėjo sūrio tortas su mūsų visų išrašytais vardais ir keturių koledžų, kuriuos baigėme, spalvotomis emblemomis.

– Jūs buvote nusprendusi kasdien važinėti į Vasarą, tiesa?

Kleros akyse vėl atsirado išraiška, kurios Aleksas nepajėgė apibūdinti. Kas tai? Pyktis, nusivylimas, o gal ir viena, ir kita? Aleksas pamėgino spėti:

– Klera, ar buvote nusivylusi, kad neišvykote studijuoti, kaip padarė jūsų draugės?

– Vasaro koledžas nuostabus. Galbūt praradau galimybę įgyti patirties gyvendama ne studentų miestelyje, o važinėdama namo, bet mudvi su motina buvome labai artimos, todėl jaučiausi laiminga likusi namie.

Kleros šypsena labiau panėšėjo į pašaipą, bet netrukus moteris susitvardė.

– Per pobūvį mes visos puikiai leidome laiką, – pasakojo Klera. – Paskui, kaip žinote, mano draugės liko nakvoti. Kai visi išsiskirstė, apsivilkome pižamas, nuėjome į poilsio kambarį ir gėrėme vyną. Daug vyno. Kaip daro visos merginos, dalijomės paskalomis apie vakarėlį.

– Ar jūsų motina ir ponas Pauelas buvo poilsio kambaryje kartu su jumis?

– Robas palinkėjo mums labos nakties, vos tik išėjo paskutinis svečias. Mama trumpai pasėdėjo su mumis, paskui pareiškė: „Noriu apsirengti patogiai, taip, kaip jūs." Ji užlipo į viršų, paskui grįžo su naktiniais marškiniais ir chalatu.

– Ar ji ilgai buvo su jumis?

Akimirką Kleros akyse ir lūpose suspindo nuoširdi šypsena.

– Mano mama buvo negirta, negalvokite taip apie ją, bet tą vakarą jai *tikrai* patiko išgerti dar porą taurių vyno. Prieš užlipdama į viršų ji išgėrė apie tris taures. Ji mus apkabino, pabučiavo ir palinkėjo labos nakties. Štai kodėl kitą rytą mes visos ant savo pižamų turėjome jos plaukų DNR.

– Kitos merginos irgi mylėjo jūsų motiną, tiesa?

– Veikiau jautė jai pagarbią baimę.

Aleksas žinojo, kad Klera neprasitarė, jog visos merginos turėjo pagrindą nekęsti Betsės Pauel. Nina todėl, jog motina ją nuolat kaltino supažindinus Robertą su Betse. Regina dėl to, kad jos tėvas prarado visus pinigus investavęs į Roberto Pauelo fondą. Alison už tai, jog prarado stipendiją, kurią būtų gavusi, tačiau Betsė Pauel pasirūpino, kad ji būtų paskirta kitai. Robertas Pauelas Alison koledžui padovanojo krūvą pinigų. Ši auka nebuvo pamiršta, kai podiplominių studijų stipendija buvo paskirta dukrai moters, vadovaujančios klubui, į kurį desperatiškai norėjo patekti Betsė.

– Kai jūsų motina palinkėjo labos nakties, ar matėte ją paskui dar sykį?

– Turite galvoje, ar dar sykį mačiau ją gyvą? – pasitikslino Klera ir nelaukdama atsakymo paaiškino: – Paskutinįkart prisimenu savo motiną gyvą, kai ji atsigręžė, nusišypsojo ir mums visoms pasiuntė oro bučinį. Žinoma, šis prisiminimas gyvas. Ji buvo labai graži moteris. Visada vilkėdavo gražius naktinius marškinius ir prie jų priderintus chalatus. Tą vakarą ji vilkėjo blyškiai mėlyną satininį komplektą, puoštą dramblio kaulo spalvos nėriniais. Plaukai laisvai krito ant pečių, ir ji atrodė labai laiminga, kad pobūvis puikiai pavyko. Kai pamačiau motiną paskui, arba Robas, arba Džeinė jau buvo nuėmę pagalvę nuo jos veido. Akys buvo plačiai atmerktos ir išsprogusios. Viena ranka vis dar buvo įsikibusi į pagalvę. Žinau, ji turėjo būti mieguista, nes išgėrė daug vyno, bet manau, kad motina priešinosi.

Kleros balsas staiga tapo bejausmis. Ji sunėrė delnus, veidas dar labiau išblyško.

– Kaip supratote, kad įvyko kažkas siaubinga? – tyliai paklausė Aleksas.

– Iš motinos miegamojo išgirdau baisų riksmą. Vėliau sužinojau, kad tai rėkė Robas, atnešęs motinai jos tradicinį rytinį puodelį kavos. Mes visos buvome giliai įmigusios – gėrėme ir kalbėjomės iki trijų valandų ryto. Į miegamąjį atbėgome beveik tuo pačiu metu. Džeinė tikriausiai išgirdo Roberto riksmą. Ji pirmoji atsirado mano motinos miegamajame. Džeinė klūpėjo palinkusi virš Roberto, šis gulėjo susmukęs ant grindų ir raitėsi iš skausmo. Tikriausiai skubėjo nutraukti pagalvę nuo motinos veido ir nusiplikė rankas karšta kava. Pagalvė buvo nustumta nuo motinos galvos, ant jos buvo matyti kavos dėmės.

Aleksas pastebėjo, kad Kleros veidas staiga tapo šaltas. Visai ne toks kaip kalbant apie močiutę.

– Kas nutiko toliau, Klera? – paklausė Aleksas.

– Regis, Alison paėmė telefoną ir paskambino 911. Ji šaukė: „Mums reikia greitosios ir policijos! Betsė Boner Pauel negyva! Turbūt nužudyta!“

– Ką jūs veikėte laukdamos greitosios ir policijos?

– Ir greitoji, ir policija atvyko po trijų minučių. Tada kilo sumaištis. Buvome tiesiog išvytos iš miegamojo. Atmenu, kaip policijos viršininkas liepė grįžti į savo miegamuosius ir apsirengti. Jam pakako įžūlumo pasakyti, kad įsidėmėjo, ką mes vilkime, ir kad nemėgintume sukeisti drabužių, su kuriais miegojome. Vėliau supratome, kad ieškant galimų įkalčių bus tikrinami DNR pėdsakai.

– Vadinasi, užsimovėte džinsus ir apsivilkote medvilninius marškinėlius, panašius į tuos, su kuriais šįryt buvote nufotografuotos?

– Taip. Kai persirengėme, buvome atvestos čia, į poilsio kambarį, ir turėjome laukti, kol būsime apklaustos policijos. Mums net nebuvo leista nueiti į virtuvę užsikaisti kavos.

– Jūs dėl to vis dar labai pykstate, tiesa, Klera?

– Taip, – atsakė moteris drebančiu iš įsiūčio balsu. – Tik pagalvokite. Mums buvo vos dvidešimt vieneri. Žvelgdama į

praeitį suprantu, kad, nors visos jau buvome suaugusios, ką tik baigėme universitetą, iš tiesų tebuvome išsigandę vaikai. Tardymas, kurį mums teko iškęsti tą dieną ir paskesnes savaites, buvo teisingumo parodija. Buvome be paliovos kviečiamos į policijos nuovadą. Todėl spauda ėmė mus vadinti „įtariamosiomis".

– Kaip manote, kas nužudė jūsų motiną, Klera?

– Tame pobūvyje buvo trys šimtai žmonių. Kai kurių mums nepavyko atpažinti nuotraukose ir filme, kuris buvo susuktas tą vakarą. Žmonės vaikščiojo į namą pasinaudoti tualetais. Džeinė laiptų apačioje buvo užrišusi virvę, tačiau į viršų galėjo prasmukti kas tik nori. Tą vakarą mano motina buvo pasipuošusi smaragdais. Bet kas galėjo išsiaiškinti, kur yra jos miegamasis, ir net pasislėpti vienoje drabužinių. Manau, kažkas palaukė, kol motina giliai įmigs, ir pačiupo jos smaragdus nuo tualetinio stalelio. Galbūt motina pradėjo vartytis, ir išsigandęs vagis mėgino padėti papuošalus atgal. Vienas smaragdo auskaras buvo rastas ant grindų. Tikriausiai motina prabudo. Kad ir kas buvo tame kambaryje, mėgino sutrukdyti jai šauktis pagalbos vieninteliu jam įmanomu būdu.

– Ir jūs manote, kad tas asmuo yra jūsų motinos žudikas?

– Taip. Atmenu, kad palikome duris į vidinį kiemą neužrakintas. Mes visos keturios rūkėme, nes mano patėvis griežtai draudė rūkyti namuose.

– Ar piktinatės, kad žiniasklaida pasakoja apie jūsų motinos mirtį?

– Dėl to ir sakau jums, kad nė vienas – nei Robas, nei Džeinė, nei Nina, nei Regina, nei Alison – nesame susiję su mano motinos mirtimi. Suprantama, aš irgi nesu susijusi. – Kleros balsas tapo spigus. – Aš irgi nesusijusi!

– Ačiū, Klera, kad pasidalijote prisiminimais apie tą siaubingą dieną, kai netekote motinos, kurią labai mylėjote.

Aleksas per stalą paspaudė Klerai ranką.

Ji buvo šlapia nuo prakaito.

49

Antradienio rytą Džordžas Kurtis kaip įprastai pabudo šeštą trisdešimt ir švelniai lūpomis perbraukė per Izabelės kaktą stengdamasis jos nepržadinti. Džordžas jautė nenumaldomą poreikį paliesti žmoną. Dažnai jis prabusdavo naktį ir ją apkabindavo. Tada į galvą imdavo plūsti kaltės prisiminimai: *Betsė irgi vilkėdavo atlasinius naktinius.* Tada neišvengiamai ateidavo kita mintis: „Izabele, aš vos tavęs nepraradau. Vos nepraradau laimingo gyvenimo, kurį su tavimi ir vaikais gyvenu jau dvidešimt metų."

Šis naujas gyvenimas prasidėjo universiteto baigimo iškilmių rytą, kai Izabelė pasakė besilaukianti dvynių. Šią neįtikėtinai džiugią naujieną aptemdė Betsės reikalavimas už tylėjimą apie jų meilės nuotykį sumokėti 25 milijonus dolerių. „Būčiau nieko prieš jai sumokėti, – pagalvojo Džordžas, – bet žinojau, kad tai tik jos grasinimų nueiti pas Izabelę pradžia."

Tokios mintys nedavė ramybės Džordžui, kol jis maudėsi duše, rengėsi ir nusileido žemyn į virtuvę užsikaisti puodelio kavos. Jis nusinešė puodelį į automobilį, įstatė į laikiklį ir nuvažiavo į savo biurą – pagrindinę tarptautinės bendrovės „Kurčio maistas" būstinę Niu Rošelyje, už šešiolikos kilometrų nuo namų.

Džordžui labai patikdavo rytą pusantros valandos praleisti vienam savo kabinete. Tuo metu jis galėdavo sutelkti dėmesį į svarbią korespondenciją ir elektroninius laiškus iš regioninių

vadovų, išsibarsčiusių visame pasaulyje. Peržiūrėjęs labai palankias pajamų ataskaitas Džordžas matė, kad būtų lengvai radęs būdą sumokėti Betsei ir paslėpti šį mokėjimą niekam nesukeldamas įtarimų.

„Tačiau aš negalėjau ja pasitikėti", – tokia mintis tarsi priedainis be paliovos aidėjo Kurčio galvoje.

Kai prieš devynias ėmė rinktis darbuotojai, Kurtis kaip visada šiltai pasisveikino su savo ilgamete padėjėja Ame Hjuis ir perėjo prie elektroninių laiškų, į kuriuos norėjo atsakyti nedelsdamas. Tačiau Džordžas žinojo, kad yra per daug išsiblaškęs ir susikaupti nepavyks. Pusę dvyliktos jis paskambino į namus.

– Ar ką nors suplanavai per priešpiečius? – paklausė jis Izabelės, kai žmona pakėlė ragelį.

– Nieko, – atsakė ji. – Paskambino Šeron ir pasiūlė sužaisti golfo partiją, bet šiandien esu per daug aptingusi. Drybsau vidiniame kieme. Luisas ruošia šaltą daržovių sriubą ir vištienos salotas. Ką apie tai manai?

– Nuostabu. Jau važiuoju.

Kai praeidamas pro Amės rašomąjį stalą Džordžas pasakė po pietų negrįšiąs, padėjėja nustebo.

– Tik nesakykite, kad toks visur laukiamas pranešėjas kaip jūs, visada sužavintis publiką, jaudinatės dėl šiandien popiet vyksiančio pokalbio.

Džordžas pasistengė išspausti šypseną.

– O gal ir jaudinuosi.

Trumpa kelionė iki namų virto amžinybe. Džordžas taip nekantravo pamatyti Izabelę, kad paliko automobilį žiedinėje privažoje, šuoliais užbėgo laiptais, plačiai atvėrė duris ir koridoriumi nuskubėjo į namo galą. Prieš atidarydamas stiklines duris į vidinį kiemą jis stabtelėjo ir apsidairė. Izabelė su knyga rankose sėdėjo ant minkštai muštos kėdės, kojas buvo užsikėlusi ant pagalvėlės. Ji jau atšventė šešiasdešimtmetį, ir žmonos plaukai dabar buvo visiškai žili, trumpesni, su karčiukais. Tokia šukuosena puikiai rėmino klasikinių bruožų, susiformavusių per dau-

gelį kilmingų kartų, veidą. Izbelės protėviai į Ameriką atvyko „Mayflower“* laivu. Lieknas Izabelės kūnas jau buvo įdegęs. Ji buvo nusispyrusi batelius ir sėdėjo sukryžiavusi pėdas.

Džordžas Kurtis ilgai apžiūrinėjo gražią moterį, kuri trisdešimt penkerius metus buvo jo žmona. Jiedu susipažino Harvarde per baigiamojo kurso šokių vakarą. Izabelė į jį atėjo kartu su draugėmis iš Veleslio koledžo.

„Vos tik ji įžengė į salę, aš priėjau tiesiai prie jos, – prisiminė Džordžas. – Tačiau kai pirmą sykį susitikau su Izabelės tėvais, supratau, kad jie yra nusivylę. Tėvams būtų labiau patikę, kad mūsų šeima būtų praturtėjusi Volstrite, o ne pardavinėdama dešrainius ir mėsainius.“

„Ką pagalvotų Izabelės motina ir tėvas, jeigu žinotų, kad turėjau romaną su savo geriausio draugo žmona? Jie būtų liepę Izabelei atsikratyti manęs.“

„O jeigu Izabelė būtų sužinojusi, nors jau laukėsi mūsų dvynių, ji mane būtų pametusi.“

„Ir dabar pamestų“, – niūriai pamanė Džordžas praverdamas duris į vidinį kiemą. Išgirdusi atidaromų durų garsą Izabelė pakėlė akis ir šiltai nusišypsojo.

– Kas tave paskatino kartu pavalgyti priešpiečius – aš ar valgiaraštis? – paklausė ji pakildama iš kėdės ir nuoširdžiai pabučiuodama vyrą.

– Tu, – karštai atsakė Džordžas taip pat ją pabučiuodamas ir apkabindamas per liemenį.

Jų virėjas Luisas išdygo vidiniame kieme nešinas padėklu su dviem stiklinėmis šaltos arbatos su ledais.

– Džiaugiuosi, kad grįžote namo priešpiečių, pone Kurti, – linksmai tarė virėjas.

Luisas dirbo jiems jau dvidešimt dvejus metus. Anksčiau buvo vyriausiasis virėjas greta esančiame restorane. Kartą jiedviem su Izabele vakarieniaujant Luisas priėjo prie jų stalelio.

– Girdėjau, ieškote virėjo, – tyliai tarė jis.

---

* Laivo, atgabenusio į Ameriką pirmuosius piligrimus, pavadinimas.

– Taip, mūsų dabartinis virėjas išeina į pensiją, – patvirtino Džordžas.

– Labai norėčiau pas jus dirbti, – pareiškė Luisas. – Čia mes daugiausia tiekiame itališkus valgius, bet aš baigiau Haid Parko kulinarijos institutą ir užtikrinu, kad galėsiu pasiūlyti labai įvairų valgiaraštį.

„Ir jis iš tiesų pasiūlė, – pagalvojo Džordžas. – Kai gimė dvyniai, kasdien gamindavo šviežią kūdikių maistą ir leisdavo jiems „padėti" virtuvėje, kai vaikai buvo maži."

Džordžas atsisėdo į kėdę šalia Izabelės, bet kai Luisas pastatė prie jo arbatą, paprašė:

– Luisai, gal galite man vietoj arbatos atnešti „Kruvinosios Merės"?

Izabelė kilstelėjo antakį.

– Džordžai, tau tai nebūdinga. Ar jaudiniesi dėl pokalbio su Aleksu Bakliu?

Jis palaukė, kol Luisas uždarys vidinio kiemo duris, tada atsakė:

– Greičiau jaučiuosi nesmagiai. Man visa ši laida atrodo keista. Jaučiu, kad jos tikslas – ne įrodyti, kad žmonės nekalti, o, atvirkščiai, įrodyti, jog kažkas iš to būrelio kaltas dėl Betsės mirties.

– Pavyzdžiui, *tu*, Džordžai?

Džordžas Kurtis spoksojo į žmoną jausdamas, kaip gyslose stingsta kraujas.

– Ką tuo nori pasakyti?

– Aš nugirdau tavo įdomų pokalbį su Betse tą universiteto baigimo iškilmių vakarą. Nors tu pasitraukei iš minios, aš nusekiau paskui. Buvau kitoje tų palmių, kurias atgabeno papuošti pobūvį, pusėje. Tu nė nesuvokei, kaip garsiai kalbėjai.

Džordžas Kurtis suprato, kad košmaras, kurio bijojo, prasideda. Ar Izabelė pasakys, kad dabar, kai dvyniai užaugo, ji nori skirtis?

– Izabele, aš apgailestauju labiau, negu tu gali įsivaizduoti, – tarė jis. – Prašau man atleisti.

– Ak, aš jau seniai atleidau, – išsyk atsakė žmona. – Negi manai, kad buvau tokia kvaila ir neįtariau, jog tu užmezgei romaną su ta kekše? Kai nugirdau judviejų pokalbį, nusprendžiau, kad neketinu tavęs prarasti. Supratau, kad mudu nutolome vienas nuo kito, ir žinojau, kad dėl to iš dalies kalta esu aš. Neketinau tau per daug lengvai atleisti, bet ir dabar džiaugiuosi, kad taip nusprendžiau. Tu buvai nuostabus vyras ir tėvas, ir aš tave labai myliu.

– Visus tuos metus siaubingai nerimavau ir jaučiausi kaltas, – prisipažino Džordžas Kurtis lūžinėjančiu balsu.

– Žinau, – sausai atsakė Izabelė. – Tai buvo mano bausmė tau. Na, štai ir Luisas su tavo „Kruviną ja Mere". Neabejoju, kad dabar trokšti šio kokteilio.

„Dieve, o aš maniau, kad pažįstu savo žmoną!" – sušuko mintyse Džordžas Kurtis imdamas stiklinę, kurią priešais jį pastatė Luisas.

– Luisai, manau, kad jau galime valgyti priešpiečius, – tarė Izabelė gurkštelėjusi šaltos arbatos su ledais.

Kai Luisas grįžo į virtuvę, Izabelė pasakė:

– Džordžai, kai pagrasinai Betsei, kad nužudysi, jeigu ji kada nors man prasitars apie jūsų romaną, tuos žodžius galėjau girdėti *ne tik* aš. Jau sakiau, kad tu nė nesuvokei, kaip garsiai kalbi. Kai grįžome namo ir atsigulėme į lovą, aš užmigau tavo glėbyje. Pabudau ketvirtą valandą ryto, bet tavęs lovoje nebuvo, kol grįžai, prabėgo daugiau nei valanda. Tiesiog pamaniau, kad tu apačioje žiūri televizorių. Tu taip visada elgiesi, jeigu prabundi ir negali užmigti. Sužinojusi, jog Betsė uždusinta, meldžiau Dievą, kad, jeigu tai padarei tu, nebūtum palikęs jokių įkalčių. Jeigu filmuojant šią laidą kas nors paaiškėtų, aš prisieksiu, kad tą naktį nebuvai išlipęs iš lovos.

– Izabele, tu netiki...

– Džordžai, mes gyvename vos už kelių kvartalų nuo jų. Iki Pauelų namo galėjai nueiti per penkias minutes. Tu gerai žinai namo išplanavimą. Tiesą sakant, man visai nesvarbu, ar tu ją nužudei, ar ne tu. Nematau priežasties, dėl kurios būtum turė-

jęs tai valkatai už šantažą sumokėti dvidešimt penkis milijonus dolerių.

Kai Džordžas atitraukė Izabelei kėdę prie stalo, ji tarė:

– Aš tave labai myliu, Džordžai, o dvyniai tave dievina. Nesakyk nieko, kas galėtų visa tai sugadinti. O štai ir Luisas, nešinas salotomis. Kertu lažybų, kad esi išalkęs, tiesa?

50

– Gerai, viskas puikiai pavyko. Atsikvėpkite. Dabar Alison Šafer eilė. Pradėsime po pusvalandžio, – guviai pareiškė Lorė.

Džeris, Greisė ir operatoriai suprato, kad šitaip Lorė jiems liepia nešdintis. Jie puikiai žinojo, kad Lorė nori pasikalbėti su Aleksu Bakliu akis į akį. Išeidami jie neprašyti uždarė poilsio kambario duris. Tada Aleksas pasiūlė:

– Gal išgertume kavos? Žinau, kad jums patinka juoda ir be cukraus.

– Puiku, – sutiko Lorė.

– Netrukus grįšiu, – tarė Baklis žirgliodamas ilgomis kojomis.

Kai po penkių minučių jis grįžo su kava, Lorė buvo įsitaisiusi ant kėdės, kur prieš tai sėdėjo Klera, ir skubiai rašėsi pastabas.

– Ačiū, – padėkojo ji, Bakliui pastačius puodelius ant stalo. – Ar jos ten visos susirinko? Turiu galvoje, ar Klera joms pasakoja apie savo pokalbį su jumis?

– Nežinau, kur yra Klera, bet su kitomis dedasi kažkas keista, – atsakė Aleksas Baklis. – Regina išblyškusi kaip vaiduoklis, Nina su motina barasi vidiniame kieme. Dėl to nesistebiu. Alison su Rodu vaikštinėja prie baseino. Rodos, Alison yra labai nusiminusi, nes vyras laiko ją apkabinęs. Ji nosinaite vis šluostosi akis.

Nustebusi Lorė paklausė:

– Kas galėjo nutikti?

– Kai mudu jas palikome, Klera išėjo po kelių minučių, – suraukęs antakius dėstė Aleksas. – Trys moterys laukė, kol Džošas dar atneš kavos. Lore, noriu jums pasakyti, jog tada įvyko kažkas, kas jas visas prislėgė. Galbūt man pavyks tai kalbantis išpešti iš Alison. – Tada Baklis dalykiškai paklausė: – Tikriausiai norite su manimi pasikalbėti apie interviu su Klera?

– Taip, – prisipažino Lorė. – Kodėl tiek daug ją klausinėjote apie santykius su Robertu Pauelu?

– Pagalvokite, Lore. Pirmuosius trylika Kleros gyvenimo metų jos su motina buvo labai artimos. Paskui atsirado Robertas Pauelas. Kad ir kaip smagu merginai buvo persikelti į šį dvarą, iš to, ką perskaičiau, nekilo jokių abejonių, kad Kleros motina ir Pauelas buvo tiesiog neperskiriami. Ir kodėl Klera neišvyko gyventi į studentų miestelį, kaip padarė jos draugės? Klera daugelį naktų turėjo praleisti namie viena. Kaip suprantu, Betsė ir Pauelas beveik kiekvieną vakarą dalyvaudavo kokiuose nors aukštuomenės susibūrimuose. Kodėl Klera neišsinuomojo buto Vasare? Ar pastebėjote, kaip pasikeisdavo Kleros veidas prabilus apie Pauelą? Galiu išsyk pasakyti, kad kažkas tarp jų vyko, – ryžtingai pareiškė Aleksas.

Lorė įdėmiai pažvelgė į jį, paskui linktelėjo galvą.

Aleksas nusišypsojo.

– Ir jūs tai pastebėjote. Buvau įsitikinęs, kad pastebėsite. Kai ruošiu bylą teismui, savo tyrėjams liepiu pasikapstyti po praeitį žmonių, kuriuos ginu, taip pat ir tų, kurie stos ant liudytojų mano kliento naudai arba prieš jį pakylos. Pirmiausia, ko išmokau, buvo knistis po tuo, kas akivaizdu. Jeigu manęs paklaustumėte, pasakyčiau, kad Klera Boner, kitaip negu ji pati tvirtina, nebuvo prislėgta motinos mirties.

– Iš pradžių tokią jos reakciją aiškinau ištikusiu šoku, – sutiko Lorė. – Paskui ėmiau įtarti tą patį, ką ir jūs. Klera kalbėjo tik apie tai, kad pasipiktino policijos elgesiu su ja ir su kitomis merginomis. Nė žodeliu neužsiminė, kad gedėjo savo motinos. – Tada Lorė pakeitė pokalbio temą. – Prieš ateinant Alison Šafer, noriu su jumis pasidalyti savo pirmaisiais įspūdžiais apie ją.

Aleksas gurkštelėjo kavos, o Lorė dėstė toliau:

– Rodas Kimbalas ir Alison Šafer susituokė praėjus keturiems mėnesiams po universiteto baigimo iškilmių, bet tą vakarą ji nepasikvietė savo būsimojo į pobūvį. Ar ji skubėjo ištekėti dėl to, kad po Betsės mirties visas absolventes kamantinėjo policija? Vienintelė kita skubių vedybų priežastis, kuri man ateina į galvą, yra ta, kad Alison negavo stipendijos. Ji buvo paskirta kitai merginai, kurios pažymiai buvo prastesni negu Alison, bet ši mergina buvo Betsės draugės dukra. Ar tai, kad Pauelas Alison koledžui paaukojo krūvą pinigų, turėjo įtakos stipendijos skyrimui? Taip, manau, tai buvo universiteto auklėtinių skiriama stipendija, ir dekanas savo nuožiūra pasirinko laimėtoją.

Aleksas linktelėjo.

– Matau, kad gilokai pasikasėte.

– Taip, – sutiko Lorė. – Be to, man pasidarė įdomu, ar skubota Alison santuoka nėra kaip nors susijusi su Rodo pasirašytu pelningu kontraktu su „Milžinų“ futbolo komanda. Tačiau net jeigu tai ir turėjo įtakos, Alison nepaliko Rodo, kai šis pateko į avariją, tiesa? Matyt, Rodas buvo ją įsimylėjęs dar nuo darželio laikų. Kai jiedu susituokė, Rodo laukė puiki įžaidėjo ateitis. Net jeigu Alison žavėjo profesionalaus futbolininko šlovė bei turtai, mergina turėjo ir kitų jausmų. Tai patvirtina pastarieji dvidešimt metų.

– O galbūt ji buvo taip nusiminusi, kad prarado stipendiją, jog uždusino Betsę ir apie tai prisipažino Rodui? Tai tikrai būtų svari priežastis visus šiuos metus išlaikyti žmoną prie savęs, – spėjo Aleksas.

Pasigirdo beldimas į poilsio kambario duris, pro jas įkišo galvą operatorius.

– Lore, ar jau esate pasirengusi?

Lorė ir Aleksas susižvelgė. Atsakė Aleksas:

– Taip, žinoma. Prašom pakviesti Alison Šafer.

51

Kol ilgametis Leo draugas gydytojas tikrino pulsą, šis spoksojo į lubas.

– Aš sveikas, – lediniu tonu pareiškė Leo.

– Tai tu taip manai, – švelniai atsakė daktaras Džeimsas Morisas, – bet, patikėk, būsi čia tol, kol aš tave išrašysiu. O kad dar sykį neklaustum, kodėl, paaiškinsiu. Vakar vakare tavo prieširdžiai vis dar virpėjo. Jeigu nenori gauti širdies smūgio, gulėk ramiai.

– Gerai, gerai, – pykdamas nusileido Leo. – Tačiau, Džimai, tu nesupranti. Nenoriu, kad Lorė sužinotų, jog esu čia, bet jaučiu, kad ji jau atspėjo. Ji man niekada neskambina pakeliui į darbą, o šįryt paskambino ir įkyriai klausinėjo, kur buvau praėjusią naktį...

– Gal man dabar paskambinti Lorei ir ją nuraminti? – pasiūlė daktaras Morisas.

– Aš pažįstu Lorę. Jeigu paskambinsi, sukelsi jai dar didesnį nerimą.

– Kada tu įprastai su ja kalbi?

– Kai grįžta namo iš studijos. Vakar vakare man pavyko išsisukti, bet šįvakar Lorė tikisi su manimi drauge pavakarieniauti kur nors ne namie ir suvalgyti bent jau mėsainį. Nežinau, ką jai pasakysiu, – niūriu, bet jau ne piktu balsu kalbėjo Leo Farlis.

– Štai ką tau pasakysiu, Leo. Tau vakar dusyk kartojosi prieširdžių virpėjimas. Jeigu šįvakar jis nepasikartos, rytoj tave išrašysiu, – pažadėjo daktaras Morisas. – Nepamiršk, kad aš vis

dar moku nuraminti pacientų gimines dėl jų artimųjų būklės. Jeigu man leisi tai pasakyti Lorei ir daugiau nesikartos prieširdžių virpėjimas, rytoj tave išrašysiu. Manau, taip bus geriausia. Pagalvok apie tai. Lorė gali bet kada šįvakar čia užsukti ir tave aplankyti. Ar Timis jai skambina tarp septynių ir aštuonių?

– Taip. Lorė liepia berniukui skambinti be penkiolikos aštuonios, kad būtų tikrai laisva ir galėtų kalbėti.

– Tai kodėl jos nepakvietus čia, kad judu abu galėtumėte pasikalbėti su Timiu? Kaip suprantu, jam leidžiama kas vakarą skambinti tik kartą.

Leo Farlio veidas nušvito.

– Tu kaip visada turi gerų minčių, Džimai.

Daktaras Morisas žinojo apie desperatišką Leo Farlio nerimą dėl grėsmės dukteriai ir vaikaičiui.

„Šis nerimas nesiliaus tol, kol Mėlynakis nesupus kalėjime“, – pagalvojo jis.

Morisas palietė Leo petį, bet laiku susigriebė neprasižiojęs ir neištaręs visiškai beprasmio žodžio:

– Nesijaudink.

52

Kai Džošas padavė visoms trims garsajuostes, į tualetą pirmoji nuėjo Alison, ten ji iš tualetinio stalelio stalčiaus išėmė kasečių grotuvą, įdėjo kasetę ir ėmė klausytis. Apimta siaubo išgirdo savo pokalbį su Rodu apie tai, kaip per miegus buvo užėjusi į Betsės miegamąjį. Moters vos neištiko isterija, ji pagriebė kasetę ir išbėgo iš tualeto. Rodas pamatė ją pro langą ir kaip įmanydamas greičiau atklibikščiavo prie žmonos.

Pasidėjęs šalia ramentus jis sėdėjo ant suolelio prie baseino apsikabinęs Alison. Jiedu buvo atgręžę nugaras filmavimo grupei. Alison pavyko sutramdyti ašaras, bet jos lūpos vis dar drebėjo.

– Nejaugi nesupranti, Rodai? – tarė Alison. – Štai kodėl Pauelas liepė Džošui dviejų valandų tarpais atvežti mus iš oro uosto tuo prašmatniu bentliu. Visas, išskyrus Klerą, kuri atvyko diena anksčiau. Pauelas nebūtų buvęs toks dėmesingas, bet turėjo vieną tikslą. Bentlyje įmontuota slapta garso įrašymo įranga. Rodai, atmeni, kaip mudu kalbėjome apie tai, kad per miegus aš buvau užėjusi į Betsės miegamąjį?

– Ššš, – nutildė ją Rodas ir apsidairė.

Aplink nebuvo nieko, kas galėtų nugirsti jų pokalbį.

„Dieve, man ši vieta jau kelia paranoją“, – pamanė Rodas.

Jis tvirčiau suspaudė Alison petį.

– Ale, jeigu pokalbis pakryptų ta linkme, pasakyk, kad, žinoma, buvai nusivylusi dėl prarastos stipendijos, bet tuo metu tai

jau nebuvo svarbu. Tu buvai slapčia mane įsimylėjusi nuo pat vaikų darželio laikų.

Jis nutilo ir liūdnai pagalvojo: „Bent jau kalbant apie mane, tai tiesa."

– Ir tu man pasipiršai, nors buvai įsitikinęs, jog aš esu tokia įpykusi, kad galėčiau nužudyti Betsę, – prikišo Alison. – Nepaneigsi, kad visus tuos metus tikėjai, jog aš galėjau ją nužudyti.

– Žinau, jog labai jos nekentei, bet iš tiesų niekada netikėjau, kad galėjai ją nužudyti.

– Aš jos tikrai nekenčiau. Stengiausi pamiršti, bet negaliu. Ir dabar jos nekenčiu. Tai buvo labai nesąžininga, – karštai pareiškė Alison. – Pauelas Veiverliui paaukojo kalną pinigų, nes Betsė desperatiškai troško įstoti į tą išrinktųjų klubą. Ar nemanai, kad turėjau svarią priežastį nužudyti Betsę, kai dekanas paskyrė stipendiją Betsės draugės dukrai? Ar sakiau tau, kad ji iškrito jau antrais studijų metais?

– Kokį sykį ar du buvai užsiminusi, – tyliai atsakė Rodas.

– Rodai, kai viskas, vardan ko dirbai, meldeisi, svajojai, sugriūva... Aš jau buvau pakilusi nuo kėdės eiti atsiimti stipendijos, bet dekanas paskelbė jos pavardę. Tu negali to įsivaizduoti!

Tada Alison pažvelgė į savo vyrą, skausmo raukšles jo patraukliame veide, šalia padėtus ramentus.

– Ak, Rodai, kokia aš kvaila guosdamasi tau.

– Viskas gerai, Ale.

„Ne, negerai, – pagalvojo ji. – Visiškai negerai."

– Alison, tavęs jau laukia.

Prie jų artinosi Lorės padėjėjas Džeris.

– Rodai, esu tokia išsigandusi, kad palūšiu, – karštligiškai sušnibždėjo Alison pakildama ir pakštelėdama vyrui į kaktą.

– Nepalūši, – tvirtai pareiškė Rodas žvelgdamas į moterį, kurią labai mylėjo.

Šviesiai rudos žmonos akys, ryškiausias jos smulkaus veido akcentas, liepsnojo. Nuo ašarų vokai buvo truputį pabrinkę, bet Rodas žinojo, kad grimuotoja viską sutvarkys.

Jis žiūrėjo, kaip Alison žingsniuoja prie namo. Per dvidešimt metų Rodas dar nebuvo matęs žmonos tokios susijaudinusios. Ir jis žinojo kodėl – Alison atsirado dar viena galimybė siekti karjeros, kurios taip desperatiškai troško ir kuri buvo iš jos pavogta.

Rodui į galvą šovė netikėta mintis. Alė užsiaugino ilgesnius plaukus, dabar jie siekė pečius. Rodui tokia šukuosena patiko. Neseniai žmona pasakė ketinanti plaukus patrumpinti. Rodui buvo jų gaila, bet nedrįso to pasakyti. Per pastaruosius dvidešimt metų jis nepasakė Alei labai daug...

Rodas baiminosi, kad, jeigu Alė ištvers šią laidą ir gaus pinigų, tai bus bilietas į nepriklausomybę... nuo jo?

53

Antroji kasetę išklausė Nina. Grįžus prie stalo, moters veidas švytėjo. Ji kone triumfavo.

– Ji labiau skirta tau negu man, – pareiškė motinai Nina. – Eik į tualetą ir įsiklausyk į kiekvieną žodį. O kai tai padarysi, vargu be paliovos priminsi Robui, jog Betsė buvo tavo artimiausia ir brangiausia draugė.

– Apie ką čia kalbi? – kapotai paklausė Mjurielė pakildama ir atstumdama kėdę.

– Tualete koridoriuje stovi stalelis, jo viduriniame stalčiuje yra kasečių grotuvas, – atsakė Nina. – Tikiuosi, pajėgsi jį rasti.

Pasitenkinimą Mjurielės veide pakeitė netikrumas ir nerimas. Netarusi dukrai nė žodžio ji nuskubėjo koridoriumi. Netrukus pasigirdo garsus tualeto durų trinktelėjimas, bylojantis, kad Mjurielė grįžta.

Iš tualeto ji išėjo piktai susiraukusi ir linktelėjo Ninai.

– Eime į lauką, – paliepė Mjurielė.

– Na? Ko tu nori? – paklausė Nina, vos tik už jųdviejų užsidarė durys į vidinį kiemą.

– Ko aš noriu? – sušvokštė Mjurielė. – Ko aš noriu? Gal išprotėjai? Ar klauseisi tos garsajuostės? Kalbėjau siaubingai. O Robas šįvakar pakvietė mane pavakarieniauti. Viskas klostosi labai sėkmingai, taip, kaip anksčiau...

– Kol aš visko nesužlugdžiau supažindindama su Betse Robą Pauelą, kai šis jau buvo beveik susižadėjęs su tavimi, – užbaigė motinos mintį Nina.

Mjurielė susikaupusi svarstė.

– Kaip manai, ar Robas girdėjo šiuos įrašus?

– Nežinau. Ko gero, taip, bet tai tik spėjimas. Galbūt vairuotojas žaidžia savo žaidimą, mus šantažuoja ir Robui nieko nesako.

– Tada duok jam penkiasdešimt tūkstančių dolerių.

Nina įdėmiai pažvelgė į motiną.

– Turbūt juokauji! Netikėtai pradėjęs rodyti dėmesį Robas Pauelas tave tik kvailina. Jeigu būtų tavęs norėjęs, kodėl nepaskambino prieš dvidešimt metų, mirus Betsei?

– Sumokėk tam vairuotojui, – kategoriškai pareikalavo Mjurielė. – Kitaip pasakysiu Robui ir policijai, kad tu man prisipažinai nužudžiusi Betsę norėdama suteikti galimybę susigrąžinti Robą. Pasakysiu, kad tikėjaisi, jog tapusi ponia Robert Nikolas Pauel būsiu tau labai dosni.

– Tu taip padarytum? – išbalusiomis lūpomis paklausė Nina.

– Kodėl gi ne? Juk tai tiesa, – nusišaipė Mjurielė. – Taip pat nepamiršk, kad Robo pažadėtoji milijono dolerių premija už informaciją, galinčią padėti suimti ir nuteisti Betsės žudiką, būtų mano paguodos prizas, jeigu tu esi teisi tvirtindama, jog Robo domėjimasis manimi *nėra* nuoširdus. Jis apie šią premiją paskelbė prieš dvidešimt metų ir savo žodžio neatšaukė.

54

Pamačiusi, kad Alison išskuba į lauką, o Mjurielė liepia Ninai eiti kartu su ja į vidinį kiemą, Regina suprato privalanti išklausyti savo garsajuostę.

Pakeliui ji pagalvojo, kad tą laišką tikriausiai turi Džošas. Kasečių grotuvas buvo padėtas ant tualetinio stalelio. Regina įdėjo kasetę ir nustėrusi iš baimės paspaudė mygtuką. Jos pokalbis su Zaku buvo girdėti labai aiškiai, nors sūnus skambino iš Anglijos.

„Blogiau ir būti negali, – karštligiškai mąstė Regina. – Kas bus dabar, jeigu aš neprisipažinsiu, kad išsaugojau tėčio savižudžio raštelį? Džošas jį galės pateikti kada panorėjęs. Tada būsiu suimta už tai, kad melavau policininkams, kai buvau tardoma ištisas valandas. Džošas kaip įkalčius galės pateikti ir garsajuostę, ir raštelį."

Žinodama, kad kitos išeities nėra ir Džošui teks mokėti visą reikalaujamą sumą, Regina grįžo prie stalo ir pastūmė jau atvėsusią kavą.

Kaipmat išdygo amžinai surūgusi Džeinė su šviežios kavos kavinuku. Regina žiūrėjo, kaip namų ekonomė pastato naują puodelį su garuojančiu gėrimu.

Gurkštelėjusi kavos moteris pajuto, kaip galvoje atgyja pažįstamas košmaras. Ji įvažiuoja dviračiu į gražaus namo su nuostabiu vaizdu į Long Ailando žiotis, kuriame gyveno penkiolika metų, prievažą. Paspaudžia garažo duris pakeliantį jungiklį. Išvysta kadaruojantį nuo atklydusio vėjo tėvo kūną. Tėvo žandikaulis atvipęs, akys išsprogusios, liežuvis kyšo. Prie švarko

prisegtas popieriaus lapelis. Viena ranka gniaužia virvę. Ar paskutinę akimirką jis apsigalvojo ir nenorėjo mirti?

Regina prisiminė, kaip sustingo, atbuko, kaip ištiesė ranką prie raštelio, atsegė ir kaip nuo prisilietimo susiūbavo tėvo kūnas. Perskaitė raštelį ir ištikta šoko susigrūdo jį į kišenę.

Tėvas rašė, kad turėjo romaną su Betse ir dėl to labai gailisi.

Betsė jam pasakė, kad Robo terminuotųjų sandorių fondo vertė pradėjo pasakiškai kilti ir kad tėvas turėtų investuoti į šį fondą viską, ką turi. Net tada, būdama penkiolikos metų, Regina buvo įsitikinusi, kad Betsė šitaip pasielgė Pauelo nurodymu.

„Negalėjau leisti, kad mama pamatytų šį raštelį, – mintijo dabar Regina. – Jai būtų plyšusi širdis, o aš žinojau, kad ji ir taip kankinsis dėl tėčio mirties. Be to, mano motina *niekino* Betsę Pauel. Ji žinojo, kokia ši moteris veidmainė."

„Dabar kažkas turi šį raštelį. Tikriausiai tai Džošas, jis čia šmirinėjo visą dieną padėdamas Džeinei. Ką man daryti? – klausė ji savęs. – Ką man daryti?"

Kaip tik tuo metu į kambarį įėjo Džošas, nešinas padėklu indams nurinkti. Jis apsidairė norėdamas įsitikinti, kad, be judviejų, daugiau nieko nėra.

– Kada galėtume pasikalbėti, Regina? – paklausė jis. – Turiu jums pasakyti, kad reikėjo paklausyti sūnaus patarimo ir sudeginti jūsų tėvo savižudžio raštelį. Daug apie tai galvojau. Niekas neturėjo stipresnio už jus motyvo nužudyti Betsę Pauel. Ar nesutinkate? Ir ar nemanote, kad ketvirtis milijono dolerių, kuriuos gausite iš pono Robo, yra menka suma už tai, kad niekas niekada nepamatytų raštelio ir neišgirstų pokalbio įrašo?

Regina nepajėgė atsakyti. Jos veidas buvo sustingęs iš siaubo ir savigailos, akys matė ką kita – tvarkingai aprengtą tėvo kūną, kadaruojantį ant virvės.

55

Tarsi instinkto genama Klera po pokalbio su Aleksu Bakliu užbėgo į viršų, į savo buvusį miegamąjį.

Ji suprato, kad pokalbis nepavyko. Klera repetavo atsakymus apie pobūvį nuo tada, kai, pasibaigus vakarėliui, visos susirinko poilsio kambaryje, iki ankstyvo ryto, kai atbėgo į motinos miegamąjį.

Nesunku buvo atkurti tą siaubingą akimirką: Robas ant grindų raitosi iš skausmo, nusiplikęs rankas verdančia kava, oda jau nusėta bjauriomis pūslelėmis. Džeinė klykia: „Betse, Betse!" ir laiko pagalvę, kuria motina buvo uždusinta. Gražūs motinos plaukai ankstyvo ryto šviesoje atrodė vulgariai, spindinti veido oda buvo papilkėjusi ir dėmėta.

„O aš *džiaugiausi,* – pamanė Klera. – Buvau išsigandusi, bet džiaugiausi. Pajėgiau galvoti tik apie viena – kad dabar esu laisva ir galiu palikti šiuos namus."

„Laidotuvių dieną persikėliau su Regina ir jos motina į mažytį jų butą. Miegojau ant sofos svetainėje."

„Visur buvo prikabinta Reginos tėvo nuotraukų. Jos motina man buvo labai gera, nors jų šeima viską prarado, nes tėvas investavo į Roberto Pauelo terminuotųjų sandorių fondą."

Klera prisiminė, kaip Betsė ir Pauelas šaipydavosi, kad Erikas, Reginos tėvas, yra toks patiklus.

– Atmink, Betse, nenoriu, kad tai darytum, deja, tai būtina. Arba žlugs jis, arba mes.

Tada motina atsakė:

– Verčiau tegul žlunga jis negu mes, – ir nusijuokė.

„Naktimis gulėdavau ant tos sofos negalėdama užmigti ir galvodavau, kad, jeigu ne mano motina ir patėvis, Reginos tėvas būtų gyvas, ir jie visi gyventų tame dailiame name Long Ailando žiotyse."

„O kaip Alison? Ji taip stengėsi gauti tą stipendiją ir ją prarado tik todėl, kad mano motina galėtų įstoti į geidžiamą klubą."

Klera papurtė galvą. Pro langą ji žiūrėjo į ilgą galinį kiemą. Nors teritorijos pakraštyje stovėjo studijos furgonai, o Alison su Rodu sėdėjo ant suolelio prie baseino, regis, čia vyrauja ramybė, tarsi tapytame peizaže.

Tačiau tada Klera pamatė kažką judant. Paviljono prie baseino durys prasivėrė, pro jas išėjo juodbruvas vyras, jis kelias pastarąsias dienas krapštinėjosi sode.

Pasirodžius vyrui ramybės pojūtis išnyko, Kleros kūnu perbėgo drebulys. Paskui ji išgirdo atidaromas savo miegamojo duris.

Tarpduryje šypsodamasis stovėjo Robertas Pauelas.

– Ar galiu tau kuo nors padėti, Klera? – paklausė jis.

56

Policijos viršininkas Edas Penas pirmadienio naktį miegojo blogai. Pasikalbėjus su Leo Farliu, trumpas Peno miegas buvo neramus ir irzlus. Jis sapnavo keistus sapnus. *Kažkam iškilo pavojus. Penas nežinojo kam. Jis buvo dideliame tuščiame name su pistoletu rankoje ir kažko ieškojo. Girdėjo žingsnius, bet negalėjo pasakyti, iš kur sklinda jų aidas.*

Ketvirtą ryto Penas pabudo iš šio sapno ir jau nebegalėjo užmigti.

Policijos viršininkas suprato Leo nerimą, pritarė, kad pavojinga po dvidešimties metų šiuos šešis žmones vėl surinkti į vieną krūvą. Penas neabejojo, kad vienas iš tų šešių – Pauelas, jo namų ekonomė, Betsės dukra arba viena iš trijų jos draugių – nužudė Betsę Pauel.

Teisybė, durys iš poilsio kambario į vidinį kiemą buvo neužrakintos. Na ir kas? Taip, pašalaitis galėjo įsimaišyti į minią.

Tačiau galėjo ir neįsimaišyti.

Atvykęs tą rytą Penas atkreipė dėmesį, kad visos keturios merginos, tarp jų ir duktė, nerodė nė lašelio nuoširdaus sielvarto dėl Betsės mirties.

O namų ekonomė be paliovos maldavo leisti vykti į ligoninę aplankyti „pono Robo“.

„Paskui ji suprato, kaip atrodo toks prašymas, ir užsičiaupė“, – pagalvojo Penas.

Pauelas? Nedaugelis tyčia susižalotų taip, kad atsirastų trečio laipsnio nudegimų. Galbūt užsipildamas kavos Pauelas ir norėjo nukreipti nuo savęs įtarimus, bet neaiškūs jo motyvai.

Namų ekonomė? Visiškai įmanoma. Įdomu, kad visos keturios merginos sutartinai tvirtino, jog Džeinė šaukė: „Betse, Betse!" ir rankoje laikė pagalvę.

Ne kiekvienas būtų instinktyviai nutraukęs pagalvę Betsei Pauel nuo veido, ir Džeinės klyksmas „Betse, Betse!" kėlė klausimų. Edas Penas sužinojo, kad, kai Betsė tapo ponia Robert Nikolas Pauel ir pasamdė savo draugę Džeinę dirbti namų ekonome, liepė ją vadinti „ponia Pauel".

Ar Džeinė tuos devynerius metus, kai iš draugės buvo pažeminta į tarnaites, liepsnojo neapykanta?

Sodininkas? Apie jį nieko nežinoma. Gal dėmesys į jį buvo atkreiptas dėl kvailo vardo. Kuri motina, turinti bent kiek smegenų, sūnui duos Bruno vardą, jei jo pavardė Hofa, o apie Lindbergo bylą vis dar rašoma pirmuosiuose laikraščių puslapiuose?

„Ką gi, galbūt tai geriau negu pravardės, kurias dabar žmonės klijuoja savo vaikams", – nusprendė Edas.

Ilgiau gulėti lovoje nebuvo prasmės.

„Salem Ridžo policijos viršininkas jau gali vykti į darbą, – nusprendė Edas. – Apie vidudienį nuvažiuosiu į Pauelo namus ir galbūt visus juos rasiu per priešpiečius."

Penas atsisėdo. Tada iš kitos lovos pusės išgirdo žmonos priekaištą:

– Edai, *prašau* apsispręsti. Arba kelkis dabar, arba miegok. Tavo vartymasis varo mane iš proto.

– Atleisk, Liza, – sumurmėjo Penas.

Išlipęs iš lovos Edas Penas suprato, kad blaškosi tarp dviejų norų. Vienas – kad kuris nors iš laidos dalyvių suklystų ir išsiduotų, jog yra Betsės Pauel žudikas. Kitas, toks pat aistringas, – kad filmavimas baigtųsi rytoj, kaip planuota, ir visi išsivažinėtų į namus. Neišaiškintas nusikaltimas jau dvidešimt metų tarsi rakštis kamuoja Edą Peną.

„Pauelo namai – pavojingas židinys, aš tik galiu stebėti, kaip jis užsiliepsnos."

Kai, apsilankęs Pauelo namuose, Edas Penas ankstyvą popietę grįžo į policijos nuovadą, jo nuomonė buvo nepakitusi.

57

Lorė nusprendė, kad jai vėl reikia pasikalbėti su tėvu. Vakar vakare jis atrodė siaubingai pavargęs, įprastai rausvas veidas buvo išblyškęs.

Kai Lorė paskambino tėvui pakeliui į darbą, jis paaiškino einąs į dušą ir jaučiąsis puikiai.

„Jis *nesijaučia* puikiai", – dingtelėjo Lorei.

Ji pakilo ir priėjo prie kėdės už kameros.

– Aš tik trumpai paskambinsiu tėvui, kol ateis Alison, – paaiškino ji Aleksui.

– Žinoma, – draugiškai pritarė jis.

Tačiau surinkusi numerį ir laukdama, kol tėvas atsilieps, Lorė pajuto augantį nerimą.

– Jis neatsako, – pasakė Lorė.

– Palikite jam žinutę, – pasiūlė Aleksas.

– Ne, jūs nesuprantate. Tėvas atsilieptų į mano skambutį, net jeigu tuo metu bučiuotų popiežiui ranką!

– Tad ką jis veikia? – paklausė Aleksas.

– Galbūt jis ką nors sužinojo apie Mėlynakį ir nenori man sakyti, – spėliojo Lorė drebančiu balsu. – Arba jam vėl prasidėjo prieširdžių virpėjimas.

Aleksas Baklis su užuojauta pažvelgė į jauną moterį, kuri staiga prarado profesinį pasitikėjimą savimi. Jį iki šiol stebino, kad Lorė Moran pajėgė rengti šią laidą apie neišaiškintą žmogžudystę, nors jos vyro žudikas nebuvo rastas, o jai pačiai ir sūnui grėsė pavojus. Dabar jis suprato, kaip Lorė yra priklausoma nuo savo tėvo.

Baklis buvo susipažinęs su reportažais apie Grego Morano žmogžudystę. Jo galvoje šmėstelėjo trisdešimt vienerių metų našlės, kurią iš bažnyčios paskui vyro karstą už parankės veda tėvas, vaizdas.

Baklis žinojo, kad Moran tėvas staiga paliko darbą policijoje, kad galėtų saugoti vaikaitį.

Jeigu Leo Farliui dabar kas nors nutiko, Lorės niekas nebesaugos nuo Mėlynakio.

– Lore, kas yra jūsų tėvo gydytojas?

– Jis kardiologas, daktaras Džeimsas Morisas. Pastaruosius dvidešimt metų yra mano tėvo draugas.

– Tada paskambinkite jam ir paklauskite, ar jūsų tėvas pas jį nesilankė.

– Puiki mintis.

Pasigirdo beldimas į duris. Aleksas pašoko nuo kėdės. Kai Greisė įkišo galvą, klausimas, kurį ji ketino užduoti: „Ar jau pasirengę?", sustingo merginos lūpose. Ji pamatė susirūpinusį Lorės, laikančios prie ausies telefoną, veidą, išgirdo, kaip Aleksas paerspėjo: „Valandėlę luktelėkite", ir uždarė duris.

58

– Tu teisus. Lorė siaubingai nusiminė, kai pasakiau, kad esi ligoninėje, – tarė Leo Farliui daktaras Morisas. – Tačiau man pavyko ją nuraminti. Ji atvyks čia, kai tik baigs filmuoti, ir, kaip siūliau, judu galėsite kartu pasikalbėti telefonu su Timiu.

– Man nuslinko akmuo nuo pečių, kad nereikės jai pameluoti, – prisipažino Leo Farlis. – Ar pasakei jai, kad rytoj mane išrašai?

– Pasakiau, kad išrašysiu tave rytoj rytą, tačiau su sąlyga, kad nepasikartos prieširdžių virpėjimas. Taip pat jai pasakiau, kad per ketriasdešimt metų mano medicinos praktikos esi bjauriausias, kokį yra tekę turėti, pacientas. Šie žodžiai ją ir nuramino, Leo.

Farlis su palengvėjimu nusijuokė.

– Gerai, tikiu. Tačiau esu bjaurus tik todėl, kad jaučiuosi bejėgis, nes tie visi prakeikti monitoriai laiko mane prismeigę prie lovos.

Daktaras Džeimsas Morisas stengėsi, kad jo balse nebūtų girdėti užuojautos.

– Tikėkimės, prieširdžių virpėjimas nepasikartos, Leo. Patariu susitvardyti ir pažiūrėti žaidimų laidų per televiziją, tada rytoj tikrai keliausi namo.

Brunas klausėsi džiūgaudamas. Sumanymas įsilaužti į Leo telefoną buvo tiesiog genialus. Leo jau paskambino stovyklos virši-

ninkui ir pasakė gulįs ligoninėje. Tad dabar Brunas žinojo, kad šįvakar Lorė kartu su savo tėvu kalbėsis telefonu su Timiu.

„Jeigu Leo ir Lorė šįvakar pakalbės telefonu su Timiu maždaug apie aštuntą, jie bus ramūs ir nesitikės vaiko skambučio iki rytojaus vakaro, – nusprendė Brunas. – Apsivilksiu policininko uniformą ir atvyksiu į stovyklą dešimtą. Budėtojui pasakysiu, kad vaiko senelio būklė pablogėjo. Jeigu šis paskambintų į „Sinajaus kalno" ligoninę, ten patvirtintų, kad Leo Farlis yra jų pacientas, bet nieko nesakytų apie jo būklę."

Turi pavykti. Brunas buvo taip tvirtai įsitikinęs, kad ėmė ruoštis priimti savo mažąjį svečią. Paviljono prie baseino sandėliuke jis patiesė antklodes ir pagalvę. Laikyti Timį paviljono miegamajame būtų per daug pavojinga. Brunas vaiką suriš ir nestipriai užkimš burną. Jis žinojo, jog būtina laikytis įprastos tvarkos ir rytoj rytą būti pasirengusiam, kad jį atvežtų „Tobulų dvarų" darbinis automobilis. Timiui jis atgabens dribsnių ir sulčių. Brunas priešpiečius visada atsinešdavo maišelyje, tad jis niekam nesukels įtarimo.

Filmavimo grupė primėtė tvarkaraščių. Brunas žinojo, kad Pauelas rytoj duos paskutinį interviu, paskui visi nusifotografuos prie pusryčių stalo, kaip filmavimo pradžioje.

„Kaip tik tada pasirodysime mudu su Timiu, – nutarė Brunas. – Aš laikysiu vaiką už rankos jam prie galvos pridėjęs pistoletą. Pašauksiu Lorę arba pagrasinsiu nušauti berniuką. Bet kuri gera motina atbėgs gelbėti savo mažylio."

Brunas garsiai nusijuokė ir atidarė paviljono duris. Prie baseino sėdėjo absolventė, kurios vyras vaikščiojo su ramentais.

Brunas ėmė atidžiai apžiūrinėti gėles ieškodamas aplaužytų stiebų.

„Rytoj šios gėlės bus aptaškytos krauju, – džiaugėsi Brunas. – Motinos ir sūnaus. Kaip gerai, kad jiedu mirs kartu, net jei man nepavyks pasprukti."

59

– Aš buvau teisi, – tarė Lorė išjungusi telefoną. – Daktaras Morisas sakė, kad kaip tik dabar tėčiui atliekama angeograma. Tik dėl visa pikta. Tačiau ar galiu tuo *tikėti*?

– Lore, tiksliai pakartokite, ką sakė gydytojas, – paprašė Aleksas.

– Praėjusią naktį tėčiui prasidėjo prieširdžių virpėjimas, – trūkinėjančiu balsu aiškino Lorė. – Žinau, kas šį virpėjimą sukelia. Tėtis nuogąstauja dėl mano laidos. Jis įsitikinęs, kad vienas iš šių šešių žmonių yra žudikas, ir jausdamas spaudimą gali nesusivaldyti.

„Galbūt jis teisus", – dingtelėjo Aleksui.

– Lore, – tarė jis, – kai šįvakar baigsite čia darbą, leiskite man jus nuvežti tiesiai į ligoninę. Nelaukite studijos automobilio. Tegul Džeris ir Greisė viską čia sutvarko. – Paskui impulsyviai pridūrė: – Aš palauksiu ligoninėje apačioje, kol jūs lankysite tėvą, paskui nuvažiuosime kur nors pavalgyti, jeigu neturite kitokių planų.

– Šįvakar ketinau valgyti mėsainį kartu su tėčiu. Buvęs policininkas norės sužinoti visas smulkmenas, kaip man sekėsi šiandien.

– Tada pateikite jam ataskaitą ligoninėje ir paskui suvalgykite mėsainį kartu su manimi, – tvirtai pareiškė Aleksas.

Lorė sudvejojo. Ji neįsivaizdavo, kaip susiklosčius tokioms aplinkybėms viena eitų į restoraną.

„Aleksas Baklis suteiks man pasitikėjimo, – pagalvojo ji. – Be to, galėsiu su juo aptarti rytdienos pokalbius."

– Ačiū, priimu jūsų siūlymą, – šyptelėdama padėkojo Lorė, paskui šūktelėjo: – Džeri, pasakyk, kad ateitų filmavimo grupė ir Alison Šafer.

Jos balsas vėl buvo ryžtingas ir valdingas.

60

Paniurusi Regina nuėjo ieškoti Džošo Damiano. Rado jį siurbiantį dulkes milžiniškoje svetainėje. Regina prisiminė, kaip Betsė šį kambarį pompastiškai vadindavo „salonu“. „Iki ištekant už Roberto Pauelo vienintelis salonas, į kurį ji buvo įkėlusi koją, buvo grožio.“ Šitaip apie Betsę kalbėdavo Reginos motina.

Džošas pakėlė galvą ir, išvydęs Reginą, išjungė dulkių siurblį.

– Žinojau, kad manęs ieškosite, Regina, – tarė jis linksmai šypsodamasis.

Regina buvo įjungusi savo išmanųjį telefoną ir įrašinėjo kiekvieną ištartą žodį.

– Matau, dirbate įvairius darbus, Džošai. Vairuotojo, tarnaitės, šantažuotojo. Jūsų talentas daugiabriaunis.

Šypsena išnyko nuo Damiano veido.

– Atsargiau, Regina, – ramiai perspėjo jis. – Vienintelė priežastis, dėl kurios padedu tvarkyti namus, yra ta, kad ponas Pauelas iki ketvirtadienio, kai visi jau bus išvykę, atšaukė įprastus automobilių priežiūros darbus.

– Tarno etiketė jums nelabai patinka, tiesa, Džošai? – paerzino jį Regina. – O vagišiaus? Ar užsigautumėte šitaip pavadintas?

Džošas Damianas nė nesumirksėjo.

– Man labiau patinka galvoti, kad ginu jus nuo kaltinimo nužudžius Betsę Pauel. Jūsų tėvo savižudžio raštelis leidžia manyti, kad turėjote didžiausią akstiną ją nužudyti, be to, prisiminkite, kad ne sykį melavote policijai, jog neradote savižudžio raštelio nei prie tėvo, nei ant jo kūno.

– Taip, melavau, – sutiko Regina. – Antra vertus, jį nuslėpdama Robertui Pauelui padariau didelę paslaugą. Ar apie tai nepagalvojote? Raštelyje atskleidžiama, kad jo žmona užmezgė meilės romaną su mano tėvu, kad galėtų jam teikti slaptą informaciją apie Pauelo terminuotųjų sandorių fondą. Dėl to mano tėvas prarado visą savo turtą ir šitaip išgelbėjo Pauelus.

– Na ir kas? – paklausė Damianas.

– Taip pat pamelavau savo sūnui per pokalbį, kurį jūs slapta įrašėte automobilyje. Turiu dar vieną tėvo raštelio kopiją. Todėl siūlau jums rinktis: arba grąžinate man originalą ir baigiame šį reikalą, arba aš savižudžio raštelio kopiją ir mūsų šiandienio pokalbio įrašą perduodu policijos viršininkui Penui. Tada *jūs* atsidursite už grotų. Spėju, kad slapta įrašėte mūsų visų pokalbius. Kertu lažybų, kad mano draugės pateiktų tas garsajuostes, jeigu policija gerai prispaustų.

– Juokaujate.

– Nė kiek. Man buvo penkiolika, kai radau tą raštelį. Dėl tėvo savižudybės motina ėmė palengva grimzti į dugną. Tai būtų įvykę dar greičiau, jeigu motina būtų žinojusi, kad ir Betsė buvo tėvo meilužė.

Džošas Damianas pamėgino nusijuokti.

– Tai tik dar svaresnė priežastis atkeršyti Betsei, kai pasitaikė proga pirmą sykį nakvoti jų namuose.

– Betsė Pauel nėra verta, kad aš visą savo likusį gyvenimą praleisčiau kalėjime. Esu truputį klaustrofobiška. Tikiuosi, kad jūs – ne.

Nelaukdama atsakymo Regina išėjo iš kambario. Atsidūrusi koridoriuje ji ėmė siaubingai drebėti.

Ar pavyks? Tai buvo vienintelė Reginos viltis. Ji nuėjo į miegamąjį, kuriame praleido naktį, užsirakino duris ir pasitikrino telefoną.

Baterija buvo išsikrovusi.

61

Alison ėjo į poilsio kambarį išoriškai rami, bet širdyje jautė didelį nerimą.

Visas kitas mintis užgožė viena: „Tą naktį aš buvau Betsės miegamajame."

Ji stengėsi prisiminti raminamus Rodo žodžius, bet, keista, pajėgė galvoti tik apie tai, kad vyrui prikišo, jog šis nesupranta, ką reiškia ko nors labai trokšti ir prarasti.

„Argi *jis* nesupranta?" – paklausė savęs Alison.

Ji prisiminė liaupsinančias antraštes, kai Rodas pasirašė sutartį su „Milžinų" komanda. Buvo pranašaujama, kad jo laukia nuostabi ateitis.

Nuo pat vaikų darželio laikų Rodas buvo šalia.

„Tačiau aš ketinau ištekėti už mokslininko, – pagalvojo Alison. – Mudu būtume naujieji daktaras ir madam Kiuri. Daktaras ir daktarė Kiuri", – pasitaisė ji.

„Kokia aš buvau pasipūtusi, – priekaištavo sau Alison. – Ir Rodas su tuo susitaikė. Jis man pasipiršo, o aš sutikau, nes Rodas pažadėjo išsiųsti mane studijuoti mediciną."

„Kol jis buvo pasiligojęs, man pavyko tapti farmacininke, bet Rodo palikti negalėjau. Širdies gilumoje aš jam nuolat priekaištavau, kad esu įsipareigojusi būti kartu."

„Net dabar manau, kad, jeigu būčiau čia atvykusi viena, nebūčiau kalbėjusi automobilyje. Tada *nebūtų* jokio įrašo."

– Užeikite, Alison, – pakvietė Lorė Moran.

Aleksas Baklis pakilo.

„O Dieve, koks jis aukštas“, – pagalvojo Alison sėsdama prie stalo priešais Baklį.

Jos kūnas buvo toks įsitempęs, kad Alison baiminosi, jog ims ir subyrės kaip stiklas, jeigu sujudės per staigiai.

– Alison, nuoširdžiai dėkoju, kad sutikote dalyvauti mūsų laidoje, – prakalbo Aleksas. – Nuo universiteto baigimo iškilmių puotos ir Betsės Pauel mirties prabėgo dvidešimt metų. Kodėl sutikote dalyvauti šioje laidoje?

Klausimas skambėjo draugiškai. Rodas perspėjo Alison, kad nė akimirką neprarastų budrumo. Tad ji atsargiai rinko žodžius.

– Ar galite įsivaizduoti, ką reiškia *dvidešimt metų* būti įtariamai?

– Ne, nežinau ir negaliu įsivaizduoti. Esu advokatas, todėl teko matyti žmonių, kuriems virš galvos kabodavo kirvis, kol prisiekusiųjų teismas paskelbdavo juos esant nekaltus.

– Kol prisiekusiųjų teismas paskelbdavo juos esant nekaltus, – pakartojo Alison, ir Aleksas jos balse išgirdo kartėlį. – Nejaugi nesuprantate? Čia ir yra visa bėda. Niekas nė vienos mūsų oficialiai neapkaltino, tad su mumis *visomis* elgiamasi taip, tarsi būtume kaltos.

– Jūs *vis dar* taip jaučiatės?

– Ar galėčiau jaustis kitaip? Vien per pastaruosius metus žiniasklaidoje apie šią bylą buvo paskelbti du dideli straipsniai. Visada galiu atspėti, kada pasirodo naujas straipsnis. Kas nors užeina į mano vaistinę nusipirkti, pavyzdžiui, dantų pastos, ir žiūri į mane taip, tarsi būčiau po mikroskopu pakištas vabzdys.

– Tai įdomus palyginimas, Alison. Ar visus šiuos metus jautėtės tarsi po mikroskopu pakištas vabzdys? Jūs troškote gauti gydytojo diplomą, tiesa?

„Būk atsargi“, – perspėjo save Alison.

– Taip.

– Jūs pagrįstai tikėjotės gauti stipendiją, tiesa?

– Aš dėl jos varžiausi, – ramiai atsakė Alison. – Buvau antra. Taip kartais atsitinka.

– Alison, aš kai kuo pasidomėjau. Ar tiesa, kad prieš pat jums baigiant universitetą Robertas Pauelas pažadėjo dešimt milijonų dolerių naujam bendrabučiui, kuris turėjo būti pavadintas „Roberto ir Betsės Pauelų namais“?

– Žinau, kad jis tai buvo pažadėjęs.

– Ar tiesa, kad stipendija buvo paskirta Betsės Pauel draugės dukrai?

„Alison, esi įsižeidusi. Neišsiduok“, – jos galvoje nuskambėjo Rodo perspėjimas.

– Žinoma, buvau nusivylusi. Aš buvau verta tos stipendijos, ir visi tai žinojo. Betsė siekdama patekti į klubą, kuriam vadovauja Vivianos motina, pasirūpino, kad stipendija būtų paskirta Vivianai Filds. Tačiau mano apmaudas netrukus išsisklaidė. Rodas ką tik buvo pasirašęs pelningą kontraktą su „Milžinų“ klubu ir išsyk man pasipiršo. Mudu buvome susižadėję, o jo vestuvinė dovana man buvo medicinos studijos.

– Tai kodėl nepakvietėte Rodo į pobūvį, jeigu buvote su juo susižadėjusi?

Alison pamėgino nusišypsoti.

– Tiesą sakant, pobūvis vyko prieš pat mūsų sužadėtuves. Rodas manė, kad elgiuosi labai kvailai ten vykdama po Betsės iškrėstos kiaulystės.

„Skamba įtikinamai, – pagalvojo Alison. – Rodo nepakviečiau, nes jo nemylėjau. Tačiau kai jis pasirašė sutartį su „Milžinais“ ir pažadėjo išsiųsti studijuoti medicinos, sutikau už jo tekėti...“

Alison stengėsi tvardytis.

Aleksas įsmeigė žvilgsnį į moterį.

– Alison, prašyčiau užsimerkti ir įsivaizduoti tą akimirką, kai išgirdusi Džeinės klyksmą įbėgote į Betsės kambarį.

Advokato balsas skambėjo beveik hipnotizuojamai. Alison klusniai užsimerkė.

Ji Betsės kambaryje. Užmina auskarą ir išsigąsta. Alison išgirsta prasiveriant duris ir įslenka į drabužinę už nugaros. Ji

mato, kaip kažkas įeina ir iš Betsės lovos paima kitą pagalvę. Tada žmogystos šešėlis palinksta virš Betsės.

Pro durų plyšį Alison mato, kaip Betsės kūnas persikreipia dusinamas pagalvės. Prislopintos moters aimanos netrukus nutyla.

Žmogysta pasišalina.

„Ar aš sapnavau, – klausia savęs Alison, – ar iš tiesų mačiau veidą?“

Ji nežino ir staiga atsimerkia.

Aleksas Baklis pastebėjo, kad Alison veidas išsigandęs.

– Kas yra, Alison? – skubiai paklausė jis. – Atrodote įsibaiminusi.

Staiga Alison pratrūko:

– Daugiau negaliu to pakęsti! Nebegaliu. Man nesvarbu, ką žmonės apie mane galvoja. Tegul jie sau spėlioja, ar aš nužudžiau Betsę. Aš jos *nežudžiau*, bet štai ką pasakysiu: kai įbėgau į tą kambarį ir pamačiau, kad Betsė negyva, aš *apsidžiaugiau*! Kitos merginos irgi. Betsė Pauel buvo blogio įsikūnijimas, tuštybė ir kekšė, tikiuosi, ji dega pragare.

62

Paskui atėjo Džeinės eilė. Ji buvo nestambi, bet platūs pečiai ir tiesi laikysena Džeinės išvaizdai teikė grėsmingumo.

„Amžinai dėvima uniforma – juoda suknelė ir šiugždi balta prijuostė – atrodo beveik komiškai, – dingtelėjo Aleksui. – Nė vieno mano draugo tarnaitės, išskyrus oficialias vakarienes, šitaip nesirengia."

Moteris atsisėdo į kėdę, iš kurios neseniai pakilo Alison.

– Panele Novak, – kreipėsi Aleksas, – jūs su Betse Pauel dirbote teatre?

Džeinė vos pastebimai nusišypsojo.

– Labai žaviai pasakyta. Aš valydavau persirengimo kambarius ir taisydavau kostiumus. Betsė buvo bilietų kontrolierė, ir kai spektaklio daugiau neberodydavo, mes būdavom perkeliamos į kitą teatrą.

– Vadinasi, judvi buvote geros draugės.

– Geros draugės? Ką tai reiškia? Mudvi kartu dirbome. Man patinka gaminti valgį. Kartais sekmadieniais pasikviesdavau į svečius Klerą pavakarieniauti. Buvau tikra, kad jos valgydavo tik iš greito maisto restoranų atsineštą maistą. Betsė visiškai nemokėjo gaminti, o Klera buvo labai miela.

– Ar nustebote, kai Betsė persikėlė gyventi į Salem Ridžą?

– Betsė norėjo ištekėti už piniguočio. Ji nusprendė, kad geriausia proga rasti tokį jaunikį, – gyventi prabangiame kvartale. Pasirodo, ji buvo teisi.

– Betsei buvo trisdešimt dveji, kai ji ištekėjo už Roberto Paulo. Ar prieš tai buvo kokių nors vyrų?

– Ak, Betsė turėjo vyrų, bet nė vienas jų nebuvo užtektinai turtingas, – nusišaipė Džeinė. – Kad būtumėte girdėjęs, ką ji kalbėdavo apie kai kuriuos savo garbintojus.

– Ar buvo koks nors ypač artimas žmogus? – paklausė Aleksas. – Toks, kuris galėtų pavydėti, kad Betsė ištekėjo?

Džeinė gūžtelėjo pečiais.

– Vargu. Vyrai atsirasdavo ir dingdavo.

– Ar buvote nusiminusi, kad Betsė jums liepė ją vadinti „ponia Pauel"?

– Ar buvau nusiminusi? Žinoma, ne. Ponas Pauelas yra labai oficialus. Turiu čia nuosavą butą. Dusyk per savaitę atvyksta kambarių valymo tarnyba, tad man nereikia dirbti sunkaus darbo. Man patinka gaminti, o ponas Pauelas labai mėgsta gurmaniškus valgius. Kodėl turėčiau nusiminti? Atvykau iš mažo Vengrijos kaimo. Mes turėjome tik primityviausius šiuolaikinius patogumus – vandentiekį ir kartais elektrą.

– Suprantu, kodėl esate labai patenkinta dirbdama čia. Tačiau, girdėjau, kai tą rytą įbėgote į Betsės Pauel kambarį, šaukėte: „Betse, Betse!"

– Taip, šaukiau. Buvau priblokšta ir nežinojau nei ką darau, nei ką sakau.

– Džeine, ar turite kokią versiją dėl to, kas nužudė Betsę Pauel?

– Žinoma, – tvirtai atsakė Džeinė, – ir tam tikru atžvilgiu dėl jos mirties kaltinu save.

– Kaip suprasti, Džeine?

– Todėl, kad žinojau, jog merginos vaikščios į lauką parūkyti. Man reikėjo neiti gulti ir įsitikinti, kad durys užrakintos, kai jos nuėjo miegoti.

– Vadinasi, manote, kad į namą įėjo pašalaitis?

– Arba pro neužrakintas duris, arba per pobūvį. Betsė turėjo dvi kambario didumo drabužines. Kas nors vienoje jų galėjo pasislėpti. Betsė buvo pasipuošusi neapsakomai brangiais smaragdais, be to, nepamirškite, kad vienas auskaras gulėjo ant grindų.

Klausydamasi ir stebėdama už kameros Lorė spėliojo, ar Džeinė teisi. Klera teigė tą patį. Visiškai įmanoma, kad per pobūvį kas nors galėjo prasmukti į antrą aukštą.

Džeinė pasakojo Aleksui, kad pirmo aukšto pagrindinius ir galinius laiptus užtvėrė aksomine virve.

– Pagrindiniame aukšte yra keturi tualetai, – dėstė ji. – Niekam nebuvo reikalo lipti į viršų, nebent tas žmogus ketino pavogti Betsės papuošalus.

„Rodos, kad jos visos susimokė ir pasakoja tą pačią istoriją", – pagalvojo Lorė.

– Ačiū, kad su mumis pasikalbėjote, panele Novak, – padėkojo Aleksas. – Suprantu, kaip sunku vėl išgyventi tą siaubingą naktį.

– Ne, nesuprantate, – ramiu ir liūdnu balsu paprieštaravo jam Džeinė. – Jeigu žinotumėte, kokia tą vakarą Betsė atrodė graži, o paskui pamatytumėte jos veidą, uždengtą pagalve, ir suprastumėte, kad Betsė negyva, išgirstumėte aimanuojantį iš skausmo poną Pauelą... Jūs, pone Bakli, negalite suprasti, kaip sunku visa tai vėl išgyventi. Tiesiog neįstengiate.

63

Pasikalbėjusi su motina Nina vėliau su ja bendravo šaltai ir laikėsi atokiai. Kai Alison buvo pakviesta pasikalbėti su Aleksu Bakliu, Nina nuėjo pas Rodą, šis sėdėjo ant suolelio prie baseino.

– Ar neprieštarausi, jeigu truputį pasėdėsiu kartu? – paklausė ji.

Rodas nustebo, bet paskui šyptelėjo ir tarė:

– Žinoma, ne.

– Ar judu su Alison gailitės, kad įsivėlėte į šią istoriją? – paklausė sėsdamasi šalia Nina.

Išvydusi nustebusį Rodo veidą Nina paaiškino:

– Supranti, aš irgi gavau garsajuostę. Ir Regina. Nežinau, ar ją gavo Klera. Mačiau, kaip Alison siaubingai nusiminė išklausiusi savąją. Regina taip pat. Kaip manai, ar Džošas Damianas įrašė mūsų pokalbius savo iniciatyva, ar tai padaryti jam liepė Robas Pauelas?

– Nežinau, – atsargiai atsakė Rodas.

– Aš irgi. Tačiau turiu pamėginti laimę spėdama, kad tai Damiano žaidimas, ir sumokėti penkiasdešimt tūkstančių dolerių, kurių jis reikalauja. Manau, jūs turėtumėte pasielgti taip pat. Nežinau, kokius jūsų žodžius nugirdo Damianas, bet policijos viršininkas nepaprastai trokšta išaiškinti Betsės žmogžudystę, ir jeigu jis gaus bent menkiausią siūlo galą, kertu lažybų, kad būtinai jo griebsis.

– Galbūt tu ir teisi, – išsisukinėdamas atsakė Rodas. – Tačiau kokių jis gali turėti įkalčių prieš tave? Tai, kad tavo motina draugavo su Robu Pauelu prieš jam vedant Betsę, tikrai nėra įkaltis.

– Ne tai, – draugiškai prisipažino Nina. – Mano motina grasina pasakyti, jog aš jai prisipažinau nužudžiusi Betsę, jeigu nesumokėsiu jam penkiasdešimties tūkstančių dolerių.

Rodas baisiai nustebo, jo balsas bylojo, kad vyras negali patikėti tuo, ką išgirdo.

– Ji *tikriausiai* blefuoja.

– Deja, ne, – atsakė Nina. – Jeigu Robertas Pauelas išgirs tą įrašą, kuriame motina aiškina, kaip ji nekentė Betsės, dings bet kokia galimybė už jo ištekėti, nors aš manau, kad jokios galimybės ir taip nėra. Tačiau jeigu tai tik Džošo Damiano žaidimas, kas žino? Štai kodėl motina nori, kad sumokėčiau Džošui reikalaujamus penkiasdešimt tūkstančių dolerių, arba grasina padaryti tą melagingą pranešimą policijai. Tačiau aš žinau, kad Alison turi kur kas daugiau nerimauti negu aš dėl to, jog motina yra įsitikinusi, kad per mane žlugo jos didžioji meilė. Kai policija mus visas apklausė prieš dvidešimt metų, aš elgiausi labai gražiai. – Nina nutilo ir pažvelgė Rodui tiesiai į akis. – Niekam nesakiau, kad tą vakarą Betsė su Alison elgėsi itin *žiauriai.* Ji be paliovos postringavo apie tai, jog Selma Filds labai didžiuojasi, kad jos duktė Viviana laimėjo tą stipendiją. Betsė visiems apskelbė, kad Selma dukteriai rengia nuostabų vakarėlį ir kad visa Fildsų šeima savo jachta ketina plaukti į Rivjerą. Alison vos įstengė tramdyti ašaras. Kai Betsė praplaukė pro šalį, Alison man pareiškė: „Aš *užmušiu* tą raganą." Ar už šią informaciją neverta sumokėti Džošui Damianui penkiasdešimt tūkstančių dolerių, kurių šantažuotojas reikalauja iš jūsų, *ir dar* penkiasdešimt tūkstančių, kurių jis nori iš manęs? Aš iš čia noriu išvykti turėdama šiek tiek pinigų. Rodai, patikėk, labai nenoriu to daryti, bet neturiu kitos išeities. Man reikia kiekvieno cento iš tų trijų šimtų tūkstančių dolerių, kad galėčiau motinai nupirkti butą ir pagaliau ja

atsikratyti. Jeigu mudviem teks vėl gyventi kartu, prisiekiu, aš ją *nužudysiu*. Puikiai suprantu, kaip per pobūvį jautėsi Alison.

Nina pakilo.

– Prieš išeidama noriu pasakyti, kad labai žaviuosi jumis abiem. Alison ištekėjo už tavęs, kad galėtų studijuoti mediciną, bet tavęs nepaliko, kai tos pasakiška karjera, kuri tavęs laukė, žlugo. Tikriausiai tau pavyko Alison išlaikyti prie savęs tik todėl, kad ji prisipažino padariusi tą nusikaltimą. Ar ne, Rodai?

Rodas pasiėmė ramentus ir pakilo. Jo veidas iš pykčio buvo perbalęs.

– Judvi su motina esate iš to paties molio drėbtos, – sušvokštė jis. – Pati žinai, kad Alison sumani. Galbūt jai pačiai pavyks ką nors prisiminti, kaip daugybę metų motina tave ujo, kad per tave Betsė iš jos paveržė Robertą Pauelą. Galbūt tu palūžai ir nužudei Betsę, kad Robertas Pauelas taptų našlys. Yra viena mažytė bėda: Alison niekada nieko nenužudytų.

Nina nusišypsojo.

– Kada sulauksiu atsakymo?

– Nežinau, – sausai atsakė Rodas. – O dabar būk maloni, leisk praeiti. Ateina mano žmona, ir aš noriu būti kartu su ja.

– Aš įsitaisysiu viename šezlongų, – linksmai pareiškė Nina pasitraukdama ir leisdama Rodui praeiti.

64

Po pokalbio Džeinė nužingsniavo tiesiai į virtuvę. Ji jau buvo paruošusi priešpiečiams Viši padažo, Valdorfo salotų ir šalto kumpio griežinėlių.

Netrukus į virtuvę įėjo Robertas Pauelas.

– Džeine, štai ką aš pagalvojau. Lauke gana šilta. Pietaukime valgomajame. Kiek šiandien per priešpiečius turėsime svečių?

Džeinė pastebėjo, kad dabar šeimininko nuotaika kur kas geresnė negu rytą. Jis vilkėjo melsvus sportinius marškinius ir rusvai žalsvas kelnes. Dailų veidą vainikavo vešlūs žili plaukai. Tiesi laikysena neišdavė tikrojo amžiaus.

„Jis atrodo jaunesnis negu yra iš tiesų, – dingtelėjo Džeinei. – Visada atrodė kaip anglų lordas."

Lordas ir ledi Pauel.

„Ko jis klausė? Ak, taip, kiek šiandien priešpiečiaus žmonių."

– Keturios absolventės, – dvejodama pradėjo skaičiuoti Džeinė. – Aš vis dar jas laikau absolventėmis. Ponia Moran, ponia Kreig, ponas Rodas Kimbalas, ponas Aleksas Baklis ir jūs, pone.

– Laimingas devintukas, – linksmai tarė Robas Pauelas. – O gal marga minia? Kaip tau atrodo, Džeine?

Nelaukdamas atsakymo šeimininkas atidarė duris į vidinį kiemą ir išėjo į lauką.

„Kas jam atsitiko? – paklausė savęs mintyse Džeinė. – Iš ryto jis, regis, norėjo tik vieno – kad visi dingtų iš jo namų. Gal žinodamas, kad rytoj visi iškeliaus, jis jaučiasi smagiau? Nežinau, ką kitos sakė per pokalbius, bet aš puikiai išsisukau."

Patenkinta savimi ji pradėjo dengti stalą valgomajame.

Tarpduryje išdygo Džošas.

– Aš baigsiu dengti, – piktai pareiškė jis. – Tu atnešk maistą.

Džeinė nustebusi pažvelgė į jį.

– Kas tau yra? – paklausė.

– Aš nesu tarnas, – kapotai atšovė Džošas.

Džeinė ką tik buvo ėmusi dėlioti stalo įrankius. Apstulbusi moteris atsitiesė. Išraudusi pro sukąstus dantis namų ekonomė iškošė:

– Kaip drįsti šitaip kalbėti gaudamas tokią algą? Tu tik kelias dienas buvai paprašytas padėti tvarkytis namuose. Kalbėk atsargiau, kur kas atsargiau. Jeigu ponas Pauelas tave išgirstų, kaipmat išvytų. Tas pats atsitiktų, jeigu aš jam papasakočiau apie šį pokalbį.

– Ką gi, paklausyk, namų ponia, – aikštingai atkirto Džošas. – Kur tie papuošalai, kuriuos Džordžas Kurtis padovanojo Betsei? Neapsimesk, kad nežinai, apie ką kalbu. Kai ponas Robas būdavo išvykęs verslo reikalais, aš vežiodavau Betsę į pasimatymus su Džordžu Kurčiu, ir ji spindėdavo tarsi kalėdinė eglutė. Žinau, kad Betsė papuošalus buvo paslėpusi savo kambaryje, bet neteko girdėti, kad kas nors juos būtų radęs. Dėl vieno esu tikras: ponas Robas Pauelas nė nenutuokė apie šį romaną.

– Pats nežinai, ką kalbi, – piktai sušnypštė Džeinė. – Verčiau sutarkime, kad abu laikysime liežuvį už dantų. Rytoj visi jau keliaus namo.

– Dar viena, paskutinė, mintis, Džeine. Jeigu Betsė dėl Džordžo Kurčio *būtų* palikusi Pauelą, ji būtų tave pasiėmusi kartu dėl dviejų svarių priežasčių. Pirmoji yra ta, kad tu aplink ją šliaužiojai ant kelių. Antroji – jeigu Betsė būtų iš čia išsikėlusi ir paprašiusi Pauelo skirtis, jis būtų pasamdęs privačius detektyvus norėdamas išsiaiškinti, kaip ilgai tęsėsi tas romanas, ir būtų sužinojęs, kad kaskart, kai tik verslo kelionių metu jis skambindavo iš užsienio, tu meluodama dangstydavai Betsę.

– Kaip manai ponas Pauelas pasielgtų su *tavimi,* sužinojęs, kad tu jo bentliu vežiodavai Betsę į jos meilės gūžtą? – beveik pašnibždomis atšovė Džeinė.

Stovėdami priešingose stalo pusėse jiedu pažaižaravo vienas į kitą akimis, paskui Džeinė maloniu balsu pasiūlė:

– Verčiau paskubėkime. Svečiams pasakyta, kad priešpiečiai bus patiekti pusę antros.

65

Kai Alison išbėgo iš poilsio kambario, Aleksas su Lore nepratarė nė žodžio laukdami, kol išeis Džeris su Greise ir operatoriai.

Tada Aleksas tyliai tarė:

– Dvi iš keturių absolvenčių viso pasaulio publikai pateikė įtikinamą priežastį, dėl kurios galėjo nužudyti Betsę Pauel.

– Tikrai, – sutiko Lorė. – Įdomu, ką šiandien popiet pasakys Regina ir Nina. Nustebčiau, jeigu jos visos karčiai nesigailėtų, kad sutiko dalyvauti laidoje, nors už tai pažadėta nemažai pinigų.

– Neabejoju, kad jos jau gailisi, – pritarė Aleksas.

– Aleksai, kaip manote, kodėl Pauelas taip primygtinai prašo, kad šįvakar visi liktume čia ir su juo pasikalbėtume tik rytoj rytą?

– Gal nori joms visoms sukelti įtampą vildamasis, kad kuri nors palūš? Jeigu taip atsitiktų, mudu būtume pagrindiniai liudytojai, – dalykiškai atsakė Aleksas. – Veikiausiai Pauelas blefuoja. – Advokatas dirstelėjo į laikrodį. – Paskambinsiu į savo biurą. Pradėsime po penkiolikos minučių.

– O aš pamėginsiu susisiekti su tėčiu.

Aleksas atsilošė kėdėje ir apsimetė kažko ieškąs portfelyje.

Jis norėjo būti greta Lorės, jeigu Leo Farlis neatsilieptų – arba *negalėtų* atsiliepti – į telefono skambutį.

66

Išgirdus linksmą Leo „Klausau!", Lorės panika atlėgo.

– Girdėjau, praėjusią naktį praleidai mieste, tėti, – tarė ji.

– Taip, turėjau aistringą pasimatymą ant Sinajaus kalno. Kaip tau sekasi?

– Kodėl man nepaskambinai nuvažiavęs į ligoninę?

– Kad tu čia neatidumtum. Mane šie priepuoliai yra ištikę ir anksčiau. Džimas Morisas liepė nusiraminti žiūrint žaidimų programas. Šiuo metu kartojamas komedijų serialas „Aš myliu Liusi".

– Tada netrukdysiu tau jį žiūrėti. Atvažiuosiu į miestą ne vėliau kaip pusę aštuonių. – Padvejojusi Lorė paklausė: – Tėti, ar tu *tikrai* dabar gerai jautiesi?

– Jaučiuosi puikiai. Nustok jaudintis.

– Tu stengiesi, kad tai padaryti būtų labai sunku, – su ironija atsakė Lorė. – Gerai, žiūrėk „Aš myliu Liusi". Pasimatysime vėliau.

Viena ranka ji įsimetė mobilųjį į kišenę, kita ėmė nekantriai ieškoti popierinės nosinaitės, kad nusišluostytų besitvenkiančias akyse ašaras.

Aleksas iš kišenės ištraukė išlygintą nosinę. Kai Lorė ją paėmė, Aleksas patarė:

– Lore, kartais reikia truputį atsipalaiduoti.

– Negaliu, – sušnibždėjo ji. – Jeigu atsipalaiduosiu, nebepajėgsiu susiimti. Man ausyse be paliovos aidi tas grasinimas. Dar neišprotėjau tik todėl, kad viliuosi, jog Mėlynakis tesės savo pa-

žadą ir pirmiau nužudys mane. Galbūt pasiseks jį sučiupti, kai jis tai padarys. Jeigu Mėlynakis paspruks, galbūt tėčiui ir Timiui pavyks pasikeisti tapatybę ir išnykti; kas žino? Tačiau kas bus, jeigu mudu su Timiu būsime kur nors lauke kartu? Arba, jeigu aš žūsiu, o tėčio jau nebus ir jis negalės apsaugoti Timio?

Aleksas nieko negalėjo atsakyti. Lorė akimirksniu susitvardė, išsitraukė pudrinę ir brūkštelėjo per paakius. Kai moteris prabilo, jos balsas buvo ramus.

– Verčiau paskambinkite į savo biurą, Aleksai, – tarė ji. – „Ponas Robas“ laukia mūsų prie stalo lygiai po penkiolikos minučių.

67

Policijos viršininkas Penas, absolventės, Aleksas, Mjurielė ir Lorė jau buvo susirinkę valgomajame, tada jame pasirodė Robertas Pauelas.

– Kokie jūs visi tylūs, – tarė jis. – Suprantu kodėl. Esate labai įsitempę. – Pauelas nutilo ir apžvelgė visus susirinkusiuosius. – Aš irgi.

Ekonomė ketino eiti į valgomąjį.

– Džeine, gal malonėtum mus palikti vienus ir uždaryti duris? Noriu su savo svečiais pasidalyti keliomis mintimis.

– Žinoma, pone.

Pauelas kreipėsi į susirinkusiuosius:

– Ar kuris nors pagalvojote, kad ši puiki diena yra lygiai tokia pati, kokia buvo per pobūvį? Atmenu, kaip tą rytą mudu su Betse sėdėjome prie šio stalo. Mudu džiaugėmės, kad oras toks nuostabus. Ar kuris nors galėjome įsivaizduoti, kad kitą rytą Betsė bus negyva, nužudyta įsibrovėlio? – Pauelas nutilo. – O gal *ne* įsibrovėlio?

Jis palaukė, bet neišgirdęs jokio atsakymo gyvai dėstė toliau:

– Pasitikrinkime, ar aš teisingai suprantu tolesnės filmavimo eigos smulkmenas. Popiet Aleksas kalbėsis su Regina, paskui su Nina. Maždaug pusę penkių absolventės apsirengs drabužių, kuriuos vilkėjo tą vakarą, kopijas ir bus filmuojamos kino medžiagos apie pobūvį fone. Mano geras draugas Džordžas Kurtis stovės su jumis, Aleksai, ir dalysis to vakaro įspūdžiais.

Pauelas pažvelgė į Lorę.

– Ar teisingai aiškinu?

– Taip, – patvirtino Lorė.

Pauelas nusišypsojo.

– Rytą aš kalbėsiuosi su jumis, Aleksai. Mūsų pokalbyje dalyvaus absolventės. Manau ir tikiuosi, kad šis pokalbis visiems bus gana įdomus. Ypač *vienai* iš jūsų.

Jis nusišypsojo puse lūpų.

– Visi, sėdintys prie šio stalo, išskyrus policijos viršininką Peną, liks nakvoti čia. Kai bus baigta filmuoti paskutinė scena, kiekviena absolventė automobiliu bus atskirai nuvežta į savo viešbutį. Jūs susikrausite daiktus ir išsiregistruosite iš viešbučio. Bagažas bus padėtas į jūsų automobilį. Pavakarieniausite ten, kur jums patinka, – žinoma, aš sumokėsiu – bet prašom grįžti čia iki vienuoliktos valandos. Mes kartu išgersime ko nors prieš miegą, paskui eisime gulti. Noriu, kad visos būtumėte žvalios ir galėtumėte atidžiai išklausyti, ką aš pasakysiu rytoj. Aišku?

Šįsyk visi, tarsi būtų verčiami, linktelėjo.

– Rytoj per vėlyvuosius pusryčius kiekvienai įteiksiu žadėtus čekius. Vienai iš jūsų galbūt bus pravartu tuos pinigus pasilaikyti, kad galėtų sumokėti ponui Bakliui už jo paslaugas. – Pauelas šaltai ir nelinksmai nusišypsojo. – Aš, žinoma, juokauju, – paskui pridūrė jis.

Tada atsigręžė į Niną.

– Tau nereikės važiuoti drauge su savo brangia mama. Šįvakar mudu su Mjuriele vakarieniausime kartu. Metas pamiršti praeitį.

Mjurielė žaviai nusišypsojo Pauelui, paskui metė triumfuojantį žvilgsnį į Niną.

– Pakaks apie reikalus. Pasimėgaukime priešpiečiais. Ak, štai ir Džeinė. Žinau, kad ji pagamino Viši padažo. Jeigu dar neragavote Džeinės paruošto Viši padažo, jūsų gyvenimas buvo nieko vertas. Tai tikras dievų nektaras.

Padažas buvo patiektas visiškoje tyloje.

68

Išėjusi iš valgomojo Regina per kiemą nužingsniavo į grimuotojų furgoną. Lauke, kitaip negu vėsiuose namuose, buvo karšta, bet Reginai šis karštis buvo malonus. Išgirdusi Pauelo nuodugniai parengtus planus šiai dienai ir rytojaus rytui, ji buvo tikra dėl vieno: Pauelas turi Reginos tėvo savižudžio raštelį. Ar reikia dar kokių nors įrodymų, kad Regina yra Betsės žudikė?

Dvidešimt septynerius metus nuo tada, kai jai buvo penkiolika, Regina prisiekinėjo, kad tokio raštelio nebuvo nei tėvo kišenėje, nei šalia jo kūno.

„Kas galėjo turėti rimtesnį motyvą nužudyti Betsę?“– klausė savęs mintyse Regina.

Nekyla jokių abejonių, kad Robertas Pauelas pasiryžęs padėti tašką aiškinantis Betsės mirtį. Tik dėl to jis ir finansavo šią laidą.

Regina praėjo pro baseiną. Nuo tyro kaip krištolas vandens atsispindėjo saulė, aplink buvo sustatyti ryškiaspalviai šezlongai, viskas atrodė kaip dekoracija. Kvietimo laiškuose visoms moterims buvo patarta pasiimti maudymosi kostiumėlius.

Nė viena nepasiėmė.

Už baseino stovėjo paviljonas, dvaro miniatiūrinė kopija, juo niekas nesinaudojo, išskyrus sodininką, be paliovos įeinantį ir išeinantį iš pastato sutvarkyti teritorijos.

Kiek padvejojusi Regina atidarė studijos furgono duris.

Viduje laukė Megė, ant lentynėlės tvarkingai išdėliojusi kosmetikos flakonėlius.

Kitoje kėdėje priešais lentynėlę su plaukų šepečiais, purškiamu laku bei plaukų džiovintuvu sėdėjo Kurtni ir kažką skaitė.

Šįryt Kurtni pagyrė Reginą. Ji sakė, jog kitos moterys nežinia ką atiduotų už tokius tankius ir garbanotus kaip jos plaukus.

– Kertu lažybų, kad jūs atsakytumėte, jog tai tik vienas vargas, nes plaukai auga per greitai.

„Kaip tik taip ir atsakyčiau“, – pagalvojo Regina.

Ji stengėsi nežiūrėti į sieną kairėje, ant kurios kabojo išdidintos per pokylį darytos jos ir kitų absolvenčių nuotraukos.

Regina prisiminė, kaip jos tada atrodė. Klera buvo visiškai be makiažo, plaukus susirišusi į „arklio uodegą“, vilkėjo suknelę aukšta apykakle bei rankovėmis iki alkūnių. Alison buvo apsirengusi nagingos motinos pasiūtą, kaip, beje, ir visus kitus drabužius, suknelę – Alison tėvas dirbo maisto parduotuvės vaisių ir daržovių skyriaus vadybininku. Nina buvo pasipuošusi suknele su drąsia iškirpte, jos raudoni plaukai spindėjo, makiažas buvo padarytas meistriškai.

„Net tada ji atrodė labai pasitikinti savimi“, – pagalvojo Regina.

„Mano suknelė buvo elegantiškiausia. Kai visko netekome, motina įsidarbino „Bergdorfo“ parduotuvėje. Nors suknelė buvo nukainota, mums ji vis tiek buvo per brangi. Bet mama primygtinai reikalavo, kad ją nusipirkčiau. „Tėvas tau būtų ją nupirkęs“, – įtikinėjo tada mama.“

Regina susigriebė dar nepratarusi nė žodžio nei Megei, nei Kurtni.

– Labas abiem, – pasisveikino ji. – Nemanykite, kad išprotėjau. Tiesiog kaupiuosi pokalbiui.

– Klera ir Alison irgi nervinosi, – linksmai atsakė Megė. – Kaipgi kitaip? Juk ši laida bus transliuojama visam pasauliui.

Regina klestelėjo į Megės darbo kėdę.

– Ačiū, kad priminėte, – tarė ji, kai Megė užsegė jai vinilinę prijuostę.

Šįryt ruošiantis fotografuoti poilsio kambaryje keturias drauges taip, kaip jos atrodė, kai buvo rastas Betsės kūnas ir at-

vyko policija, Megė jas labai neryškiai padažė, o Kurtnė paliko plaukus truputį susivėlusius, kokie jie buvo rytą.

Dabar moterys vilkėjo joms patinkančius drabužius.

– Apsirenkite taip, kad jaustumėtės patogiai, – patarė Lorė.

Regina išsirinko tamsiai mėlyną drobinį švarką, baltą ilgą palaidinę be rankovių ir apykaklės ir kelnes. Vieninteliai papuošalai buvo perlų karoliai, kuriuos tėvas padovanojo penkioliktojo gimtadienio proga.

Ji stebėjo, kaip mitriais judesiais Megė pradėjo dėti makiažo pagrindą, skaistalus, vokų šešėlius, blakstienų tušą ir lūpų dažus.

Tada priėjo Kurtnė, keliais greitais šepečio brūkštelėjimais perskyrė Reginos plaukus per vidurį ir sušukavo už ausų.

– Puikiai atrodote, – pagyrė Kurtnė.

– Tikrai, – pritarė Megė.

Kai Megė atseginėjo vinilinę prijuostę Reginai nuo kaklo, furgono duryse išdygo Džeris.

– Regina, ar jūs pasirengusi? – paklausė jis.

– Manau, taip.

Grįžtant į namą Džeris ėmė ją raminti:

– Regina, žinau, kad jaudinatės. Nesijaudinkite. Ar patikėsite, kad Helena Hayes kiekvieną vakarą jaučia scenos baimę, kol ant jos užlipa?

– Juokinga, – atsakė Regina. – Turiu nekilnojamojo turto agentūrą. Kaip tik šįryt prisiminiau, kaip gavusi laišką apie šią laidą taip susijaudinau, kad nevykusiai aprodžiau namą, kurį būčiau galėjusi parduoti. Namo savininkė, septyniasdešimt šešerių metų moteris, nusprendė persikelti į slaugos namus. Jos namą pardaviau po dviejų mėnesių trisdešimčia tūkstančių dolerių pigiau, negu galėjau gauti. Kai atsiimsiu pinigus už dalyvavimą šioje laidoje, grąžinsiu tai moteriai savo komisinius.

– Tokių kaip jūs yra viena iš milijono, – sausai tarstelėjo Džeris ir atitraukė duris, vedančias iš vidinio kiemo į virtuvę.

Regina prisiminė, kad rytą šis įėjimas iš vidinio kiemo buvo užtvertas.

– Dabar vidiniame kieme nieko nėra, Džeinės irgi nematyti, – pasakė Džeris. – Matyt, ir jai kartais reikia pailsėti.

„Kur visos kitos? – mintyse paklausė savęs Regina koridoriumi eidama į poilsio kambarį. – Ar jos bijo būti kartu?"

„Mes jau viena kita nebepasitikime, – pagalvojo ji. – Kiekviena turėjome priežastį nužudyti Betsę, bet manoji buvo svariausia."

Poilsio kambaryje jos laukė Lorė Moran ir Aleksas Baklis. Lorės padėjėja Greisė laikėsi nuošalyje. Keli filmavimo grupės nariai derino apšvietimą. Operatorius buvo prie kameros.

Nekviečiama Regina atsisėdo prie stalo priešais Aleksą. Ji ėmė gniaužyti kumščius.

„Liaukis", – subarė save mintyse.

Išgirdusi Lorės pasveikinimą Regina į jį atsakė. Aleksas Baklis taip pat maloniai su ja pasisveikino, bet Regina buvo įsitikinusi, kad advokatas nusiteikęs priešiškai.

„Kada jis ištrauks mano tėvo savižudžio raštelį?" – paklausė savęs mintyse Regina.

– Pirmas dublis, – pranešė režisierius ir ėmė skaičiuoti: – Dešimt, devyni, aštuoni, septyni, šeši, penki, keturi, trys, du, vienas.

Pasigirdo pliaukštė, ir Aleksas prabilo:

– Dabar kalbamės su mūsų trečiąja universiteto baigimo iškilmių garbės viešnia Regina Kaljari.

– Regina, ačiū, kad sutikote dalyvauti laidoje. Jūs užaugote šiame mieste, tiesa?

– Taip.

– Tačiau, kaip suprantu, nebuvote į jį grįžusi nuo to laiko, kai buvo surengtas pobūvis jūsų universiteto baigimo proga ir mirė Betsė Boner Pauel?

„Kalbėk ramiu balsu", – perspėjo save mintyse Regina.

– Esu tikra, kad kitos moterys jums jau pasakė, kad mus visas keturias įtarė įvykdžius žmogžudystę. Ar, mumis dėtas, norėtumėte čia lankytis?

– Netrukus jūs persikėlėte gyventi į Floridą. Ar motina išvyko kartu?

– Taip.

– Jūsų motina mirė labai jauna?

– Ji buvo pradėjusi penkiasdešimtuosius metus.

– Kokia ji buvo?

– Ji buvo iš tų, kurios daro daug gero, bet nelaukia už tai padėkos.

– Kokie buvo jos santykiai su jūsų tėvu?

– Jiedu buvo giminingos sielos.

– Kuo vertėsi jūsų tėvas?

– Jis supirkdavo žlungančias bendroves, pastatydavo jas ant kojų ir labai pelningai parduodavo. Tėvui puikiai sekėsi.

– Prie šio klausimo grįšime truputį vėliau. Norėčiau pakalbėti apie pobūvio vakarą, nuo tada, kai jūs visos susirinkote poilsio kambaryje.

Klausydamasi Lorė atkreipė dėmesį, kad Regina papasakojo tą patį, ką ir kitos merginos. Jos be paliovos gėrė vyną. Aptarinėjo vakarą, šaipėsi iš kai kurių vyresnių moterų suknelių. Regina visiškai taip pat, kaip ir kitos merginos, apibūdino, kaip buvo rastas Betsės kūnas.

– Mes buvome jaunos. Tikriausiai žinote, kad kiekviena turėjome savų sąskaitų su Pauelais, – aiškino Regina. – Tada buvau atsipalaidavusi ir džiaugiausi būdama kartu su draugėmis. Išeidamos parūkyti mes vis įsipildavome vyno. Net Klera juokavo, kad jos patėvis labai priekabus dėl rūkymo. „Neužsidekite cigaretės, – prašė ji, – kol nenueisite į vidinio kiemo galą. Jo uoslė tarsi pėdsekio šuns.“ – Kalbėjome apie savo ateities planus. Nina ruošėsi vykti į Holivudą. Mokykloje ir universitete ji vaidindavo pagrindinius vaidmenis, be to, jos motina buvo aktorė. Nina net pajuokavo, kad motina vis dar ją graužia už tai, kad pašaukė Klerą su motina, kai jos visos buvo tame pačiame restorane. Tada Betsė susipažino su Robertu Pauelu.

– Kaip į tai reagavo Klera? – skubiai paklausė Aleksas.

– Ji pareiškė: „Nina, tau sekasi“, – atsakė Regina.

– Kaip manote, ką ji turėjo galvoje? – vėl skubiai paklausė Aleksas.

– Kai ką įtariu, – nuoširdžiai prisipažino Regina, – bet tikrai nežinau.

– Truputį grįžkime į praeitį, – pasiūlė Aleksas. – Mačiau jūsų namo nuotraukas. Jis buvo *labai* gražus.

– Taip, – sutiko Regina. – Maža to, tai buvo šilti ir jaukūs namai.

– Tačiau, kai jūsų tėvas investavo į Roberto Pauelo terminuotųjų sandorių fondą, viskas pasikeitė.

Regina suprato, kur lenkia Baklis.

„Būk atsargi, – perspėjo ji save mintyse. – Jis nori įrodyti, kad turėjai motyvą nužudyti Betsę."

– Tikriausiai buvo sunku nesipiktinti, kad per šią investiciją jūsų tėtis prarado visus pinigus.

– Mama buvo nusiminusi, bet kartėlio nejautė. Ji man aiškino, kad tėtis niekada nenuleidžia rankų ir kelis sykius yra per daug rizikavęs. Antra vertus, jis niekada nesielgdavo nutrūktgalviškai.

– Tačiau jūs vis tiek artimai draugavote su Klera?

– Taip, iki to laiko, kol visos išvykome iš Salem Ridžo. Be žodžių buvome susitarusios nebendrauti po Betsės mirties.

– Kaip jautėtės atvykusi į šį dvarą po tėčio mirties?

– Aš čia būdavau labai retai. Vargu ar Robertui Pauelui patikdavo, kai namuose lankydavosi Kleros draugės. Mes dažniau susiburdavome kitų draugių namuose.

– Tai kodėl jis jums visoms surengė pokylį?

– Greičiausiai tai buvo Betsės sumanymas. Kai kurios jos draugės savo dukroms surengė pokylius universiteto baigimo proga. Betsė norėjo jas nustelbti.

– Apie ką per tą pobūvį galvojote?

– Ilgėjausi tėvo. Mąsčiau, koks nuostabus būtų šis vakaras, jeigu tėtis būtų gyvas. Mama irgi buvo pakviesta – iš jos akių supratau, kad jos galvoje sukasi tokios pat mintys.

– Regina, jūs radote tėvo lavoną, kai jums buvo penkiolika, – toliau kalbino ją Aleksas.

– Taip, – tyliai patvirtino ji.

– Ar jums nebūtų buvę lengviau, jeigu tėvas būtų palikęs raštelį? Jeigu būtų atsiprašęs už tai, kad nusižudė, ir finansinę katastrofą? Jeigu būtų paskutinį sykį pasakęs, kad jus myli? Kaip manote, ar raštelis nebūtų padėjęs jums ir jūsų motinai?

Nuo galvoje gyvai iškilusio prisiminimo, kaip ji ilga prievaža rieda dviračiu, druskingas oras žadina pojūčius, ji paspaudžia garažo atidarymo mygtuką ir išvysta savo išvaizdų keturiasdešimt penkerių metų tėvą, kadaruojantį kilpoje, įsikibusį į ją viena ranka, – galbūt per vėlai apsigalvojo – trapus Reginos šaltakraujiškumas subyrėjo.

– Ar raštelis ką nors būtų pakeitęs? – springdama paklausė ji. – Mano tėvas buvo negyvas.

– Ar kaltinote Robertą Pauelą už tai, kad tėvas, investavęs į jo terminuotųjų sandorių fondą, viską prarado?

Regina neteko savitvardos.

– Kaltinu juos abu. Betsė, lygiai kaip ir Pauelas, nesivaržydama apgaudinėjo mano tėvą.

– Iš kur tai žinote, Regina? Gal tėvas *vis dėlto* paliko raštelį?

Aleksas luktelėjo, paskui vėl griežtai paklausė:

– Jis paliko raštelį, tiesa?

Regina silpnu balsu mėgino sušnibždėti:

– Ne... ne... ne.

Aleksas žvelgė į ją su užuojauta, bet laukdamas atsakymo.

69

Kai Brunas išklausė Lorės telefono pokalbį su tėvu, jo jaudulys pasiekė kulminaciją. Jis džiūgaudamas mąstė, kad viskas stojasi į savo vietas.

Leo Farlis liks ligoninėje iki rytojaus ryto.

Leo ir Lorė palatoje telefonu kalbėsis su Timiu.

„Po dviejų valandų aš paimsiu Timį, – svarstė Brunas. – Leo stovyklos direktoriui jau buvo pasakęs, kad guli ligoninėje. Aš vilkėsiu faro uniformą."

„Man gali pavykti."

„Tikriausiai man net pasiseks paspukti."

„Tačiau net jeigu ir nepasiseks, verta rizikuoti. Jau daugelį metų laikraščiai rašo apie Mėlynakio įvykdytą žmogžudystę. Jeigu tik jie žinotų, kad, nušovęs Lorės vyrą, aš penkerius metus praleidau suknistame kalėjime. Ir tik dėl to, kad pažeidžiau paleidimo į laisvę lygtinai sąlygas. Tačiau kalėjime pasėdėti buvo *verta*. Tuos penkerius metus Leo Farlis ir jo duktė su nerimu spėliojo, kada aš vėl smogsiu. Rytoj jiems nebereikės ilgiau laukti."

Brunas įsimetė telefoną į kišenę ir išėjęs į lauką spėjo pamatyti, kaip prie studijos furgonų sustoja policijos viršininko automobilis. Jis čia atvyko priešpiečių.

Brunas nužingsniavo į golfo pievelę kuo toliau nuo policijos viršininko akių, kad šis negalėtų įžiūrėti jo veido.

Brunas žinojo vieną dalyką – dauguma policininkų ilgam įsimena veidus, net kai žmonės pasensta arba užsiaugina ar nusiskuta barzdą.

Arba jeigu būna tokie kvaili, kad įdeda savo nuotrauką į *Facebooką*.

Taip pagalvojęs Brunas garsiai nusijuokė.

Po valandos, kai jis rūpestingai apžiūrinėjo gėlių lysves prie baseino, policijos automobilis išvažiavo.

Vadinasi, policijos viršininkas čia negrįš iki rytojaus.

„Kaip tik spės į didįjį spektaklį“, – džiaugėsi Brunas.

70

Po priešpiečių Nina ir Mjurielė nepratarė viena kitai nė žodžio. Mjurielė, matyt, paprašė Roberto Pauelo, kad po pietų jai duotų automobilį, nes jis laukė prie pagrindinių durų.

Nina žinojo, ką tai reiškia. Nauji brangūs drabužiai, kuriuos motina pirko mokėdama Ninos kreditine kortele, dabar bus pakeisti naujais, už kuriuos irgi teks mokėti Ninai.

Moteris nuėjo į savo kambarį ir mėgino susikaupti prieš pokalbį.

Kaip ir visi kiti, tai buvo didelis miegamasis su poilsio zona, joje stovėjo sofa, fotelis, kokteilių stalelis ir televizorius.

Nina atsisėdo ant sofos ir pažvelgė į kremines užuolaidas už lovos, jų apvadai buvo priderinti prie lango plokščių. Kilimas ir pagalvių apvalkalai irgi gražiai derėjo.

„Interjero dizainerio svajonė", – pamanė Nina.

Ji prisiminė, kad maždaug metai prieš mirtį Betsė užsakė meistrus, kad visiškai pakeistų namų interjerą. Klera apie tai pasakė merginoms.

– Man buvo liepta atsivežti jus, kad pamatytumėte. Motina kiekvienam praveda didžiąją ekskursiją, – aiškino Klera.

Nina prisiminė, kad „didžioji ekskursija" įvyko po Betsės mirties.

„Beje, unversiteto kolega, studijuojantis teisę, mane perspėjo, kad tai bus gynybos argumentas, jeigu kuri nors iš mūsų būtų apkaltinta nužudžiusi Betsę: daugybė žmonių puikiai žinojo,

kaip name išdėstyti kambariai ir kad Betsė su Robertu turėjo atskirus miegamuosius“, – pagalvojo Nina.

„Kas dabar bus? – paklausė ji savęs mintyse. – Esu tikra, kad Robertas blefuoja. Jis kvailina mano motiną, o ši vėl užsirūstins ant manęs. Ar tikrai ji gali būti tokia kerštinga, kad pareikštų, jog aš jai prisipažinau nužudžiusi Betsę?“

„Ne, net *ji* to negalėtų padaryti“, – nusprendė Nina.

O gal galėtų?

Suskambo Ninos mobilusis. Išvydusi numerį ji išplėtė akis ir skubiai atsiliepė:

– Sveikas, Grantai.

Vyras šiltai ištarė jos vardą.

Nina klausėsi, kaip Grantas prašo šeštadienį vakare su niekuo nesusitikti. Jis nori, kad Nina kartu vyktų į kviestinę vakarienę Stiveno Spilbergo namuose.

Vykti su Grantu į kviestinę vakarienę Stiveno Spilbergo namuose! Juk ten bus visa Holivudo grietinėlė.

O jeigu motina apkaltins Niną prisipažinus dėl Betsės žmogžudystės? Arba grįš kartu su ja į Kaliforniją, ir vėl viskas bus kaip buvę: motina gyvens kartu, be paliovos šauks ant Ninos, butas bus amžinai sukuistas, visur mėtysis vyno taurės, kambariai bus pradvokę cigarečių dūmais.

– Nekantraudamas laukiu susitikimo šeštadienį vakare, – tarė Grantas.

„Nekalbėk kaip Mjurielė, maivydamasi ir pataikaudama“, – perspėjo save Nina.

– Aš irgi labai laukiu, Grantai, – atsakė ji nuoširdžiai, bet ne per daug jausmingai.

Išjungusi telefoną Nina sėdėjo nesuvokdama, kur esanti.

„Motina vis tiek kaip nors sugriaus man gyvenimą“, – mintijo ji.

Vėl suskambo telefonas. Šįsyk skambino Greisė.

– Nina, ar galėtumėte užsukti pas grimuotoją? – paklausė ji. – Maždaug po pusvalandžio Aleksas bus pasirengęs kalbėtis su jumis.

71

Lorė ir Aleksas sėdėjo poilsio kambaryje ir aptarinėjo pokalbį su Regina.

– Gal buvau su ja per šiurkštus? – paklausė Aleksas.

– Ne, nemanau, – iš lėto atsakė Lorė. – Kai baigėte pokalbį, vargu ar kam nors liko abejonių dėl savižudžio raštelio. Tačiau kodėl penkiolikmetė mergina jį paėmė?

– Žinau, kad turite savo versiją, – tarė Aleksas. – Nemanykite, kad nepastebėjau, jog kiekvieną sykį, kai klausiate mano nuomonės, jau turite susidariusi savąją.

– Prisipažįstu, esu kalta, – nusišypsojo Lorė. – Veikiausiai raštelyje, kurio Regina nenorėjo rodyti motinai, užsimenama apie Betsę. Galbūt jos tėvas su Betse buvo užmezgęs meilės romaną. Man taip atrodo. Atmenate, kaip Regina pavadino savo tėvus „gimininingomis sielomis"?

– Tada kyla kitas klausimas – galbūt Betsė paveikė Reginos tėvą, kad šis neapgalvotai viską investuotų į Pauelo terminuotųjų sandorių fondą, – spėliojo Aleksas. – Ar tai būtų nesvarus motyvas Reginai pasinaudoti Dievo suteikta proga atkeršyti Betsei? – pridūrė jis.

– Jei per Betsę netekčiau tėvų bei viso turto, – prisipažino Lorė, – aš galėčiau nužudyti. Žinau, kad galėčiau.

– Jūs manote, kad galėtumėte, – pataisė Lorę Aleksas. – Pasakykite, ką galvojate apie Roberto Pauelo kalbą per priešpiečius? Veikiausiai jis blefuoja, bet jeigu kuris nors prie stalo sėdėjęs žmogus *iš tiesų* nužudė Betsę, jis arba ji Pauelo žodžius gali palaikyti rimta grėsme. Pauelas žaidžia pavojingą žaidimą.

72

Megei segant vinilinę prijuostę, Nina pažvelgė į veidrodį.

– Mege, – perspėjo ji, – iš ryto tau buvo liepta mus paversti skudurinėmis lėlėmis.

– Man buvo pasakyta padaryti jus panašias į tas, kokios atrodėte tą rytą, kai buvo rastas Betsės kūnas, – dalykiškai atsakė grimuotoja. – Tačiau net ir tada jūs atrodėte geriau už visas.

– Atrodžiau pusėtinai, bet noriu, kad šiam pokalbiui padarytumėte mane truputį panašią į ją, – Nina parodė Granto su jo velione žmona Katrina nuotrauką.

Megė atidžiai apžiūrėjo nuotrauką.

– Esate į ją panaši, – pareiškė ji.

– *Noriu* būti į ją panaši, – griežtai pareikalavo Nina.

Per *Google* ji pasistengė rasti viską, kas įmanoma, apie Grantą Ričmondą. Nors ir buvo garsus prodiuseris, Grantas gyveno gana ramiai. Jis susituokė dvidešimt šešerių. Žmonai tada buvo dvidešimt vieneri.

Ričmondai santuokoje pragyveno trisdešimt metų, žmona mirė prieš dvejus metus nuo širdies ydos, kuri ją kamavo visą gyvenimą.

Jiedu neturėjo vaikų ir nebuvo įsivėlę net į jokį skandalą.

Vadinasi, Grantas iš tų vyrų, kurie gyvena tik su viena moterimi, ir dvejus metus buvo viengungis. Dabar jis, matyt, jaučiasi vienišas.

Jam netrukus šešiasdešimt.

Nina pakėlė savo fotoaparatą ir pažvelgė į antrą nuotrauką.

– Į ką panaši ši moteris? – paklausė ji.

Megė atidžiai apžiūrėjo nuotrauką.

– Tai ta pati moteris, Nina. Ar ji jūsų giminaitė?

Nina patenkinta linktelėjo.

„Esu ne tik gera šokėja, – pagalvojo ji. – Aš panaši į jo žmoną."

– Klausykite, Mege, – kreipėsi į grimuotoją Nina. – Ji nėra mano giminaitė, bet, kai baigsite dėti makiažą, noriu būti panaši į ją.

– Tada negalėsiu labai paryškinti antakių ir vokų šešėlių.

– Darykite, kaip išmanote.

Po pusvalandžio Megė tarė:

– Baigta.

Nina pažvelgė į veidrodį.

– Mane būtų galima palaikyti jos seserimi, – pagyrė ji. – Puiku.

– Dabar mano eilė, Nina, – skubiai įsiterpė Kurtnė. – Turime paskubėti.

– Žinau, – atsakė Nina persėsdama į Kurtnės kėdę. Laikydama rankoje nuotrauką ji paaiškino: – Tos moters plaukai buvo trumpi. Aš savųjų kirpti nenoriu.

– Aš ir nekirpsiu, – atsakė Kurtnė. – Susuksiu, ir įspūdis bus toks pat.

Prabėgus penkioms minutėms Džeris pasibeldė į furgono duris. Vaikiną nustebino Ninos išvaizda.

– Ar pasirengusi, Nina? – paklausė jis.

– Taip, – atsakė ši ir prieš pakildama nuo kėdės pažvelgė į veidrodį. – Šios dvi moterys – stebukladarės. Ar sutinkate, Džeri?

– Sutinku, – nuoširdžiai atsakė vaikinas. – Tačiau tai sakydamas turiu galvoje, kad jos jums suteikė kitą išvaizdą, o ne ją pagerino, – skubiai pridūrė.

Nina nusijuokė.

– Gerai, kad pridūrėte paskutiniuosius žodžius.

Kai jiedu išėjo iš furgono, Džeris ėmė mintyse lyginti absolventes. Nina jam patiko labiausiai. Kitos atrodė užsidariusios

savo kiaute. Kaip moterys, kurios buvo artimos draugės iki joms sukako dvidešimt vieneri, absolventės, regis, beveik neturėjo ką viena kitai pasakyti. Vidiniame kieme per filmavimo pertraukas jos visos iš rankinių išsitraukdavo knygas arba išmaniuosius telefonus.

Nina elgdavosi taip pat, nebent Mjurielė primygtinai reikalaudavo pasikalbėti. Ji visada atidžiai klausydavo, kai Mjurielė liaupsindavo Robertą Pauelą ir suokdavo, kad Betsė buvo jos geriausia draugė.

„Mjurielė taip kalbėdavo, tarsi tikėdamasi, kad ją išgirs Pauelas, – pamanė Džeris. – Ji persistengia vaidindama. Esu pakankamai laiko praleidęs filmavimo aikštelėse, kad tai suprasčiau."

Jiedu su Nina ėjo pro baseiną.

– Būtų visai šaunu tokią dieną paplaukioti baseine, – prisipažino Džeris. – O kaip jūs?

– Norėčiau paplaukioti baseine prie savo buto. Darau tai kiekvieną dieną arba vakare, jeigu ilgai užtrunku darbe, – atsakė Nina.

„Ką aš pasakysiu? – paklausė ji savęs mintyse. – Kokius klausimus jis man užduos? Kas atsitiks rytoj, kai Robertas Pauelas mums parodys duris? Ar mano motina pasinaudos ta proga pareikšti, kad aš jai prisipažinau nužudžiusi Betsę, ir pareikalaus žadėtos premijos?"

„Gali neabejoti, kad ji taip pasielgs!"

„Neleisiu, kad tai įvyktų."

Džeris nesistengė palaikyti pokalbio. Kitaip nei Regina, Nina nesijaudino, bet vaikinas buvo įsitikinęs, kad ji rengiasi pokalbiui.

Staiga Nina tarė:

– Ten ir vėl tas ropojantis šliužas. – Ji parodė į Bruną tolimajame sklypo gale už namo. – Ką jis ten veikia? Vaiko vabzdžius nuo gėlių?

Džeris nusijuokė.

– Ponas Pauelas yra pedantas. Jis nori, kad kiekvienas nufilmuotas teritorijos lopinėlis atrodytų nepriekaištingai. Vakar, kai

fotografavome jus keturias įvairiose vietose, Pauelas buvo pasipiktinęs, kad žolėje liko įrangos įspaustų žymių. Tada matėte, kaip jūsų vadinamasis ropojantis šliužas atbėgo visko sutvarkyti.

– O Dieve, aš atmenu, koks Pauelas buvo pedantas! – sušuko Nina.

Tą vakarą, kai jos vaikščiojo iš poilsio kambario į vidinį kiemą, Regina paskutinę cigaretę tyčia užgesino ne į peleninę, o į stalą. Regis, niekas kitas tada to nepamatė.

„Ar man vertėtų apie *tai* papasakoti?" – paklausė ji savęs.

Vidinis kiemas ir virtuvė vėl buvo tuščia.

„Kai ši laida bus transliuojama, Grantas ją žiūrės, – tarė sau Nina, kartu su Džeriu koridoriumi žingsniuodama į poilsio kambarį. – Aš tikrai neturėjau nė menkiausios priežasties nužudyti Betsės. Nė vienas sveiko proto žmogus nepagalvos, kad aš galėjau nusikalsti. Tai, kad motina mane kaltina už Pauelo supažindinimą su Betse, nėra svarus žmogžudystės motyvas."

Prie poilsio kambario durų ji trumpam stabtelėjo.

„Ką gi, prasideda, – pamanė Nina. – Manęs laukia Aleksas su Lore. Įdomu, ką jautė kitos įeidamos į šį kambarį. Ar ir jos buvo tokios išsigandusios, kaip aš?"

„Nurimk, juk tu – aktorė, ištversi", – padrąsino save Nina.

Ji trumpai nusišypsojo ir pasitikėdama savimi atsisėdo priešais Aleksą.

– Nina Kreig buvo paskutinioji absolventė, pagerbta per tragišką universiteto baigimo iškilmių pokylį, – prakalbo Aleksas. – Nina, ačiū, kad atvykote pas mus.

Ninos burna buvo per daug išdžiūvusi, kad pajėgtų ką nors ištarti, tad ji tik linktelėjo.

Draugišku balsu ir šiltai šypsodamasis Aleksas paklausė:

– Kaip jaučiatės vėl būdama čia, Salem Ridže, po dvidešimties metų susitikusi su senomis draugėmis?

„Būk nuoširdi, kai tai įmanoma", – perspėjo save Nina.

– Jaučiuosi nesmagiai, netgi keistai. Visi žino, kodėl mes čia atvykome.

– Taigi kodėl jūs atvykote, Nina?

– Pamėginti įrodyti, kad nė viena iš mūsų nenužudėme Betsės Pauel, – atsakė ji, – kad ją nužudė kažkoks pašalaitis, įsibrovęs į namus. Antra vertus, visos žinome, kad jūs tikitės, jog kuri nors iš mūsų neištvėrusi prisipažins arba išsiduos. Esu įsitikinusi, kad kaip tik to tikisi Robertas Pauelas. Žinoma, aš jo negaliu už tai kaltinti.

– Ką dėl to jaučiate, Nina?

– Pyktį. Norą gintis.Tačiau manau, kad mes visos pastaruosius dvidešimt metų šitaip jautėmės, tad čia nėra nieko nauja. Aš per didelius vargus supratau, kad prie visko galima priprasti.

Klausydamasi ir stebėdama Lorė nepajėgė nuslėpti nuostabos. Nina Kreig atsakinėjo į Alekso klausimus visiškai ne taip, kaip tikėjosi Lorė. Ji manė, kad Nina reaguos agresyviau. Šiaip ar taip, iš visų absolvenčių Nina turėjo mažiausiai priežasčių uždusinti Betsę, bet dabar ji apgailestavo, nors ir prisipažino pykstanti.

„Be to, ji ir *atrodo* kitaip, – tarė sau mintyse Lorė. – Švelnesnė. Kodėl jos plaukai sušukuoti aukštyn? Visose matytose Ninos nuotraukose jos plaukai garbanomis krinta žemyn. Nina žaidžia žaidimą, tačiau kokį?“

Tuo metu Nina pasakojo Aleksui apie savo vaikystę.

– Aleksai, kaip žinote, mano motina – aktorė. Tad aš tam tikru atžvilgiu gimiau lagamine. Tada mes kilojomės iš vienos vietos į kitą.

– O kaip mokykla?

– Keliaujant tarp Rytinės ir Vakarinės pakrančių, man kažkaip pavyko baigti pagrindinę mokyklą.

– Ką galite pasakyti apie savo tėvą? Jūsų tėvai išsiskyrė, kai buvote dar maža.

„Tėvas irgi negalėjo jos pakęsti, – tarė sau mintyse Nina. – Tačiau greitai paspruko.“

– Jiedu susituokė jauni, o išsiskyrė, kai man buvo treji.

– Ar paskui dažnai matydavote savo tėvą?

– Ne, bet jis finansiškai prisidėjo prie mano studijų.

„Truputį, – pagalvojo Nina, – tik truputėlį – tiek, kiek motinai pavyko išpešti per teismą.“

– Vadinasi, po skyrybų jūs jo beveik nematėte, tiesa, Nina?

– Jis mėgino vaidinti, bet nesėkmingai, tada persikėlė gyventi į Čikagą ir susilaukė dar keturių vaikų. Man beveik neliko vietos.

„Kur jis lenkia?" – karštligiškai paklausė savęs Nina.

– Vadinasi, augote be tėvo.

– Manau, kad tai akivaizdu.

– Nina, kodėl judvi su motina persikėlėte gyventi į Salem Ridžą?

– Mano motina draugavo su Robertu Pauelu.

– Ar jai nebuvo pasiūlytas pagrindinis vaidmuo bandomojoje programoje, kuri vėliau tapo laidų ciklu, rodomu šešerius metus, ir kuris nuo to laiko yra vis kartojamas?

– Taip, teisybė. Tačiau Pauelas pasakė nenorįs vesti nuolat dirbančios moters.

– Tačiau judvi likote gyventi Salem Ridže net tada, kai motinos draugystė su Pauelu nutrūko. Man tai atrodo keista.

– Nežinau, kodėl likome. Motina išsinuomojo butą. Turėjome labai malonius kaimynus – Džonsonus. Kai motina nutraukė santykius su Robertu Pauelu, jai buvo pasiūlyta daugybė darbų. Aš pradėjau lankyti gimnaziją. Motina mokėjo Džonsonams, kad rūpintųsi manimi, kol ji dirba.

„Nepasakok, kokia jausdavaisi apleista, kai jie įkišdavo galvą į tavo kambarį linkėdami labos nakties, o tu likdavai viena, – perspėjo save mintyse Nina. – Paskui motina grįždavo iš darbo ir imdavo be paliovos aimanuoti, kad labai sunkiai dirba ir kad dėl visko kalta esu aš. Ilgėdavausi motinos, kai jos nebūdavo, bet kai grįždavo, norėdavau, kad ji išvyktų dirbti į kitą pasaulio kraštą."

– Jūsų motina ir toliau nuomojo butą, kai pradėjote studijuoti, tiesa?

– Taip. Tačiau visi jos darbai buvo Vakarinėje pakrantėje. Ji ten nusipirko butą.

– Tad atostogas tarp semestrų ir vasaras jūs leisdavote kartu su motina?

– Kai tai būdavo įmanoma. Tačiau, kai tik būdavo pasiūloma, stverdavau sezoninius vasaros darbus.

– Pakalbėkime apie universiteto baigimo iškilmių pokylį, Nina.

Lorė klausėsi, kaip Aleksas užduoda Ninai tuos pačius, kaip ir kitoms merginoms, klausimus, tik kitaip juos formuluoja. Ninos atsakymai buvo tokie patys, kaip ir kitų absolvenčių. Ji irgi primygtinai tvirtino, kad nusikaltimą padarė įsibrovėlis.

– Grįžkime į praeitį, – pasiūlė Aleksas. – Ar nustebote, kai Klera pasakė, kad jos motina ir Robertas Pauelas nori jums visoms surengti pokylį universiteto baigimo proga?

– Taip, nustebau, bet tai buvo gera proga vėl susitikti su merginomis.

– Jūsų motina irgi buvo pakviesta?

– Taip, bet ji neatvyko.

– Kodėl?

– Neturėjo laisvo laiko. Reikėjo ruoštis aktorių atrankai.

– Nina, o gal mama neatvyko todėl, jog Betsė kvietime parašė, kad ji su Robertu nekantraudami nori susitikti ir yra labai laimingi, jog tu tą nuostabią dieną, kai Betsė susipažino su Robertu, pasikvietei ją prie savo stalelio?

– Iš kur jūs žinote? Kas jums tai pasakė?

– Jūsų motina, – draugiškai atsakė Aleksas. – Šiandien, prieš pat priešpiečius.

„Ji ruošia dirvą pareikšti, kad aš prisipažinau nužudžiusi Betsę, – dingtelėjo Ninai. – Nesvarbu, ar kas nors ja patikės, toks motinos pareiškimas sužlugdys visas mano galimybes prisivilioti Grantą."

„Ko manęs klausė Aleksas? Kaip apibūdinčiau savo jausmus Betsei Pauel?"

„Gal pasakyti tiesą? Kodėl gi ne?"

– Aš jos nekenčiau, – prisipažino Nina. – Ypač kai perskaičiau tą raštelį kvietime. Betsė buvo nedora. Ne, ji buvo žiauri. Ji neturėjo nė trupinėlio padorumo, ir kai pažvelgiau į jos negyvą veidą, turėjau sukaupti visas valios jėgas, kad į jį nespjaučiau.

73

Džordžas Kurtis atvažiavo į Pauelo dvarą pusę keturių. Jo paprašė vilkėti tą patį vakarinį kostiumą, kuriuo buvo apsirengęs per universiteto baigimo iškilmių pokylį. Džordžas savo drabužinėje turėjo tikslią to kostiumo kopiją. Kadangi buvo labai šilta, baltą vakarinį švarką, marškinius ir peteliškę jis vežėsi ant plastiku uždengto pakabo.

Prieš išvykdama į klubą su draugėmis žaisti bridžo Izabelė jį perspėjo:

– Niekam neprasitark apie savo mažą meilės romaną, bet juk gali būti, kad kam nors, taip pat kaip ir man, kilo įtarimų? Galbūt net Robui Pauelui? Būk atsargus ir nepatek į spąstus. Tavo motyvas nužudyti Betsę buvo svariausias.

Tada ji pabučiavo vyrą, pamojavo ranka ir sėdo į savo automobilį nudengiamu stogu.

– Izabele, prisiekiu tau... – pradėjo Džordžas.

– Žinau, – pertraukė jį žmona. – Tačiau atmink: tau nereikia įtikinėti *manęs*. Man nesvarbu, net jeigu tu tai padarei. Tiesiog nesileisk įviliojamas į spąstus.

Oras truputį atvėso, bet vis tiek buvo labai karšta. Džordžas pastatė automobilį priekinėje prievažoje, pasiėmė drabužių pakabą ir nuėjo už namo. Ten virė darbas. Operatoriai buvo nukreipę kameras į nurodytas kiemo vietas. Džordžas spėjo, kad čia stovės absolventės, kai jis kalbės su Aleksu Bakliu. Kurčiui buvo pasakyta, kad per jo pokalbį fone bus rodomi filmuoti pokylio vaizdai.

Lorė priėjo vos tik jį pamačiusi.

– Labai ačiū, kad sutikote dalyvauti, pone Kurti. Stengsimės ilgai jūsų netrukdyti. Gal palauksite viduje kartu su kitais? Čia per daug karšta.

– Gerai, – sutiko Džordžas.

Jis nenoriai kirto vidinį kiemą ir įėjo į namus. Pagrindiniame valgomajame sėdėjo keturios absolventės. Džordžas atpažino, kad moterys vilkėjo drabužių, kuriais buvo pasipuošusios per pokylį, kopijas. Nors visoms buvo meistriškai padarytas makiažas, moterų veiduose buvo aiškiai matyti įtampa.

Džordžui ilgai laukti nereikėjo. Netrukus pasirodė Lorės padėjėja Greisė ir išsivedė moteris į lauką. Kai Greisė grįžo atsivesti Dordžo, jis išvydo, kad moterys tarsi statulos išrikiuotos tam tikrose vietose, prie ekranų, kuriuose bus rodomi filmuoti pokylio fragmentai. Džordžas spėliojo, ar kuri nors jaučiasi taip pat, kaip jis tą vakarą.

„Buvau siaubingai išsigandęs, kad Betsė gali sužlugdyti mano santuoką ir dar negimusius vaikus, kurių mudu su Izabele meldėme, – pagalvojo jis. – Alison turėjo jausti kartėlį. Ji neteko stipendijos, nes Robas Alison universitetui paaukojo pinigų. Kartkartėmis aš nuvažiuodavau ko nors nusipirkti į maisto parduotuvę, kurioje dirbo Alison tėvas, ir jis visada girdavosi, kad duktė uoliai studijuoja..."

„Mieste nerasi žmogaus, kuris nebūtų girdėjęs Mjurielės pasakojant, kaip Betsė iš jos pavogė Robertą, ir kad visa tai įvyko per Niną. Kiek girdėjau, Klera labai troško gyventi Vasare, bet nei Betsė, nei Robas nenorėjo apie tai girdėti. „Tai būtų pinigų švaistymas, kai Klera turi tokį puikų namą", – aiškino Betsė. O Reginos tėvas nusižudė todėl, kad nesėkmingai investavo į Robo terminuotųjų sandorių fondą."

Kuri mergina per šią ekstravagantišką puotą nejuto kartėlio? Paskui dvidešimt metų jos gyveno slegiamos įtarimų.

Džordžas Kurtis labai susigėdo.

„Juk aš *buvau* sugrįžęs tą pokylio naktį, – prisiminė jis. – Maždaug ketvirtą ryto. Stovėjau kaip tik šioje vietoje. Žinojau,

kur yra Betsės miegamasis. Mane buvo apėmusi beprotiška baimė, kad Izabelė su manimi išsiskirs, jeigu Betsė kada nors papasakos apie mus. Tada pastebėjau kažkokį šešėlį judant Betsės kambaryje. Koridoriuje degė šviesa, ir kai atsidarė durys, buvau beveik tikras, kad atpažinau, kas tai."

„Ir dabar manau, kad žinau, kas ten buvo. *Tikrai* žinau. Kai rado Betsės kūną, norėjau pasakyti, bet kaip būčiau paaiškinęs, ką ten veikiau tokiu metu? Negalėjau to padaryti. Jeigu būčiau išklojęs, ką mačiau, visos įtariamosios nebūtų dvidešimt metų kentėjusios šio pragaro."

Džordžą užplūdo kaltės jausmas.

Prie jo artinosi Aleksas Baklis.

– Ar esate pasirengęs pasinerti į prisiminimus, pone Kurti? – linksmai paklausė jis.

74

– Kaip, jūsų nuomone, sekėsi? – susirūpinusi paklausė Lorė, kai įlipo į Alekso automobilį.

Aleksas įjungė variklį ir nuleido automobilio stogą.

– Manau, vertėtų įjungti ir oro kondicionierių. Atsakysiu į jūsų klausimą: puikiai.

– Ir aš taip manau. Tačiau jau dvidešimt po šešių. Labai bijau, kad įstrigsime transporto spūstyje ir nespėsime atvykti į ligoninę, kai skambins Timis. Tada tėtis praras galimybę su juo pasikalbėti.

– Prieš kelias minutes išmaniajame telefone peržiūrėjau pranešimą apie eismą. Sąlygos geros. Pažadu, kad nuvešiu į ligoninę ne vėliau kaip pusę aštuonių.

– Liko dar vienas pokalbis, – atsiduso Lorė, kai Aleksas išvažiavo iš Pauelo dvaro. – Užduosiu įprastą klausimą. Ką manote apie Džordžą Kurtį?

– Jis puikiai vaidina, – tiesiai atsakė Aleksas. – Į tokius kaip jis žmonės žiūri su pagarba. Ir kodėl gi ne? Jo nuotrauka buvo „Forbes“ žurnalo viršelyje.

– Taip pat reikia pripažinti, kad jis gana gražus, – tarė Lorė. – Tik pagalvokite. Kurtis yra milijardierius, žavus, dailios išvaizdos. Jį galima lyginti su Robertu Pauelu, bent jau pinigine prasme.

– Nėra ko lyginti, Lore. Pauelas galbūt turi pusę milijardo, o Kurtis – kelis milijardus.

– Prisiminkite tuos kadrus iš pokylio, kuriuose Džordžas Kurtis ir Betsė atrodo gana rimti. Galima net pagalvoti, kad jiedu barasi.

– Ar ketinate juos panaudoti kaip foną, Lore?

– Ne. Būtų nesąžininga. Tačiau žinau vieną dalyką: tokie žmonės kaip Džordžas Kurtis nesutinka dalyvauti panašiose laidose, nebent nori ką nors nuslėpti. Pagalvokite apie tai.

– Lore, jūs ir toliau mane stebinate. *Kaip tik* ir man dingtelėjo tokia mintis. Dar sykį sutinku su jumis, – atsakė Aleksas.

Lorė išsitraukė telefoną.

– Perspėsiu tėtį, kad mes jau važiuojame.

Leo atsiliepė po pirmo skambučio.

– Aš vis dar gyvas, – pareiškė jis. – Dabar žiūriu „Visą šeimynėlę“. Dar vienas puikus senas serialas. Kur tu?

– Važiuoju į centrą. Eismas kol kas neintensyvus.

– Regis, sakei, kad čia tave veža Aleksas Baklis, paskui judu grįšite į Pauelo namus.

– Teisybė.

– Neleisk jam kiūtoti automobilyje. Atsivesk kartu. Norėčiau su juo susipažinti.

Lorė pažvelgė į Aleksą.

– Ar norėtumėte susipažinti su mano tėčiu?

– Žinoma.

– Aleksas tavo kvietimą priima su malonumu. Iki.

75

Klausydamasis telefoninio pokalbio Brunas vilkosi policininko uniformą.

„Atėjo lemiama akimirka! – tarė jis sau. – Po daugelio metų pagaliau atkeršysiu. Bus girdėti aimanos ir dantų griežimas. Ak, Leo, kaip tu nusiminsi. Tavo dukra. Tavo vaikaitis. Ir visą tą laiką buvo knaisiojamasi po ligos istorijas tikrinant, ar gydytojas nesupainiojo pacientų. Tai *tu* supainiojai, Leo. Kai buvai jaunas ir kietas faras. Per daug kietas. Galėjai mane paleisti, kai areštavai, bet nepaleidai. Sugriovei man gyvenimą. Per tave trisdešimt metų prasėdėjau kalėjime, paskui dar penkerius."

Brunas stovėjo savo skurdžiame bute prieš žmogaus ūgio drabužių spintos veidrodį. Šio buto nuomą jis pratęsdavo kas mėnesį, nes, kaip paaiškino savininkui, norėjo būti tikras, kad darbas „Tobuluose dvaruose" seksis. Savininkas, kuris džiaugėsi, kad šiuo metu nereikia nieko remontuoti, laikinu gyventoju buvo patenkintas.

„Jam būtų visiškai nesvarbu, jeigu staiga išvykčiau, ypač kai esu sumokėjęs nuompinigius iki mėnesio pabaigos ir neketinu reikalauti grąžinti vieno mėnesio nuomos dydžio užstato."

„Tarsi šiame sąvartyne dar būtų galima ką nors sugadinti", – pamanė Brunas.

76

Lorei su Aleksu išvažiuojant, filmavimo grupė tvarkėsi baigusi darbo dieną.

Absolventės persirengė, ir visos atsisakė paimti ankstesnių drabužių kopijas.

– Lorė tikrai nori, kad jūs šiuos drabužius pasiimtumėte, – įkalbinėjo Džeris. – Jie labai brangiai kainavo.

Už visas atsakė Nina:

– Tik to mums ir trūksta – dar vieno priminimo apie tą naktį.

Automobiliai jau laukė, kad nuvežtų laidos dalyves į viešbučius.

Kai Rodas su Alison įėjo į savo kambarį, jiedu laimingi uždarė paskui save duris. Tada Rodas ištiesė rankas į žmoną.

– Ale, viskas gerai.

– Ne, Rodai, negerai. Tu žinai, kas yra toje garsajuostėje. Taip pat žinai, ką Džošas nori su ja padaryti.

Alison nusigręžė nuo vyro, piktai atidarė drabužinę, griebė ant pakabų kabančius drabužius ir numetė ant lovos.

Rodas susmuko į fotelį ir išsiblaškęs ėmė masažuoti skaudamus kelius.

– Dabar išgersime škotiško viskio, – kategoriškai pareiškė jis. – Paskui užsisakysime nuostabią vakarienę arba į kambarį, arba restorane – kaip tu nuspręsi. Roberto Pauelo sąskaita išsirinksime pačius brangiausius patiekalus.

– Aš nepajėgsiu praryti nė kąsnio, – paprieštaravo Alison.

– Vis tiek užsisakyk.

– Rodai, tu mane prajuokini be jokios priežasties.

– Alison, dėl to ir esu čia, – linksmai atsakė vyras.

Jis neketino pasakyti, kad taip pat labai nerimauja dėl Džošo garsajuosčių – ne dėl pinigų, bet dėl to, kad ir vėl per Betsę Pauel iš Alės būtų atimta galimybė studijuoti mediciną nepatiriant didelės finansinės naštos.

77

Regina rūpestingai supakavo kelis naujus drabužius, kuriuos nusipirko ruošdamasi šiai laidai.

„Gali tekti vietoj jų apsivilkti oranžinę kalinės uniformą, – su kartėliu pagalvojo ji. – Robertas Pauelas nugalėjo šimtas – nulis. Jis sužlugdė gyvenimą, kai man buvo penkiolika, o dabar gali sužlugdyti ir likusį. Nenustebčiau, jeigu Pauelas būtų liepęs Džošui raustis mano rankinėje."

„Tačiau raštelyje tėtis kaltina jį ir Betsę, kad jiedu sąmoningai jį apgavo. Juk Robertas nenorėtų, kad tai iškiltų viešumon? Džošas, matyt, veikia savo iniciatyva. *Privalau* jam sumokėti, – mąstė Regina. – Kaip apmaudu: pati sukūriau prielaidas ir galiu būti apkaltinta Betsės žmogžudyste. Verčiau būčiau likusi namie ir prekiavusi nekilnojamuoju turtu."

Regina vikriai susikrovė rankinę ir didelį lagaminą.

„Kas dabar? – paklausė ji savęs. – Neturiu noro vakarieniauti kambaryje. Apačioje laukia pono Pauelo užsakytas automobilis. Gal juo pasinaudoti?"

Taip, nusprendė Regina, kodėl gi ne? Ji pravažiuos pro savo seną namą, paskui nuvyks į restoraną, kuriame dažnai vakarieniaudavo su tėvais.

„Kaip senais gerais laikais", – pamanė ji.

78

„Dar viena naktis nekenčiamuose namuose! Kodėl aš save kankinu?“

Šito Klera klausinėjo savęs nuo tos akimirkos, kai nusileido lėktuvas. Ar ji pasielgė kvailai, kai pirmą rytą pasistengė atrodyti kaip motina? Ar taip padarė, kad įgeltų „tėtušiui Robui“? Galbūt. Pauelui užteko drąsos šįryt išsyk po interviu atidaryti jos miegamojo duris ir paklausti to paties.

„Kodėl per visus šiuos metus aš nepateikiau jam kaltinimų? – svarstė Klera. – Kodėl nedarau to dabar?“

Ji žinojo atsakymą.

„Dėl to, kad tai būtų puiki priežastis nužudyti savo motiną, ir todėl, kad turėdamas daugybę advokatų tėtušis Robas paverstų mane išprotėjusia melage, o motina su džiaugsmu jį paremtų. Štai kodėl aš tapau patarėja, – pagalvojo Klera. – Norėjau padėti merginoms, atsidūrusioms mano padėtyje. Tačiau tik nedaugelis prisipažino, kad *jų* motinos susitaikė su tuo, kad patėvis naktimis įslinkdavo į dukros miegamąjį. Žinau, kad negalėsiu toliau ramiai gyventi, kol pati nesikreipsiu psichologinės pagalbos, – mąstė Klera. – Visus šiuos metus jis laikė mane įkaite.“

Yra vienintelis būdas jį paveikti. Šįvakar ir rytoj rytą ji vėl pasidarys makiažą ir susišukuos plaukus taip, kad pabrėžtų savo panašumą į brangiąją Betsę.

„Tarsi tai ką nors pakeistų, – su kartėliu pamanė Klera, paskui pakėlė telefono ragelį ir užsisakė vakarienę į kambarį. – Įdomu, ar Nina ir vėl apalps, kai mane pamatys?“

Ir apskritai, kodėl ji apalpo?

79

Nina susikrovė daiktus, paskui užsisakė vakarienę į kambarį. Kai ji abejingai įsidėjo į burną gabalėlį didkepsnio „cordon bleu“, suskambo telefonas. Nina nustebo išgirdusi, kad skambina Grantas.

– Nekantravau sužinoti, kaip pavyko interviu, – tarė jis. – Aleksas Baklis garsėja gebėjimu papurtyti liudytojus.

– Ką gi, su manimi jis suvaidino „Oskaro“ vertą spektaklį, – atsakė Nina. – Palauk, kol pamatysi.

– Regis, tu gerokai nusiminusi.

– Taip ir yra, – prisipažino Nina.

– Pasistenk neliūdėti, bet aš suprantu. Prieš dvidešimt metų teko būti liudytoju sukčiavimo byloje. Tai buvo nemalonu.

„Nemalonu! Taikliai pasakyta“, – pagalvojo Nina klausydamasi Granto. Šis aiškino, kad nekantrauja susitikti ir linki malonaus skrydžio.

Iš stiklinės šalia lėkštės Nina nugėrė didelį gurkšnį degtinės.

„Galbūt jeigu pažadėsiu motinai atiduoti visus pinigus, kurie liks sumokėjus Džošui, ji bus patenkinta, – svarstė Nina. – Ypač kai sužinos, kad vienas garsiausių prodiuserių – Grantas – paskyrė man pasimatymą!“

80

„Sinajaus kalno“ ligoninėje Leo vis labiau nekantraudamas dirsčiojo į laikrodį. Jau be dvidešimt aštuonios, o Lorės vis dar nėra. Tačiau, kai jis pagalvojo, kad Lorei su Timiu teks telefonu pasikalbėti automobilyje, ši išdygo tarpduryje. Leo išsyk atpažino, kad aukštas, ispūdingos išvaizdos vyras už dukters nugaros yra garsusis Aleksas Baklis.

Lorė įbėgo į palatą ir apkabino tėvą.

– Tėti, labai atsiprašau. Rytinės upės greitkelį reikia išardyti ir išmesti į vandenyną. Prie Šimtas dvidešimt penktosios gatvės buvo įlenktas apsauginis atitvaras. Susidarė tokia spūstis, kad galėjai pamanyti, jog buvo įvykdytas teroristų išpuolis.

– Nurimk, – perspėjo ją Leo, – kitaip ir tu pateksi į ligoninę dėl prieširdžių virpėjimo. – Jis pažvelgė į Aleksą. – Ar sutinkate, konsultante?

– Tikrai sutinku, kad jūsų duktė patiria didžiulį stresą, – atsargiai atsakė Aleksas, prisitraukdamas kėdę prie Leo lovos. – Tačiau galiu užtikrinti, kad jai puikiai sekasi filmuoti laidą.

– Lore, kol dar nespėjai paklausti, atsakysiu: taip, jaučiuosi puikiai, ir dar sykį, taip, rytoj rytą mane išrašo, – pareiškė Leo Farlis. – Kelintą valandą baigsi tą savo raganų medžioklę?

– Tėti, nepasakyčiau, kad tokiais žodžiais tu rodai pagarbą mano darbui, – pasipiktino Lorė.

– Aš tikrai gerbiu tavo darbą, – atkirto Leo. – Tačiau jeigu man būtų pavykę dvidešimt metų slėpti, kad įvykdžiau žmogžudystę, o dabar atsidurčiau dėmesio centre, kur kiekvieną mano

ištartą žodį prieš visos šalies auditoriją gaudys sekliai mėgėjai, būčiau priverstas daryti viską, kad paslėpčiau pėdsakus.

Aleksas pastebėjo, kad ir Leo, ir Lorė be paliovos dirsčioja į laikrodį. Buvo be penkių aštuonios.

– Timis vėluoja paskambinti. Aš pats vėl paskambinsiu stovyklos administracijai ir pasitikrinsiu, ar ko nors nenutiko, – pareiškė Leo.

– Tėti, tu jau skambinai stovyklos administracijai? – paklausė Lorė.

– Taip, žinoma. Tik šitaip galiu priversti juos vaikščioti ant pirštų galiukų ir užtikrinti, kad nėra jokių spragų stovyklos saugumo sistemoje. Kaip jūs manote, Aleksai?

– Jeigu aš būčiau senelis, elgčiausi visiškai taip pat, – sutiko Aleksas.

Išgirdę skambant Lorės telefoną, visi su palengvėjimu atsiduso. Nespėjus nuaidėti antram skambučiui, Lorė ir Leo vienu balsu pasisveikino:

– Sveikas, Timi.

– Sveika, mama, – pasigirdo vaikiškas balsas. – Nerimavau, kad nespėsi laiku grįžti namo ir pasiimti senelį, kai paskambinsiu.

– Mudu abu esame čia, – atsakė Lorė.

Aleksas klausėsi, kaip Timis pasakoja, ką veikė per dieną. Jis pateko į geriausių plaukikų komandą. Vaikui patinka kiti trys jo palapinės berniukai. Stovykloje smagu. Tik pokalbio pabaigoje Timio balsas tapo ilgesingas.

– Aš jūsų pasiilgau. Ar tikrai tikrai atvažiuosite per lankymo dieną?

– Mudu tikrai *tikrai* atvažiuosime per lankymo dieną, – prižadėjo Lorė.

– Net neabejok, – ryžtingai pritarė Leo. – Ar aš esu kada nors netesėjęs savo pažado, vyruti?

– Ne, seneli.

– Negi manai, kad dabar pradėsiu laužyti duotą žodį? – paklausė Leo apsimestinai griežtai.

Ilgesingas balso tonas išnyko.

– Ne, seneli, – laimingas atsakė Timis.

Kai jie galiausiai atsisveikino, Lorė pažvelgė į Aleksą.

– Tai mano mažasis vyrukas, – išdidžiai paaiškino ji.

– Regis, jis – šaunus vaikis, – nuoširdžiai pagyrė Aleksas.

– O dabar noriu, kad judu ko nors užkąstumėte ir grįžtumėte į Roberto Pauelo namus, – tvirtai pareiškė Leo. – Jūs ir taip pavėluosite. Lore, tikiuosi, kad pasiimsi porą išeiginių dienų, kai baigsi šią laidą.

– Nieku gyvu, tėti. Tiesą sakant, tai beveik juokinga. Sunkiausia gali būti apdoroti nufilmuotą medžiagą. Tačiau sutinku su tavimi – emociškai ši laida buvo sunkus išbandymas. Turiu prisipažinti, kad tikiuosi niekada nebūti įtariama dėl žmogžudystės.

Aleksas suprato, kur link krypsta Lorės ir jos tėvo mintys.

– Aš jus ginčiau suteikdamas dešimties procentų nuolaidą. – Abu nusijuokė, o Aleksas atsisveikindamas kreipėsi į Leo: – Ginu kelis žmones bylose, apie kurias norėčiau išgirsti jūsų nuomonę. Gal sutiktumėte kada nors su manimi pavakarieniauti?

– Žinoma, – tarė Leo.

– Ar aš taip pat galiu ateiti? – juokdamasi paklausė Lorė.

– Be jokios abejonės, – rimtai atsakė Aleksas.

Galutinai atsisveikinę su Leo jiedu nulipo laiptais ir išėjo iš ligoninės.

– Man labai patinka Manhatanas, – atsiduso Lorė. – Čia mano mieli namai.

– Man taip pat, – pritarė Aleksas. – Mudu neprivalome grįžti į tą mauzoliejų anksčiau negu vienuoliktą valandą, o dabar tik pusė devynių. Gal nevaržomi pavakarieniaukime?

– Kalbėjome apie tai, kad kur nors nusipirksime mėsainių.

– Pamirškite juos. Centrinio parko pietuose įsikūręs „Marėjos“ restoranas yra vienas geriausių Niujorke. Jame nuolat visos vietos būna užimtos, bet šiuo metu į teatrus susiruošę lankytojai jau bus išėję. Ar tinka?

– Puiku, – atsakė Lorė.

Pajutusi palengvėjimą, kad Leo atrodo sveikas, o Timis laimingas, ji suprato, kad vakarienė su Aleksu bus smagi.

Kaip tik tą akimirką į Timio stovyklą važiuojantis Brunas kirto „Tapan Ẓi“ tiltą.

81

Už keturiasdešimties kilometrų, tokiame pat brangiame restorane Vestčesterio apygardoje, Robertas Pauelas ir Mjurielė Kreig gurkšnojo šampaną.

– Už mūsų susitikimą, – sušnibždėjo Pauelas.

– Robai, brangusis, aš tavęs ilgėjausi. Ak, kaip aš tavęs ilgėjausi, – tarė Mjurielė per stalą siekdama paliesti Pauelo ranką. – Kodėl per tuos metus tu man nė sykio nepaskambinai?

– Bijojau. Kai mudu išsiskyrėme, pasielgiau su tavimi labai nesąžiningai. Žinau, kad atsisakei dalyvauti tame laidų cikle, o jis tapo labai sėkmingas. Jaučiausi tau be galo skolingas ir nežinojau, nuo ko pradėti.

– Aš tau skambinau ir rašiau, – priminė Mjurielė.

– Dėl to jaučiausi tik dar labiau kaltas, – prisipažino Robertas Pauelas. – Dar nespėjau pasakyti, kad šį vakarą nepaprastai gražiai atrodai.

Mjurielė žinojo, kad tai ne gražbyliavimas. Ji prikalbino Megę su Kurtne padaryti makiažą ir sušukuoti plaukus. Brangioje Bedfordo parduotuvėje Mjurielė rado dailų vakarinį kostiumėlį. Tai, kad gražų vakarinį kostiumėlį ir prie jo priderintus papuošalus jau buvo nusipirkusi Holivudo Rodeo Draiv gatvėje, Mjurielės netrikdė. Ji turėjo Ninos kreditinę kortelę.

– Manau, metas užsisakyti, – pasiūlė Robertas.

Per vakarienę jis tarp komplimentų sumaniai įterpdavo subtilių klausimų.

– Sužinojęs, jog tu kaltini Niną, kad ši tą dieną pakvietė Klerą su Betse prie mūsų staliuko, jaučiausi labai pagirtas.

– Aš galėjau ją užmušti, – kimiai ir truputį per garsiai prisipažino Mjurielė. – Buvau labai tave įsimylėjusi.

– O aš per tuos metus dažnai pagalvodavau apie tave ir stebėjausi, kaip galėjau taip kvailai susižavėti ir vėliau dėl to teko labai gailėtis. – Pauelas nutilo. – Paskui, kai laimingai pavyko atsikratyti Betsės, norėjau sužinoti, kam už tai turiu būti dėkingas.

Mjurielė padvejojo, tada apsidairė norėdama įsitikinti, kad lankytojai prie kitų stalelių yra įsitraukę į savo pokalbius. Patenkinta ji palinko į priekį kiek galėdama ir sviestu išsiterliojo savo naujojo kostiumėlio atlapą.

– Robi, nori pasakyti, kad *apsidžiaugei*, kai Betsė buvo uždusinta?

– Pažadėk, kad niekam apie tai neprasitarsi, – sušnibždėjo jis.

– Žinoma. Tai mudviejų paslaptis. Tačiau žinai, kokios artimos mudvi esame su Nina, mano dukra.

– Be abejonės.

– Nina labai nusiminė dėl žodžių, kuriuos Betsė parašė mano kvietime. Žinai, kad ji labai nori mane pamatyti, kad judu esate labai laimingi ir jog džiaugiasi, kad Nina supažindino su tavimi...

– Apie tai sužinojau vėliau ir buvau priblokštas.

– Mane šie žodžiai įskaudino, o Nina įsiuto. Ji žinojo, kad aš tave, Robai, labai myliu, todėl manau, kad kaip tik Nina nužudė Betsę. Ji tai padarė dėl manęs, kad turėčiau galimybę tave susigrąžinti.

– Ar esi tikra, ar tik spėji, Mjuriele?

Roberto Pauelo žvilgsnis staiga tapo budrus, o balsas šaižus.

Mjurielė Kreig pažvelgė į jį nelabai suvokdama, kodėl pasikeitė Pauelo laikysena.

– Žinoma, esu tikra, Robi. Ji man paskambino. Prisimeni, tuo metu aš buvau Holivude, o Nina verkė kalbėdama telefonu. „Mama, man baisu, – prisipažino ji. – Man užduoda daugybę klausimų.“

„Mama, tai padariau dėl tavęs.“

82

Džeinė paskutinį sykį patikrino miegamuosius prieš grįžtant svečiams. Ji atidarė barą poilsio kambaryje ir pastatė užkandžių lėkštę, lygiai taip pat, kaip buvo padariusi tą vakarą, kai buvo nužudyta Betsė.

„Ak, – pagalvojo Džeinė, – pagaliau jų visų atsikratysime!“

Po kelių šurmulio dienų palaiminga tyla namuose atrodė neįprasta. Ponas Robas pakvietė tą siaubingąją Mjurielę pavakarieniauti. Be abejonės, ji atrodo gražiai, bet taip akivaizdu, kad Mjurielė priaugo šiek tiek svorio.

Be to, jos vonioje jautėsi silpnas dūmų kvapas.

Ponas Robas niekina visus, kurie per daug geria arba rūko.

Ponas Robas žaidžia su Mjuriele. Džeinė tą pastebėjo. Panašiai Betsė žaidė su Reginos tėvu, kol privertė visus turimus pinigus, iki paskutinio cento, investuoti į tą terminuotųjų sandorių fondą.

„Ak, jiedu abu buvo tikrai profesionalūs sukčiai, – susižavėjusi mintijo Džeinė. – Be to, Betsė buvo dviveidė. Ji sumaniai slėpė nuo pono Robo savo meilės romanus.“

„Betsė pakišdavo man smulkių dovanėlių, kad laikyčiau liežuvį už dantų“, – prisiminė Džeinė.

Tačiau dabar ji buvo sunerimusi. Džeinė nenutuokė, kad Džošas žaidžia savo žaidimą šantažuodamas žmones, kurių pokalbius slapta įrašė automobilyje.

Jeigu ponas Robas sužinotų, kad ji dangstė Betsę, Džeinė kaipmat būtų atleista. Tačiau kas jam pasakys? Tik ne Džošas. Jis *taip pat* netektų darbo.

„Aš vis dar turiu papuošalus, kuriuos Džordžas Kurtis padovanojo Betsei", – pagalvojo Džeinė, klodama svečiams lovas ir nuleisdama naktines užuolaidas jų miegamuosiuose.

Ji jau dvidešimt metų niekam nedirbo šių darbų. Išskyrus, žinoma, ponui Robui. Kartais Džeinė ant jo pagalvės padėdavo šokoladuką, kaip tai daroma viešbučiuose.

Šiandien po pietų čia buvo ponas Kurtis.

„O varge, – pagalvojo Džeinė, – kalbėdamas su Aleksu Bakliu apie universiteto baigimo iškilmių pokylį jis turėjo jaustis nesmagiai."

Kai baigėsi pokylis, Džeinė merginoms paruošė užkandžių lėkštę ir nunešė į poilsio kambarį.

„Pirmą pusvalandį ateidavau ir išeidavau, tad girdėjau jų kalbas. Paskui merginos pradėjo rimtai koneveikti Betsę ir dairytis į mane, tad aš palinkėjau labos nakties."

„Jeigu aplinkybės priverstų, galėčiau bet kurią iš jų apkaltinti", – svarstė Džeinė.

Ji padėjo galvą ant pono Robo pagalvės – tik akimirką. Paskui atsistojo ir vikriais pirštais vėl papureno pagalvę.

Rytoj vakare tokiu metu jiedu su ponu Robu vėl bus vieni.

83

— Metas grįžti, – nenoriai tarė Aleksas.

Per pastarąsias devyniasdešimt minučių nepaprastai maloniai šnekučiuodamasis su Lore ir mėgaudamasis puikia vakariene jis nejučia ėmė pasakoti apie save – kaip motina ir tėvas mirė, kai jis studijavo universitete, ir kaip būdamas dvidešimt vienerių tapo septyniolikmečio brolio globėju.

– Jis tapo mano „mažuoju vyruku“, – aiškino Aleksas, tada, išsigandęs savo žodžių, atsiprašė: – Atleiskite, Lore. Mano padėties net negalima lyginti su jūsiške.

– Negalima, – dalykiškai pritarė Lorė. – Tačiau man labai nepatinka, kai žmonės atidžiai pasveria kiekvieną tariamą žodį. Šis nerimas niekaip neišnyksta. Bet jūsų brolis užaugo ir tapo sėkmingu advokatu, o Mėlynakis kada nors bus sučiuptas, ir ši siaubinga našta nuslinks nuo mano pečių. Guodžiuosi tik viena mintimi, kad Mėlynakis prisiekė pirmiau nužudyti mane. – Lorė gurkštelėjo šampano. – Galiu už tai ir išgerti! – pridūrė ji.

– Pastatykite taurę, – griežtai paliepė Aleksas. – Išgerkime už tai, kad Mėlynakis būtų sučiuptas ir iki gyvenimo pabaigos pūtų kalėjime.

Aleksas neišrėžė, ką norėjo pasakyti: „Arba kad šaltakraujiškai būtų nušautas į tarpuakį, kaip nužudė jūsų vyrą, daktarą Gregą Moraną.“

Pareigos verčiamas Aleksas pamojo padavėjui, kad atneštų sąskaitą.

Po penkiolikos minučių jiedu Henrio Hadsono parko greitkeliu važiavo Vestčesterio link.

Aleksas matė, kad Lorė iš visų jėgų stengiasi neužmigti.

– Verčiau užsimerkite, – patarė jis. – Sakėte, kad praėjusią naktį nemiegojote, nes nerimavote dėl tėčio, abejoju, ar šiąnakt gerai išsimiegosite.

– Jūs visiškai teisus, – atsiduso Lorė.

Ji užsimerkė, ir netrukus Aleksas išgirdo tylų ir lygų kvėpavimą.

Kartkartėmis jis dirstelėdavo į Lorę. Greitkelio žibintų šviesoje Aleksas matė jos profilį, paskui apsidžiaugė, kai per miegus Lorė atsigręžė į jį.

Aleksas suprato, kaip jaudinasi Leo Farlis, kad duktė nakvos po vienu stogu su žmonėmis, kurių vienas tikrai yra žudikas – tačiau kuris?

Be to, tas sodininkas jam pasirodė pažįstamas. Kodėl? Vakar, kai buvo vidiniame kieme, Aleksas jį nufotografavo ir nusiuntė savo detektyvui. Jis taip pat paskambino į „Tobulus dvarus“. Atsiliepusiam darbuotojui Aleksas paaiškino, kad saugumo sumetimais tikrina kiekvieno, esančio Pauelo valdose, pavardes.

Robertas Pauelas savo kalba per priešpiečius aiškiai mėgino kažkurį laidos dalyvį išgąsdinti ir paskatinti veikti, pagalvojo Aleksas, ir tas asmuo gali desperatiškai mėginti paskutinį sykį nutildyti Pauelą.

Po pusvalandžio jis patapšnojo Lorei per ranką.

– Na, miegančioji gražuole, – žvaliai tarė Aleksas, – metas keltis. Atvykome.

84

Brunas buvo stovyklos biure. Iš savo namelio buvo iškviestas naktinis budėtojas.

Tobiui Barberiui buvo dvidešimt šešeri, jis mėgdavo gerai pamiegoti ir anksti eidavo gulti. Trindamasis akis jis įėjo į biurą ir prieš save išvydo Bruną susirūpinusiu veidu ir vilkintį policininko uniformą, teikiančią jo išvaizdai valdingumo.

– Atleiskite, kad trukdau, pone Barberi, – tarė Brunas, – bet reikalas labai labai svarbus. Komisarą Farlį ištiko stiprus širdies smūgis. Jis nori nedelsiant pasimatyti su vaikaičiu.

Brunas buvo puikus aktorius. Jis įsispitrėjo tiesiai jaunam stovyklos vadovui į akis.

– Mus perspėjo, kad vaiką privalome itin saugoti, – atsakė Tobis stengdamasis galutinai išvaikyti miegus, – bet žinau, kad jo senelis šiandien paskambino vyriausiajam vadovui ir pasakė, kad dėl širdies veiklos sutrikimų guli ligoninėje. Kaipmat paskambinsiu savo viršininkui mobiliuoju telefonu ir gausiu jo leidimą. Jis pas draugus švenčia gimtadienį.

– Komisaras Farlis miršta, – apsimestinai įsiutusiu balsu perspėjo Brunas. – Jis nori pasimatyti su vaikaičiu.

– Suprantu, suprantu, – nervingai atsakė Tobis. – Tik vienas telefono skambutis.

Telefonu niekas neatsiliepė.

– Tikriausiai jis negirdi, – susirūpinęs tarė Tobis. – Pamėginsiu paskambinti po kelių minučių.

– Aš nelauksiu kelių minučių, – sumaurojo Brunas. – Komisaras miršta ir nori pasimatyti su vaikaičiu.

Labai išsigandęs Tobis atsakė:

– Atvesiu Timį. Tik leiskite padėti jam apsirengti.

– Nerenkite jo. Užvilkite chalatą ir apaukite šlepetėmis! – paliepė Brunas. – Namie berniukas turi daugybę drabužių.

– Taip, žinoma. Jūs teisus. Tuojau jį atvesiu.

Po dešimties minučių Brunas laikė mieguistą Timį už rankos ir grūdo į savo automobilį.

Jo galvoje pynėsi džiaugsmingos ir nekantrios mintys.

85

Robertas Pauelas parvyko namo, kad pasitiktų pirmuosius svečius, kurie pas jį nakvos.

Mjurielė nuskubėjo į viršų pasikeisti švarko. Pažvelgus į veidrodį, ją apėmė siaubas, tad Mjurielė atnaujino makiažą ir susišukavo plaukus. Ji lipo laiptais žemyn stengdamasi neišsiduoti, kad netvirtai laikosi ant kojų. Atėjusi į poilsio kambarį, ji išvydo Niną. Dukters akyse motina išvydo panieką.

„Palauk, pamatysi, kas bus", – tarė sau mintyse Mjurielė ir priėjusi prie Robo pabučiavo jį į skruostą, o šis švelniai ją apkabino.

Klera, Regina, Alison ir Rodas atvyko vienas paskui kitą. Paskutinieji atvažiavo Lorė su Aleksu, bet poilsio kambaryje visi susirinko per dešimt minučių.

Džeinė stovėjo prie baro ir padavinėjo vyną bei gaiviuosius gėrimus.

Robertas Pauelas pakėlė taurę.

– Nežinau nė kaip atsidėkoti, kad esate su manimi, ir atsiprašau, kad teko dvidešimt metų kęsti šias kančias. Kaip žinote, virš manęs taip pat tvyrojo siaubingas įtarimo šešėlis. Tačiau džiaugiuosi galėdamas pasakyti, kad rytoj, per interviu, pranešiu pasauliui, kad dabar žinau, kas nužudė mano mylimą Betsę, – ir įvardysiu tą žmogų. Tad pakelkime paskutinį tostą už būsimą palengvėjimą ir palinkėkime vieni kitiems labos nakties.

Kambaryje įsivyravo visiška tyla. Niekas nekreipė dėmesio į pusdubenį su Džeinės rūpestingai paruoštais užkandžiais.

Netardami nė žodžio laidos dalyviai pastatė savo taures ir išėjo iš kambario.

Koridoriuje sukiojosi Džošas, pasirengęs padėti Džeinei surinkti taures ir užgesinti šviesas.

Lorė su Aleksu palaukė, kol kiti svečiai užlipo į viršų, tik tada palinkėjo Robertui Pauelui labos nakties.

– Jūsų pareiškimas buvo aštrokas, pone Pauelai, – ramiai tarė Aleksas. – Ir provokuojantis. Ar manote, kad jis tikrai buvo būtinas?

– Manau, kad jis buvo absoliučiai būtinas, – atsakė Robertas Pauelas. – Daugelį metų svarsčiau ir mėginau įsivaizduoti, kuri iš šių merginų įėjo į mano žmonos miegamąjį ir atėmė iš jos paskutinį atodūsį. Žinau, kad Betsė turėjo ydų, bet man ji labai tiko. Visus šiuos dvidešimt metų aš jos ilgėjausi. Kaip manote, kodėl nevedžiau dar sykį? Todėl, kad Betsės negali pakeisti jokia kita moteris.

„O kaip Mjurielė Kreig?“ – mintyse paklausė savęs Lorė.

– Dabar linkiu jums labos nakties, – žvaliai tarė Pauelas.

Aleksas palydėjo Lorę iki jos kambario durų.

– Užsirakinkite duris, – patarė jis. – Jeigu Pauelas teisus, dabar žudikas mėgina nuspręsti, ką daryti. Nors tai skamba beprotiškai, kas nors gali apkaltinti jus, kad sumanėte šią laidą.

– Arba apkaltinti jus, Aleksai, kad privertėte kiekvieną šių moterų prisipažinti nekentus Betsės.

– Manęs tai negąsdina, – tyliai atsakė Aleksas. – Eikite gulti ir užsirakinkite duris.

86

Regina sėdėjo ant lovos krašto.

„Žinau, kad jis turi galvoje mane, – svarstė ji. – Džošas tikriausiai davė jam savižudžio raštelį. Įdomu, ar vis tiek gausiu pinigų. Galėsiu juos panaudoti advokatui nusamdyti. Dvidešimt metų laukiau, kad visa tai baigtųsi. Ir štai, baigėsi.“

Tarsi robotas ji apsivilko pižamą, nuėjo į vonią, apsišlakstė veidą vandeniu, išjungė šviesą ir atsigulė į lovą. Tada, negalėdama užmigti, įsistebeilijo į tamsą.

87

Alison su Rodu gulėjo vienas šalia kito susikibę rankomis po lengva antklode.

– Tai tikrai padariau aš, – pareiškė Alison. – Žinau, kad buvau Betsės miegamajame ir stebėjau iš drabužinės.

– Ką tu stebėjai? – skubiai paklausė Rodas.

– Kaip kažkas ant Betsės veido uždeda pagalvę. Tačiau, Rodai, tai buvo ne kažkas, tai buvau aš.

– Nekalbėk taip!

– Žinau, kad tai tiesa, Rodai. Žinau.

– Tu nežinai, kad tai tiesa. Liaukis šitaip kalbėjusi.

– Rodai, mane pasodins į kalėjimą.

– Ne. Ir dėl vienos priežasties: aš negaliu gyventi be tavęs.

Spoksodama į tamsą Alison staiga suprato tiesą, kurios anksčiau suvokti neleido pyktis.

– Rodai, tu visą laiką žinojai, jog ištekėjau už tavęs tik todėl, kad galėtum išsiųsti mane studijuoti mediciną. Galbūt ir aš pati tuo tikėjau. Tačiau tu buvai ne vienintelis, įsimylėjęs pačią pirmą dieną darželyje. Aš taip pat įsimylėjau. Tai siaubinga, bet dabar suprantu, kad tuščiai praradau dvidešimt metų puoselėdama neapykantą Betsei Pauel, – prisipažino Alison.

Tada ji liūdnai nusijuokė:

– Jeigu tik būčiau pajėgusi justi pasitenkinimą suvokdama, ką darau, kai ją žudžiau.

88

Klera gulėjo ant sofos savo miegamajame ir mėgino užmigti.

„Vadinasi, jis tikrai mylėjo mano motiną, – pamanė Klera. – Kai Pauelas pradėjo užeidinėti į mano kambarį rečiau kaip kartą per mėnesį, dėl motinos leidau jam tą daryti. Mačiau, jog motina labai laiminga, ir norėjau, kad ji tokia būtų. Buvau įsitikinusi, kad, jeigu motinai pasakyčiau, ji išsikeltų iš šių namų, ir kur tada mudvi atsidurtume?“

„Vėl mažytėlaičiame bute. Motina turėjo ir kitų vyrų vildamasi iš jų gauti tai, ką galėjo suteikti tik Robertas Pauelas. Kai buvau maža, mudvi buvome labai artimos. Jaučiausi motinai skolinga. Šis aukojimasis dėl motinos buvo mano didžioji paslaptis. Kiekvieną naktį, kai jis pas mane neateidavo, laikiau Dievo siųsta palaima. Paskui nugirdau jų pokalbį. Pauelas motinai pasakojo apie vakarykštę naktį, ir motina buvo patenkinta, kad aš jam atsidaviau.“

„Tebūnie ji prakeikta, prakeikta, prakeikta.“

„Mintyse aš ją dusindavau nuo tada, kai man sukako trylika. Jeigu tą paskutinę naktį tai padariau aš, ir kas nors mane matė, o dabar pasakys, tebūnie.“

89

Nina net nemėgino gulti. Ji sėdėjo sukryžiavusi kojas ir mintyse perkratinėjo dienos įvykius. Ar motina galėjo įgyvendinti savo grasinimą?

„Motina – puiki aktorė, – pagalvojo Nina, – tad kas suabejos jos žodžiais?"

„Nežinojau, kad Betsė taip apkerėjo Robertą Pauelą, jog šis nepajėgė suprasti, kas ji yra iš tiesų. O gal suprato, bet jį tai žavėjo?"

„Galbūt Robas pastarąsias porą dienų žaidžia su mano motina. Ji yra tikra kvailė, jeigu juo patikėjo. Jeigu motina pasakė, kad aš prisipažinau nužudžiusi Betsę, man galas. Kai rytoj Robas parodys jai duris, motina gali nuvykti tiesiai pas policijos viršininką ir pareikalauti premijos. Ką aš galiu padaryti?"

90

Kai name užgeso paskutinis langas, Brunas išlipo iš automobilio. Jis davė Timiui migdomųjų ir dabar persimetė berniuką per petį. Brunas atsargiai, judėdamas iš lėto, kad neprižadintų vaiko, perlipo tvorą. Jis nunešė Timį į paviljoną prie baseino ir atidarė sandėliuko duris. Tada paguldė berniuką ant paruoštos antklodžių krūvos ir nestipriai surišo rankas bei kojas.

Timis sukrutėjo ir kažką piktindamasis sumurmėjo, kai Brunas aprišo burną, paskui vėl giliai įmigo.

Brunas žinojo, kad rytoj rytą jį į Pauelo dvarą turi atvežti teritorijų tvarkytojo automobilis. Kitaip bus neįmanoma paaiškinti, kodėl jo čia nėra.

„Tačiau vaikui nieko neatsitiks, kol aš grįšiu, – pamanė Brunas. – Net jeigu jis atsibus, negalės išeiti į lauką arba atsirišti burnos. Berniuko rankos surištos už nugaros."

Dabar, kai artinosi pabaiga, Brunas žinojo, kad ne tik yra visiškai ramus, bet toks ir *liks*. Jis pažvelgė į miegančio Timio veidą. Buvo mėnulio pilnatis, todėl jos skleidžiamos šviesos pakako aiškiai matyti.

– Užaugęs būtum labai panašus į savo tėtį, – tarė Brunas, – o tavo mamytė yra aname name ir nežino, kad tu čia. Palaukime, kol ji sužinos, kad tu dingai iš stovyklos.

Brunas žinojo, kad reikia išvykti, bet nesusivaldęs iš kišenės išsitraukė mažą dėžutę. Atidarė ją, išsiėmė du ryškiai spindinčius melsvus lęšius ir įsistatė. Brunas juos buvo įsistatęs ir

tądien, kad kristų į akis, jeigu atsitiktinai kas nors būtų buvęs netoliese ir apibūdintų jo išvaizdą. Jis prisiminė, kaip prieš penkerius metus Timis klykė:

– Mėlynakis nušovė mano tėtį!

„Taip, – patvirtino mintyse Brunas, – nušoviau."

Jis išsiėmė lęšius ir pasidėjo juos rytdienai.

91

Leo Farlis negalėjo užmigti. Jame tūnantis policininkas siuntė pavojaus signalus. Leo pamėgino nuvyti juos šalin.

„Lorė saugi, – priminė jis pats sau. – Džiaugiuosi, kad tuose namuose yra Aleksas Baklis. Aiškiai matyti, kad Lorė jam patinka, bet kur kas svarbiau tai, jog Baklis supranta, kad šiąnakt, po vienu stogu susirinkus tai šutvei, Lorei gali kilti pavojus."

„Regis, Timis puikiai leidžia laiką, ir aš su juo pasimatysiu sekmadienį. Tai kodėl, po velnių, esu toks įsitikinęs, kad kažkas yra negerai? Galbūt taip jaučiuosi dėl tų prijungtų širdies monitorių? Per juos bet kas gali išprotėti."

Slaugytoja ant naktinio stalelio buvo palikusi migdomųjų tabletę.

– Vaistai nėra stiprūs, komisare, – paaiškino slaugytoja, – bet jie padės atsikratyti įtampos ir leis truputį pamiegoti.

Leo paėmė tabletę, bet numetė ją atgal ant stalelio.

„Nenoriu prabusti pusiau apsvaigęs, – piktai pagalvojo jis. – Be to, žinau, kad tabletė nepadės užmigti."

92

Trečią valandą ryto Džeinė tyliai išlipo iš lovos, pravėrė savo kambario duris ir nutapseno prie Mjurielės Kreig miegamojo.

Garsus knarkimas bylojo, kad Mjurielė per daug įkaušo. Džeinė ant pirštų galiukų prisėlino prie lovos, palinko ir iškėlė atsineštą pagalvę. Tada staigiu judesiu prispaudė ją Mjurielei prie veido.

Knarkimas liovėsi, staiga pasigirdo švokštimas. Tvirtos užpuolikės rankos laikė pagalvę tarsi spaustuvai. Mjurielė ėmė gaudyti orą.

Mojuodama rankomis ji mėgino nustumti pagalvę.

– Nesivargink, – išgirdo kažką šnibždant Mjurielė.

Jos galvoje išsisklaidė visi pagirių likučiai.

„Nenoriu mirti, – pamanė Mjurielė. – Nenoriu."

Ji suleido ilgus nagus į užpuolikės rankas, ir akimirką gniaužtai atsipalaidavo. Mjurielė nustūmė pagalvę ir suklykė. Tačiau netrukus pagalvė buvo dar stipriau prispausta jai prie veido.

– Nesitikėk, kad tau jį atiduosiu, – šiurkščiu ir piktu balsu iškošė Džeinė vėl stipriai prispausdama pagalvę Mjurielei prie veido. – Galbūt jie žino, kad tai aš nužudžiau Betsę, bet tu neturi jokios galimybės jį pasiglemžti. *Jis mano. Jis mano.*

Visi miegantieji antrame aukšte išgirdę klyksmą negalėjo patikėti savo ausimis.

Pirmas atbėgo Aleksas ir susigrūmęs su Džeine nubloškė ją ant grindų. Uždegęs šviesą jis pamatė, kad Mjurielės veidas pa-

mėlęs. Ji nekvėpavo. Aleksas ištraukė Mjurielę iš lovos, paguldė ant grindų ir ėmė gaivinti.

Iš vieno koridoriaus galo atbėgo Robertas Pauelas, iš kito – Rodas ir keturios absolventės. Džeinė paklaikusiu žvilgsniu nužvelgė visus paeiliui ir, vis dar gniauždama rankose pagalvę, leidosi bėgti.

– Tu? – sušuko Pauelas skuosdamas jai pavymui. – Tai buvai *tu*?

Klupinėdama ir dvėsuodama Džeinė laiptais nusileido į virtuvę. Atitraukusi duris į vidinį kiemą ji išbėgo į lauką nežinodama, kur sprukti toliau. Prie baseino ją sugriebė Robertas Pauelas.

– Tu, – pareiškė Pauelas. – Tai buvai *tu*? Dvidešimt metų kasdien tave matydavau ir nė neįtariau, kad nužudei mano Betsę.

– Aš myliu tave, Robai, – suaimanavo Džeinė. – Myliu, myliu, myliu.

– Tu nemoki plaukti, tiesa? Bijai vandens, ar ne?

Staigiu judesiu Pauelas įstūmė Džeinę į baseiną ir jos paklaikusius pagalbos šūksnius nustelbė rėkdamas:

– Džeine, Džeine, nebijok, mes tau padėsime. Kur tu?

Įsitikinęs, kad Džeinė skęsta, Pauelas toliau lakstė pro baseino paviljoną ir prievažą, kol, netekęs jėgų, susmuko ant žemės. Ten jį ir rado prievaža atskubėjęs policijos patrulinis automobilis. Prie vyriškio priklaupė policininkas.

– Viskas gerai, pone Pauelai, nusiraminkite. Ar žinote, kur ji nubėgo?

– Ne, – sunkiai alsuodamas ir išbalęs kaip vaiduoklis atsakė Pauelas. Kaip tik tuo metu įsiplieskė lauko žibintai, apšviesdami visas sklypo kerteles. – Galbūt į paviljoną prie baseino, – šnopuodamas ištarė jis. – Gal ji ten slepiasi.

Spygaudami sirenomis prievaža atlėkė kiti patruliniai automobiliai. Viename jų buvo Edas Penas.

– Patikrinkite paviljoną prie baseino! – suriko prie Pauelo klūpantis policininkas.

Vienas policininkų nukūrė prie paviljono durų ir jas darydamas išgirdo kitą policininką šaukiant:

– Ji čia.

Šis stovėjo prie baseino ir žvelgė į vandenį. Dugne aukštielninka gulėjo Džeinė. Jos akys buvo atmerktos, kumščiai sugniaužti, tarsi vis dar laikytų pagalvę. Pareigūnas nėrė į baseiną ir pamėgino iškelti Džeinę į paviršių. Kiti jam padėjo išvilkti skenduolę ir paguldyti ant žemės. Jie ėmė maigyti moteriai krūtinę ir gaivinti. Jų pastangos buvo bergždžios.

Aleksui pavyko priversti Mjurielės širdį plakti. Absolventės ir Rodas sustingę stovėjo kambaryje. Kai Mjurielė vargais negalais atgavo sąmonę, ji suaimanavo:

– Robai, Robai.

Per visą namą nuaidėjo isteriškas Ninos juokas.

93

Brunas prastovėjo ant šaligatvio ištisas penkiolika minučių, kol prie jo lygiai aštuntą valandą bendrovės automobiliu privažiavo Deivas Kapo. Kai jiedu patraukė Pauelo dvaro link, Deivas negalėjo nustygti savo kailyje.

– Ar girdėjai, kas vyksta? – paklausė jis.

– Kas? – pasidomėjo Brunas, o mintyse tarė: „Man visai nerūpi."

– Vakar naktį Pauelo namuose kažkas mėgino kažką nužudyti.

– Ką?

– Tai buvo namų ekonomė. Ji prieš dvidešimt metų nužudė Pauelo žmoną, – užgniaužęs kvapą dėstė Deivas. – Praėjusią naktį ji mėgino nužudyti kitą moterį, bet buvo nutverta nusikaltimo vietoje. Ji bandė pabėgti ir įkrito į baseiną – kaip paaiškėjo, moteris nemokėjo plaukti.

„Nejaugi policija rado Timį?" – apimtas siaubo pagalvojo Brunas.

– Ką apie tai manai? – paklausė Deivas. – Turiu galvoje, jog dvidešimt metų buvo įtariamos tos keturios absolventės, o dabar paaiškėjo, kad nė viena jų to nepadarė.

– Kas ten dabar vyksta? – paklausė Brunas.

„Jeigu Timis rastas, galiu paprašyti, kad Deivas jau dabar parvežtų mane namo. Pasakysiu, kad blogai jaučiuosi. Iš šio miesto išnykčiau per kelias minutes. Timis nežino, kas jį pagrobė. Tačiau manęs netrukus ims ieškoti..."

– Na, kaip įprasta, – atsakė Deivas. – Teismo medicinos ekspertas išvežė lavoną. Kiek girdėjau, ekonomė buvo užklupta su pagalve rankose, kai spaudė ją vienos absolvenčių motinai prie veido. Mjurielei Kreig. Ji aktorė.

Brunas išsyk sumetė, ką atsakyti:

– O, esu apie ją girdėjęs.

„Matyt, paviljono prie baseino neapieškojo, – pagalvojo jis. – Dabar policija nekiš ten nosies. Aš pabūsiu iki galo."

Įprastai Deivas išleisdavo Bruną prievažoje.

– Nežinau, ar būsi įleistas, bet galime pamėginti. Tada galėsi papasakoti viską, kas ten dabar vyksta.

Automobilį sustabdė policininkas.

– Privalau apžiūrėti vidų, – pareiškė jis.

Pareigūnas kažkam paskambino ir išgirdo atsakymą:

– Ponas Pauelas liepia jį įleisti. Sodininkas galės pradėti dirbti golfo pievelėje už policijos aptvertos teritorijos.

Stengdamasis neatkreipti į save dėmesio Brunas išlipo iš automobilio ir lėtai nužingsniavo į paviljoną prie baseino. Jis praėjo pro baseiną. Lavono jame jau nebuvo. Brunas įėjo į paviljoną, uždarė duris ir nuskubėjo į sandėliuką. Timis buvo prabudęs. Jis rangėsi ant antklodžių kalno. Vaiko skruostais riedėjo ašaros. Brunas priklaupė šalia.

– Neverk, Timi, – ramino berniuką Brunas. – Netrukus ateis mamytė, aš tau duosiu grūdainių ir išleisiu į tualetą. Tada mamytė nuveš tave pas senelį. Gerai?

Timis linktelėjo.

– Dabar turi man prižadėti, kad nerėksi, kai leisiu tau valgyti.

Timis vėl linktelėjo.

Prie sandėliuko buvo nedidelis tualetas, skirtas pagalbiniams darbininkams. Brunas nunešė vaiką į tualetą ir atsistojo greta.

– Nusilengvink, – tarė jis, o mintyse pridūrė: „Tai bus paskutinis kartas."

Jis vėl paguldė Timį ant antklodžių, nuėjo į virtuvę ir atnešė grūdainių, pieno bei apelsinų sulčių.

– Nuimsiu raištį nuo burnos, – paaiškino jis vaikui, – ir leisiu pavalgyti, bet turi paskubėti.

Išplėstomis iš siaubo akimis Timis pakluso.

Kai berniukas baigė valgyti, Brunas vėl jam užrišo burną ir patikrino, kad raištis nebūtų per daug užveržtas. Paskui parvertė Timį ant antklodžių.

– Jeigu mėginsi kelti triukšmą, niekas tavęs neišgirs, – perspėjo Brunas. – Tačiau jeigu gulėsi labai tyliai, pažadu, kad mamytė ateis tavęs pasiimti.

Brunas paėmė grėblį, išsinešė jį iš sandėliuko, paskui uždarė ir užrakino duris.

Išėjęs į lauką jis ėmė grėbliu lyginti žolę aplink golfo pievelę.

94

Kol nespėjo atvažiuoti policija, iškviesta telefonu 911, Džošas nuskubėjo į Džeinės butą, jį apieškojęs rado paslėptus Džordžo Kurčio dovanotus Betsei papuošalus. Džošas juos įsidėjo į kišenę, kol niekas apie tai nesuuodė. Jis nustebo, kad Betsę nužudė Džeinė, nors visada įtarė, kad moteris yra pasimaišiusi dėl pono Robo.

Devintą valandą visi, kurie buvo likę nakvoti, susirinko pusryčių. Jie beveik nesikalbėjo. Svečiai tik dabar pradėjo suvokti, kad nė vieno jų nebeslegia įtarimas dėl Betsės žmogžudystės.

Mjurielė atsisakė vykti į ligoninę ir liko gulėti lovoje, kol išvyko teismo medicinos ekspertas ir išsivežė Džeinės kūną. Mjurielės gerklė buvo sutinusi, balsas kimus. Ji suvokė, kad dabar Robertas iš tiesų yra vienišas ir jis supras, kad Mjurielė pamelavo apie Ninos prisipažinimą.

„Antra vertus, – pagalvojo ji, – galbūt Robas pamanys, kad pamelavau dėl to, jog labai jį myliu."

Su tokia viltimi ji galiausiai atsikėlė, išsimaudė duše, kruopščiai pasidarė makiažą ir susišukavo. Baigusi rytinį tualetą, Mjurielė apsivilko lengvą megztinį, kelnes ir apsiavė sandalus. Ji vylėsi, kad sparčiai didėjančios mėlynės ant kaklo parodys Robui, kiek daug jai teko dėl jo iškentėti.

Po šio incidento policijos viršininkas Edas Penas ir kiti detektyvai atskirai apklausė kiekvieną, buvusį namuose. Visų jų pasakojimai sutapo. Remiantis pirminiais duomenimis, galima spręsti, kad mėgindama nužudyti Mjurielę Džeinė veikė viena.

Taip pat galima manyti, kad Džeinė, bėgdama iš namų, į baseiną įkrito netyčia.

Paaiškėjus šioms aplinkybėms, Penas nenoriai sutiko patenkinti karštą Lorės ir Alekso prašymą leisti jiems filmuoti iki galo.

– Tyrimas dar nebaigtas, – griežtai pareiškė jis. – Visi turės atvykti duoti oficialių parodymų. Tačiau jeigu niekas nemėgins patekti į policijos aptvertą teritoriją, leisiu jums tęsti darbą.

Lorė su Aleksu poilsio kambaryje laukė Roberto Pauelo, kad paimtų paskutinį interviu.

Kiti laidos dalyviai buvo pakviesti klausytis šio pokalbio. Tuo metu visi jau buvo susikrovę daiktus, apsirengę ir desperatiškai troško dingti iš šių namų. Vis dar negalėdami patikėti, kad košmaras baigėsi, jie sugužėjo į poilsio kambarį, susėdo už kamerų ir ėmė laukti Roberto Pauelo.

95

Kalnų stovyklos direktorius Markas Garetas negalėdamas patikėti spoksojo į Tobį Barberį.

– Tu nori pasakyti, kad vakar vakare leidai Timiui Moranui išvykti su nepažįstamu vyru?

– Jo senelis prie mirties. Paimti berniuko atvyko policininkas, – teisinosi Tobis.

– Kodėl nepaskambinai man?

– Skambinau. Jūs neatsiliepėte.

Nusiminęs Garetas suprato, kad Tobis teisus. Jis buvo nusivilkęs švarką, o per vakarėlio šurmulį galėjo neišgirsti skambančio mobiliojo.

„Vakar kalbėjau su Leo Farliu, – mėgino raminti save stovyklos direktorius. – Jis man pasakė, kad guli ligoninėje."

„Tačiau jis man pasakė ir tai, kad žmogus, nužudęs Timio tėvą, grasino susidoroti su vaiku ir jo motina. O jeigu tai jis paėmė Timį?"

Apimtas desperatiškos baimės Garetas paėmė telefoną. Užrašytas Leo Farlio numeris gulėjo ant jo rašomojo stalo, kad bet kuriuo metu būtų galima susisiekti, jeigu Timiui kiltų grėsmė. Garetas tik galėjo viltis ir melstis, kad Leo Farlio būklė iš tiesų kritinė.

Farlis atsiliepė po pirmo skambučio.

– Sveikas, Markai, – tarė jis. – Kaip sekasi?

Kiek padvejojęs Garetas paklausė:

– Kaip jaučiatės, komisare?

– Ak, dabar jaučiuosi gerai. Šįryt mane išrašo iš ligoninės. Vakar vakare kalbėjau su Timiu. Jam labai patinka jūsų stovykloje.

Markui Garetui neliko nieko kita kaip išpyškinti:

– Vadinasi, vakar vakare jūs nesiuntėte policininko paimti berniuko?

Leo ne išsyk suvokė, ką išgirdo. Jo košmaras virto tikrove. Timį galėjo paimti tik Mėlynakis.

– Nori pasakyti, kad, nepaisant visų perspėjimų, išleidai mano vaikaitį su nepažįstamu žmogumi? Kaip jis atrodė?

Garetas paprašė Tobio apibūdinti policininką.

Apimtas nevilties Leo išgirdo apibūdinimą, kuris sutapo su pagyvenusios moters Mardžės Bles liudijimu, duotu policijai prieš penkerius metus, kai buvo nužudytas Gregas: žemesnio nei vidutinio ūgio, stambokas...

– Ar jo akys buvo mėlynos? – paklausė Leo.

– Klausiau Tobio. Jis nepastebėjo. Buvo labai pavargęs.

– Ak, tu kvaily! – suriko Leo ir išjungė telefoną.

Leo nusiplėšė laidus, prijungtus prie širdies monitoriaus. Galvoje aidėjo Mėlynakio sušukti Timiui žodžiai: „Pasakyk savo mamai, kad dabar jos eilė. Paskui tavo."

Farlis karštligiškai surinko Edo Peno telefono numerį. Jeigu Mėlynakis laikysis savo grasinimo, jis pirma stengsis nužudyti Lorę. Žudikas tikriausiai dabar vyksta pas ją. Meldžiu Dievą, kad Timis būtų gyvas.

96

Išsekęs, bet nepriekaištingai apsirengęs vasariškai lengvu švarku bei marškiniais ir pasirišęs kaklaraištį Robertas Pauelas tyliai išklausė Alekso sveikinimą. Absolventės buvo įsikūrusios už advokato.

– Pone Pauelai, nesitikėjau, kad mūsų laida šitaip baigsis. Ar jums nors kartą buvo kilęs įtarimas, kad Džeinė Novak nužudė jūsų žmoną?

– Niekada, – atsargiai atsakė Pauelas. – Visada įtariau, kad tai padarė viena iš absolvenčių. Nebuvau tikras, kuri, ir norėjau rasti atsakymą. Aš troškau, kad ši byla būtų baigta. Man *reikėjo,* kad ji būtų baigta. Esu nesveikas; mano dienos suskaičiuotos. Neseniai sužinojau, kad, be kitų negalių, dar sergu ir ūmiu kasos vėžiu. Netrukus nukeliausiu pas savo mylimą Betsę į dangų arba į pragarą.

Kambaryje įsivyravo tyla.

– Ketinu kiekvienai absolventei palikti po penkis milijonus dolerių. Žinau, kad Betsė ir aš savaip pakenkėme joms visoms.

Pauelas pažvelgė į absolventes tikėdamasis jų veiduose išvysti dėkingumą.

Tačiau visos jos žvelgė su panieka ir pasibjaurėjimu.

97

– Metas, – tarė Brunas. – Dabar tu paskambinsi mamytei.

Jis vėl įsidėjo spindinčius mėlynus akių lęšius.

Timis pažvelgė į mėlynas akis, kurios jam vaidenosi daugiau nei penkerius metus.

– Tu nušovei mano tėtį, – pareiškė Timis.

– Teisingai, Timi, ir leisk man paaiškinti kodėl. Nenorėjau būti nusikaltėlis. Norėjau pabėgti iš gaujos. Man buvo tik devyniolika. Galėjau gyventi kitaip. Tačiau tavo karštakošis senelis sučiupo mane vairuojantį išgėrus. Maldavau, kad mane paleistų, ir aiškinau, kad kitą dieną stosiu į armiją. Tačiau jis mane suėmė. Į armiją nebuvau priimtas ir grįžau į gaują. Įsilaužiau į namus, o mane išvydusią senyvą moterį ištiko širdies smūgis. Ji mirė. Buvau nuteistas trisdešimčiai metų kalėti.

Bruno veidą perkreipė pyktis.

– Esu gabus. Moku surinkti kompiuterius. Galiu įsilaužti į kompiuterį arba pasiklausyti telefono pokalbių. Sugalvojau, kaip atsiskaityti su Leo Farliu. Nusprendžiau nužudyti jam brangius žmones – žentą, dukterį ir tave. Pavyko nušauti tavo tėvą, bet tada vėl penkeriems metams buvau įgrūstas į kalėjimą už kvailą paleidimo lygtinai taisyklių pažeidimą. Dabar tu, Timi, viską žinai, tad metas paskambinti tavo mamytei.

Lorė su Aleksu stebėjo iš kambario išeinančias ir paliekančias Robertą Pauelą absolventes. Lorė be žodžių linktelėjo filmavimo grupei susikrauti įrangą. Daugiau nebebuvo ką pridurti.

Aleksas pajuto, kaip kišenėje vibruoja telefonas. Iš jo biuro skambino detektyvas, kuriam Aleksas buvo davęs užduotį surinkti duomenis apie sodininką.

– Aleksai, – nekantriai kreipėsi detektyvas, – aš dėl sodininko, kuriuo mūsų prašei pasidomėti. Jis visai ne Brunas Hofa. Tai Rustis Tilmanas, kalėjęs trisdešimt metų. Iš kalėjimo išėjo prieš penkerius su puse, savaitė iki nušaunant gydytoją. Vėl buvo pasodintas, nes pažeidė lygtinio paleidimo į laisvę taisykles, ir buvo paleistas prieš kelis mėnesius. Jo nuotrauką patikrinome...

Aleksas numetė telefoną. Apstulbęs jis spoksojo į Lorę. Ji ketino išeiti į vidinį kiemą. Aleksas išgirdo skambant Lorės telefoną ir kaip pašėlęs sušuko:

– Lore, palaukite!

Tačiau ji jau buvo vidiniame kieme ir laikė telefoną priglaudusi prie ausies.

– Timi, tau draudžiama man skambinti dieną, – subarė sūnų Lorė. – Kas atsitiko, mielasis?

Tada ji pakėlė akis.

Paviljono prie baseino durys palengva prasivėrė, pro jas išėjo Timis, vilkintis pižamą bei chalatą. Berniuką už rankos laikė sodininkas. Kitoje rankoje sodininkas turėjo šautuvą, nukreiptą Timiui į galvą.

Suspigusi Lorė pasileido bėgti per pievelę.

Policijos viršininkas Edas Penas visu greičiu lėkė Pauelo dvaro link.

– Nejunk sirenos, – perspėjo jis vairuotoją. – Nereikia atkreipti nusikaltėlio dėmesio. Liepk visiems ekipažams važiuoti į Pauelo dvarą.

Policininkas patruliniame automobilyje, stovinčiame už dvaro, gavo pavojaus signalą, perbėgo miškelį ir ėmė ropštis per tvorą. Nors pareigūnas Ronas Teskis buvo labai taiklus šaulys,

jam dar nebuvo tekę panaudoti ginklo tarnybos metu. Dumdamas galinio kiemo link jis pagalvojo, kad šiandien gali būti toji diena, kuriai jis rengėsi. Mėlynakis juokdamasis išlaisvino Timio ranką ir leido berniukui bėgti pas Lorę, ši kūrė jų link.

Patrulinis automobilis su Edu Penu dideliu greičiu įlėkė į apskritą prievažą. Išsitraukęs pistoletą Penas karštligiškai nusitaikė į Mėlynakį. Tačiau prašovė pro šalį.

Pribėgusi prie Timio Lorė pasilenkė paimti vaiką ant rankų. Laukdamas, kol galės įvykdyti tai, ką buvo numatęs, Mėlynakis nusitaikė moteriai į galvą. Pagrobėjas jau ruošėsi šauti, kai pirmas pareigūno Teskio šūvis kliudė jam petį. Staigiai pasisukęs Mėlynakis pakėlė šautuvą ir mėgino nukreipti jį į Lorę. Piktadario pirštas jau buvo ant gaiduko, kai jis pajuto, kaip kulka perveria krūtinę.

Mėlynakis parkrito ant žemės lydimas dūžtančio stiklo garso. Jo kulka pramušė poilsio kambario, kuriame vis dar sėdėjo Robertas Pauelas, langą. Šis nustebęs pakėlė ranką prie peršautos kaktos ir nuvirto nuo kėdės.

Netrukus Lorė ir Timis atsidūrė Alekso Baklio glėbyje.

EPILOGAS

Po šešių mėnesių absolventės vėl susitiko – šįsyk susitikimas buvo džiaugsmingesnis.

Aleksas visoms pasiūlė susirinkti jo bute Naujųjų metų išvakarėse. Moterų gyvenime būta neįtikėtinų įvykių, ir, jo nuomone, atėjo laikas apie juos viena kitai papasakoti.

Kol Ramonas ruošė vakarienę, moterys sėdėjo gurkšnodamos kokteilius ir dalydamosi prisiminimais.

Klera lankėsi pas psichoterapeutą ir dabar pajėgė kalbėti apie tai, ką jai padarė Robertas Pauelas.

– Ne aš dėl to buvau kalta, – dabar galėjo su tvirtu įsitikinimu pareikšti Klera.

Ji vėl pradėjo darytis makiažą ir tyliai džiaugėsi, kad daugiau nebeslepia savo panašumo į motiną. Dabar ji buvo labai daili moteris, kuri juokavo su senomis draugėmis ir pasakojo apie savo naują socialinį gyvenimą.

Vos tik gavusi pinigus už dalyvavimą laidoje, Regina pirmiausia grąžino komisinius Bridžitai Vaiting. Nekilnojamojo turto verslo reikalai sparčiai gerėjo, ir Regina ketino pirkti didesnį namą su prie jo pristatytu biuru. Ji nepaprastai apsidžiaugė, kad buvęs vyras ir jo roko žvaigždė žmona piktai skiriasi. Zakas beveik visą savo laiką leisdavo su motina.

Nina susižadėjo su Grantu Ričmondu. Ji noriai atidavė motinai iš Pauelo ir televizijos bendrovės gautus pinigus su sąlyga, kad motina daugiau niekada nemėgins jos ieškoti. Mjurielė visiems pasakojo, kaip Robertas ją mylėjo ir kad jiedu ketino

susituokti, bet siaubingas nelaimingas atsitikimas nutraukė jo gyvybės siūlą.

Alison studijavo mediciną Klivlande, kasdien važinėdavo į mokslus iš namų. Ji juokavo, kad sunku neatsilikti nuo savo dvidešimtmečių kolegų. Alison džiaugsmingai pranešė, kad yra trečią mėnesį nėščia. Rodas ją apstulbino pareiškęs, kad irgi ketina tapti studentu. Jis pats norėjo tapti farmacininku.

Visos keturios absolventės sutiko, kad Robertas Pauelas buvo nušautas nespėjęs paskutinį kartą ištaisyti padarytų skriaudų. Jos klausė viena kitos, ar būtų paėmusios jo pinigus, jeigu Pauelas būtų likęs gyvas. Ir visos prisipažino, kad būtų, nes nuo jo daug prisikentėjo.

Į vakarėlį buvo pakviestas ir Džordžas Kurtis. Klausydamasis moterų jis suprato, kad lengvai išsisuko. Robertas Pauelas nieko neįtarė apie jo romaną su Betse. Izabelė jam atleido. Jis galėjo išvengti dvidešimties sielvarto metų, bet buvo per didelis bailys, kad tai padarytų.

Prie vaišių stalo Džordžas nusišypsojo pagalvojęs apie tai, ką ketina pranešti. Robertas Pauelas kiekvienai absolventei pažadėjo po penkis milijonus dolerių, bet žuvo nespėjęs pakeisti testamento. Džordžas ketino kiekvienai skirti po penkis milijonus, kuriuos moterys būtų gavusios iš Pauelo. Širdies gilumoje jis suprato, kad mėgina atitaisyti skriaudą, kurią moterims padarė dvidešimt jo tylėjimo metų.

Trys absolventės kreipėsi į policijos viršininką Peną su įrašytais Džošo, kuris dabar paleistas už užstatą laukė teismo, grasinimais. Per kratą Džošo bute buvo rasti Džeinės pavogti papuošalai. Džeinė juos pavogė iš Betsės, todėl dabar jie buvo laikomi Betsės turtu. Kai baigsis Džošo teismas ir apeliaciniai skundai, brangenybės bus perduotos Klerai, kuri jomis galės naudotis kaip panorėjusi.

Klausydamasis keturių absolvenčių Aleksas žavėjosi jų dvasios stiprybe, paskui pažvelgė į Lorę. Pirmą kartą per beveik šešerius metus, prabėgusius nuo Grego mirties, Lorė ir Leo paliko Timį prižiūrėti kaimynei. Aleksas matė, kaip keičiasi dukters ir

tėvo veido išraiška, kai jiedu atsipalaidavę juokiasi kartu su kitais svečiais. Abu negalėjo patikėti, kad Mėlynakis niekaip negalėjo atleisti jaunam policijos patruliui Farliui už įprastą poelgį – suėmimą už vairavimą išgėrus. Palaikė tai įvykiu, sužlugdžiusiu jo gyvenimą, ir paskatino nužudyti Gregą, o kitus šeimos narius privertė ilgai gyventi jaučiant nuolatinę grėsmę gyvybei.

Laidų ciklas „Įtariamieji", kaip ir buvo numačiusi Lorė, prasidėjo sėkmingai.

Aleksas suprato, kad dar per anksti prisipažinti Lorei, kaip karštai jis ją pamilo. Moteriai reikia laiko užsigydyti žaizdas.

„Galiu palaukti, – pagalvojo Aleksas, – kad ir kaip ilgai tai truktų."

PADĖKA

Štai ir dar kartą istorija papasakota. Vakar vakare parašiau paskutiniuosius žodžius, paskui miegojau dvylika valandų.

Šįryt pabudau džiaugsmingai suprasdama, kad vėl galiu skirti pasimatymus draugams ir draugėms, kuriuos buvau primiršusi.

Tačiau papasakoti dar vieną istoriją, pasidalyti kelione su mano sukurtais personažais ir labai – arba ne – juos įsimylėti – didelis džiaugsmas.

Kaip visada per pastaruosius keturiasdešimt metų mano laivo kapitonas buvo Michaelas V. Korda – mano redaktorius. Jam vienu sykiu siunčiu po dvidešimt–dvidešimt penkis puslapius. Jo telefonu ištarti žodžiai „puslapiai geri“ mano ausyse skamba tarsi muzika. Michaelai, leisk man dar karščiau pakartoti: su tavimi dirbti nuostabu.

Marysue Rucci, nauja leidyklos „Simon&Schuster“ vyriausioji redaktorė, yra puiki draugė ir patarėja. Su ja dirbti vienas džiaugsmas.

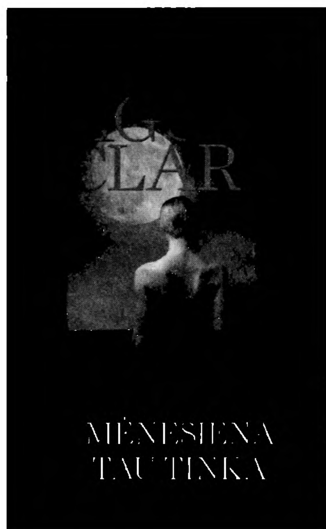
Namų komanda prasideda mano dešiniąja ranka Nadine Petry, dukterimi Patty bei sūnumi Dave'u, Agnese Newton ir Irene Clark. Ir, žinoma, mano nepaprastu sutuoktiniu Johnu Conheeney, bei visa mano šeima.

Kaip visada dėkoju leidinio redaktorei Gypsy Da Silva ir meno direktorei Jackie Seow. Jos viršelyje aš labai puikiai atrodau. Taip pat dėkoju ir Elizabethai Breeden.

Laikas pradėti galvoti apie kitą knygą. Tačiau šias mintis trumpam atidėsiu. Kad ir kaip ten būtų, rytoj – kita diena.

Kitos MARY HIGGINS CLARK knygos

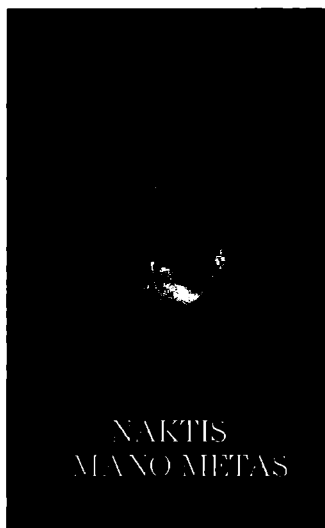
MĖNESIENA TAU TINKA

Garsi mados pasaulio fotografė Megė Holovei Manhatane surengtame pobūvyje džiaugiasi vėl sutikusi savo mylimą pamotę Nualą Mor. Šioji, dabar jau našlė, irgi džiaugiasi matydama seniai regėtą podukrą ir pakviečia ją kelias savaites paviešėti savo namuose.

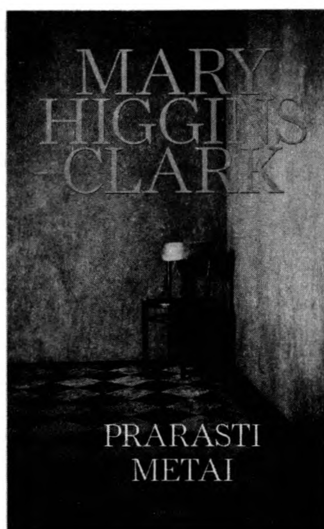
Tačiau atvykusi pas Nualą Megė ją randa... negyvą. Netrukus moterį pasiekia dar viena stulbinanti žinia – paaiškėja, kad prieš pat mirtį Nuala perrašė testamentą ir Megei paliko savo įspūdingąjį Viktorijos laikų namą. Megei kyla įtarimų, kad pamotės mirtis nebuvo atsitiktinė. Netrukus moteris sužino, kad Nuala ne vienintelė šio prabanga garsėjančio miestelio moteris, žuvusi keistomis aplinkybėmis. Megė ryžtasi imtis tyrimo, tačiau nė nenujaučia, kad jai pačiai gresia mirtinas pavojus...

NAKTIS – MANO METAS

Praėjus dvidešimčiai metų po mokyklos baigimo, į klasės susitikimą Stounkrofte renkasi buvę bendraklasiai. Tačiau šventinę nuotaiką temdo žinia apie mirusią klasės draugę Alison Kendal. Ir tai jau penktoji moteris iš šios klasės, baigusi gyvenimą mįslingomis aplinkybėmis. Visos penkios mirusios bendraklasės priklausė populiarių mergaičių būreliui. Dabar iš to būrelio gyvos liko tik dvi – garsi istorikė Džinė Šeridan ir buvusi klasės gražuolė, populiari televizijos aktorė Lora Vilkoks. O kas, jei mirusių moterų mirtys nėra atsitiktinės ir dabar pavojus iškilo Džinei ir Lorai? Kas ir kodėl galėtų trokšti jų mirties? Negana to, atvykusiai į viešbutį Džinei administratorius įteikia voką, kuriame – žinia apie pavojų, gresiantį dukrai, kurią vos gimusią ji atidavė įvaikinti. Džinė nuo visų akylai slėpė turinti dukrą, tad kas sužinojo jos paslaptį? Džinė pasineria į rūpesčius dėl dukters ir nė nenutuokia, kad klasės susitikimo naktį jos laukia dar didesni netikėtumai...

PRARASTI METAI

Biblijos tyrinėtojas Džonatanas Lajonsas mano radęs galbūt vienintelį istoriniuose šaltiniuose minimą Jėzaus parašytą laišką, kuris XV amžiuje buvo pavogtas ir nuo tada laikomas pradingusiu amžiams. Tačiau praėjus kelioms savaitėms po sensacingo radinio Džonatanas nušaunamas savo kabinete. Policijos įtarimai iškart krenta ant jo žmonos Katlinos, sergančios Alzheimeriu, – ji žinojo apie vyro neištikimybę ir iškart po nusikaltimo buvo rasta drabužinėje su ginklu rankose ir kartojanti nerišlius žodžius: „Tiek daug triukšmo... tiek daug kraujo..."

Tačiau Džonatano ir Katlinos dukra Marija netiki, kad šį nusikaltimą padarė motina. Juolab kad po Džonatano mirties pasigendama ir brangaus pergamento, o prieš pat mirtį tėvas artimam draugui buvo prasitaręs, kad kažkas, kuo jis labai pasitikėjo, įkalbinėjo šį pergamentą parduoti.

Marija ryžtasi išsiaiškinti visas paslaptis, kurias slepia jos tėvo mirtis, ir nė neįtaria, kokia tiesa jos laukia ir su kokiomis jėgomis teks susigrumti, bandant tą tiesą išsiaiškinti...

Clark, Mary Higgins
Cl-21 Keršt as : romanas / Mary Higgins Clark ; iš anglų kalbos vertė Donatas Masilionis. – Vilnius : Alma littera, 2015. – 304 p.

ISBN 978-609-01-1854-2

Dar vienas trilerių karaliene tituluojamos amerikiečių rašytojos Merės Higins Klark (*Mary Higgins Clark*) detektyvas, kupinas netikėtų siužeto vingių, paslapčių ir įtampos. Kai garsi televizijos prodiuserė sumano į dienos šviesą ištraukti sensacingą, bet taip ir neišaiškintą nusikaltimą, ji nė nenumano, su kokiomis paslaptimis ir netikėtumais teks susidurti, nė neįtaria, kad šis tyrimas privers prisiminti ir savo pačios praeitį, užtrauks jai ir jos sūneliui mirtiną pavojų...

UDK 821.111(73)-31

Mary Higgins Clark

KERŠTAS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Donatas Masilionis*

Redaktorė *Simona Kaziukonytė*
Korektorė *Marijona Treigienė*
Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*
Maketavo *Ligita Plešanova*

Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera“, Ulonų g. 2, LT-08245 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė UAB „Spindulio spaustuvė“, Vakarinis aplinkkelis 24, LT-48184 Kaunas
Interneto svetainė: www.spindulys.lt

Mary Higgins Clark

(Merė Higins Klark, g. 1927 m.)

JAV rašytoja, milžiniško populiarumo sulaukusių detektyvų autorė. Jos romanai, vertinami skaitytojų ir kritikų visame pasaulyje, nuolat patenka į skaitomiausių knygų sąrašus. Vien JAV šios autorės knygų parduota per 80 milijonų egzempliorių. Detektyvų karaliene vadinama rašytoja yra daugelio prestižinių premijų laureatė, JAV detektyvų rašytojų asociacijos prezidentė, jos vardu pavadintas vienas svarbiausių apdovanojimų geriausiems šio žanro rašytojams. Lietuvių skaitytojams puikiai žinomi jos romanai: „Nieko geriau už namus", „Nuo manęs nepabėgsi", „Nors tavo akys jos nemato", „Gražus ir šaltas veidas", „Kur tu dabar esi?", „Nesidairyk atgal", „Pasiimk mano širdį", „Tavo šypsenos šešėlis", „Tau niekada nebus atleista", „Mėgsta muziką, mėgsta šokti", „Nepamiršk manęs", „Šauksmas naktyje", „Tu priklausai man", „Aš eisiu viena", „Kai vėl susitiksime", „Prieš ištariant sudie", „Mėnesiena tau tinka".

Garsi televizijos prodiuserė Lorė Morgan tikisi sensacijos į dienos šviesą vėl ištraukdama nusikaltimą, kurio nepavyko išaiškinti jau dvidešimt metų. Tąkart po pobūvio buvo nužudyta garsi aukštuomenės dama Betsė Pauel. Praėjus dvidešimčiai metų, Lorė į televizijos studiją sukviečia to pobūvio svečius, tačiau, pradėjus filmuoti, ima aiškėti, kad dauguma iš jų slepia keistas paslaptis. Vieną kraupią paslaptį saugo ir pati Lorė – kai prieš penkerius metus buvo nužudytas jos vyras, moters sūnelis spėjo pamatyti tėvo žudiką. Berniuką ir praėjus penkeriems metams tebepersekioja skvarbus žudiko mėlynų akių žvilgsnis, o pačią Lorę – jo paliktas pažadas grįžti. Filmuojant laidą apie Betsės Pauel žmogžudystę, skvarbus mėlynų akių žvilgsnis vėl šmėkšteli. Tyrimas įsibėgėja, bet paslapčių vis daugiau, o Lorė Morgan nė nenumano, kad jai ir jos sūneliui gresia vis didesnis pavojus...

www.almalittera.lt

